

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 78

Ple del Parlament

Sessió 39, primera reunió, dimarts 10 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	5
Debat general sobre la crisi de l'ascensor social, el progrés econòmic i l'estat del benestar 255-00010/15	5
Interpel·lació al Govern sobre la indústria 300-00249/15	64

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 39.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral (seran substanciades el dia 11 de febrer, a les 9.00 h).
2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2026 (tram. 231-00003/15. Mesa Ampliada. Designació).
3. Debat general sobre la crisi de l'ascensor social, el progrés econòmic i l'estat del benestar (tram. 255-00010/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
4. Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran (tram. 202-00067/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 363, 9).
5. Projecte de llei de drets culturals de Catalunya (tram. 200-00017/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 299, 9).
6. Projecte de llei del codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (tram. 200-00018/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 315, 15).
7. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial Contra el Càncer (tram. 401-00053/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la indústria (tram. 300-00249/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (tram. 300-00244/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca (tram. 300-00248/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (tram. 300-00251/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya (tram. 300-00246/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur (tram. 300-00250/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials (tram. 300-00247/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic (tram. 300-00245/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de Catalunya a conseqüència de la gestió del Govern (tram. 302-00197/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària (tram. 302-00199/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el col·lapse de les infraestructures de mobilitat (tram. 302-00202/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 302-00203/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya (tram. 302-00204/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector primari (tram. 302-00198/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals (tram. 302-00200/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral (tram. 302-00201/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

Abans de res, voldria, en nom de la cambra, donar la benvinguda a la diputada Alba Camps i Roca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. La diputada Alba Camps i Roca es reincorpora com a representant del poble de Catalunya en aquest hemicicle. Benvinguda. *(Aplaudiments.)*

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i quatre diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària: els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi i les diputades Ariadna Urroz Segura i Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat Salvador Illa i Roca i la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Vull expressar, també en nom de la cambra, el desig de ràpida recuperació de la diputada i consellera Esther Niubó. La diputada Rosa Maria Soberana i Bonet, del Grup Parlamentari Mixt, ha delegat el seu vot en la diputada Sílvia Orriols Serra. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de noranta-tres víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment d'allò que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, de gener a desembre de 2025 vuitanta-cinc persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement a tots aquests treballadors i treballadores.

Debat general sobre la crisi de l'ascensor social, el progrés econòmic i l'estat del benestar

255-00010/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat general sobre la crisi de l'ascensor social, el progrés econòmic i l'estat del benestar. D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la mateixa Junta de Portaveus.

Atès que és un debat a iniciativa del Grup Parlamentari de Junts, aquest intervindrà en primer lloc per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula, doncs, com a presidenta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Consellers, diputats, secretari general, bona tarda. Iniciem un ple monogràfic a proposta de Junts que no és un debat més: debatem avui sobre les parets mestres del país, sobre els pilars que han de sostenir el benestar i el progrés dels catalans. Durant dècades, Catalunya ha estat un país on l'esforç tenia recorregut; un país on estudiar, treballar, complir permetia avançar; un país on la gent podia progressar. No sempre ha estat fàcil, però era possible.

Ara no; ara l'ascensor social s'ha espatllat, no puja al ritme que toca, s'atura massa sovint i molta gent s'hi queda atrapada. Estudiar ja no garantix un bon futur professional. Treballar ja no garantix poder viure en condicions. Complir ja no garantix uns serveis públics de qualitat. Ara l'esforç no és sinònim de recompensa. Aquesta és la Catalunya d'ara, un país amb l'ascensor social avariats.

I no és una percepció subjectiva, i ho demostro amb tres dades significatives: la primera, un de cada quatre catalans està en risc d'exclusió social; la segona, els salaris s'han estancat: el 2022 només van créixer un 2,3 per cent mentre l'IPC, el cost de la vida, va pujar un 8,4 per cent –sis punts de diferència–, i la tercera, el preu de l'habitatge només en l'últim any s'ha encarat un 11,3 per cent.

Són xifres que reflectixen la vida dels catalans: jòvens formats que encadenen faenes precàries; persones amb faena qualificada que no poden comprar-se un pis; famílies que treballen i que no arriben a final de mes; una classe mitjana i treballadora empobrida per uns impostos desmesurats mentre els serveis públics no milloren; alumnes que acaben l'educació primària sense assolir les competències bàsiques; petites i mitjanes empreses que queden ofegades per la burocràcia; treballadors i estudiants que depenen d'uns trens que no funcionen, i una llengua que reula malgrat que està demostrat que és eina de cohesió i d'oportunitats.

La majoria dels catalans complix amb les seues obligacions, s'esforça i paga els impostos més alts de tot l'Estat, però després no disposa dels serveis públics i de les oportunitats que mereix. L'equilibri real entre drets i deures ha saltat pels aires, i això és letal. La Catalunya moderna havia cosit un fil roig essencial: cada generació vivia millor que l'anterior, i ja no és així, aquest fil s'ha esquinçat.

Hi ha un trencament del contracte social, i quan el sistema falla la gent deixa de creure-hi, perd la confiança en les institucions i s'obre un terreny perillós que dona joc als extremistes, d'esquerres o de dretes. En canvi, Junts ho afrontem des de la responsabilitat. Per això hem proposat aquest monogràfic, per abordar el debat amb serenor, per tenir un diagnòstic acurat i, sobretot, per aportar solucions.

El primer que cal és ser conscients que l'avaria de l'ascensor social no és casual; és volguda, programada i premeditada. L'ascensor social no s'ha espatllat sol; l'ha espatllat la maquinària de l'Estat: la maquinària del dèficit fiscal de 22.000 milions d'euros anuals, la maquinària dels incompliments de les inversions –recordo, com ja vaig fer en l'últim Ple, l'execució del 2023: a Catalunya, quaranta-cinc per cent; a Madrid, 212 per cent. La maquinària d'un estat que ens tracta com a ciutadans de segona.

No és desídia, és asfíxia. La dependència de l'Estat espanyol paralitza l'ascensor social a Catalunya. I el Govern del PSC ho ha agreujat, no només perquè normalitza i participa de la dependència des del Govern a l'Estat, sinó perquè també gestiona amb incompetència, incompetència majúscula. Fins i tot parla de la Catalunya dels 10 milions quan ni tan sols és capaç de gestionar i dimensionar els serveis públics de la Catalunya dels 8 milions.

Per tant, som conscients de les causes, i també som clars en la solució: només repararem l'ascensor social amb la independència, sobirania fiscal i plena capacitat de decisió. Mentrestant, actuem i aportem propostes. Les explicarà en detall el portaveu Salvador Vergés avui i el diputat Jordi Fàbrega el dijous, però...: salaris dignes, pensions adaptades al cost de la vida, impostos justos per a la classe mitjana i treballadora, reforçar l'educació i l'FP, habitatge assequible i la llengua com a eina d'integració i d'oportunitats.

I acabo, president. Un país no es construeix des de la resignació; es construeix des de les oportunitats i des de l'esperança, amb un ascensor social que funcione. Mentre no disposem de totes les eines hi treballarem cada dia, i, en paral·lel, avancem per fer realitat el nostre compromís. Perquè l'elecció és clara: o dependència o independència. I nosaltres hem escollit independència.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per part del Govern, té la paraula, en primer lloc, el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Diputats i diputades, intervenc de nou des del faristol del Parlament en nom del president de la Generalitat en virtut del decret de delegació de funcions, i posteriorment la consellera de Drets Socials i Inclusió prendrà la paraula, doncs, per aprofundir en el debat.

En aquesta ocasió intervenc, doncs, per obrir aquest debat sobre la crisi de l'ascensor social, el progrés econòmic i l'estat del benestar, a proposta del Grup Parlamentari de Junts. Un debat important i que des del Govern agraïm. M'ho van sentir a dir la setmana passada i ho torno a dir avui: una bona oposició ha de contribuir a fer un bon govern i, per tant, els hi agraeixo que ens hagin permès obrir de fons un debat que és transcendental per al bon esdevenir de la nostra societat i que crec que ens honra com a grups de la cambra, i també a vostès.

És bo que al Parlament, ho he dit, tinguem aquests debats en profunditat i de fons d'algunes de les qüestions del país, i li he de dir dues coses que crec que esperem tots plegats d'aquest debat. La primera és que en surtin propostes –vostè ho ha dit. I la segona –també ho estenc al conjunt de grups de la cambra–, que ens serveixi també per confrontar models. És bo que tinguem l'oportunitat en aquesta cambra de poder confrontar models, de poder explicar a la societat catalana quines són les diagnosis que fem i quina és la recepta que entre tots plegats fem.

També els hi demano a tots plegats mirada àmplia. Ni la història del país ni la del Govern ni la de l'oposició va començar ahir ni fa un any i mig. La gran majoria de les formacions que avui ens dirigirem des del faristol d'aquest Parlament hem tingut obligacions de govern en diferents nivells institucionals que han condicionat de quina manera hem arribat fins a dia d'avui. Per sort o per desgràcia –els he de dir que més aviat per sort, perquè és un símptoma de la salut democràtica del país–, tots nosaltres som corresponsables, en termes històrics, de l'esdevenir de la societat catalana des de la recuperació de les institucions democràtiques.

I he de dir que ha estat gràcies també a governs anteriors, alguns que no han estat de la meva formació política i d'altres, que també vull reivindicar, de la meva formació política, que s'ha construït i s'ha estès l'estat del benestar. També ha tocat a governs anteriors, alguns de la meva formació política i d'altres, prendre decisions en moments que han estat complicats. Però els hi dic i intervinc amb aquest bon..., ho vull fer amb un bon to, perquè crec que la qüestió que parlem avui requereix una anàlisi en profunditat del conjunt de la història del país. Més encara, els hi he de dir perquè el país que tenim avui és un país diferent, substancialment diferent del de fa uns anys enrere. Jo personalment vaig néixer quan els anuncis de la Catalunya del «Som 6 milions» ja arribaven al seu final, i des d'aleshores i fins avui, i especialment en les darreres dues dècades, han succeït algunes qüestions de fons en la història del país.

Jo..., permetin-me que n'hi apunti tres que crec que són importants en el relat de per què crec..., o que ens situen bé on som avui. En els darrers deu anys, Catalunya ha passat del 7,4 milions d'habitants el 2016 als 8,1. Això són les últimes dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Som més gent. Això ha impulsat l'economia, ha impulsat el consum i el creixement empresarial. La nostra societat és més gran, és més rica, és més plural, és més diversa; també en algunes qüestions és més complexa. Els hi he de dir que al país on abans érem 6 milions som 8 milions. Hi han persones que atribueixen les culpes i la responsabilitat del país a que avui som més gent. Jo els hi dic: el problema no és que avui siguem més gent; el problema és que tenim un país de 8 milions encara amb els serveis públics i les infraestructures del país dels 6 milions, i haurem de fer tots plegats una anàlisi de què ha passat durant aquest temps.

També és veritat que per explicar què ha passat durant aquest temps és innegable que abordem que l'any 2008 una crisi econòmica de grans profunditats que va afectar el conjunt de l'economia occidental va deixar esquinçades les finances públiques en el conjunt del país. Si hi afegim problemes de fons que s'afegeixen en el sistema de finançament del país pel reforç dels serveis públics, tenim una fórmula que porta a dos vectors que caminen en direcció contrària: avui som més gent, hi han més persones que utilitzem els serveis públics i les infraestructures del país, i des de fa anys no només hem tingut un moment conjuntural que es va allargar molt en el temps que té a veure amb la crisi econòmica, sinó que, a més, arrosseguem un infrafinançament que el conjunt d'aquest Parlament ha manifestat. L'hi he de dir honestament: nosaltres, amb altres grups de la cambra –concretament, amb Esquerra Republicana–, intentem posar-hi remei arran de l'acord de finançament a que hem arribat, no?

I la tercera, ho he dit, crec que, honestament, el país ha tingut dificultats en els darrers anys a teixir grans consensos de país. Augment de la població. Una societat que ha contribuït a l'impuls de l'economia, sense cap mena de dubte; que ha contribuït a fer la nostra societat millor, més rica, més plural, més diversa, però amb tensió sobre les infraestructures i els serveis públics. Infrafinançament, desinversió en les infraestructures i en els serveis públics de país. I li he de dir un tercer element que no és menor: una incapacitat manifesta o una dificultat manifesta que hem tingut de teixir grans acords de país; de dretes a esquerres, entre els governs i els ajuntaments, entre el Govern i el conjunt de l'Estat, per poder arribar a acords que ens

portin a posar solucions concretes als reptes que té el país. També sempre m'ho han sentit dir: requereix més valentia l'acord que el desacord. L'acord requereix acordar entre persones que pensen diferent per poder posar solucions concretes als problemes del dia a dia que tenim tots plegats.

Per tant, la principal pregunta que ens hem de fer és quin model de país volem ser, quin model de Catalunya volem ser, sobretot quan veiem que en molts països en el nostre entorn es vol imposar moltes vegades el model de la deshumanització o de l'exclusió o dels privilegis, que creiem tots plegats que hem superat. Quina Catalunya volem ser? Volem una Catalunya de tots i totes o una Catalunya d'uns pocs? Volem una Catalunya amb i per a tothom o una Catalunya només per a uns pocs? Volem una Catalunya que integra o una Catalunya que expulsa? Volem una Catalunya que ajuda qui més ho necessita o volem una Catalunya que ignora qui més ho necessita? Volem una Catalunya que promou el mèrit o una Catalunya que promou els privilegis? Això està a l'arrel de les qüestions d'algunes de les preguntes que ens formulem avui en aquesta cambra.

I els hi he de dir que el Govern ho té clar: volem una Catalunya per a la immensa majoria dels catalans i catalanes, una Catalunya més justa, més pròspera, més cohesionada. Estic segur que tots, o la majoria, compartim aquest desig; crec que aquest desig genera àmpliament consensos en aquesta cambra.

Ara, no n'hi ha prou amb dir-ho, està clar. El primer pas, imprescindible, és generar prosperitat, i el segon, també imprescindible, és que aquesta prosperitat sigui compartida. Han escoltat en aquesta cambra moltíssimes vegades referir-se, el president de la Generalitat, a que el *leitmotiv*, no?, l'element central conductor de la política del Govern, és la prosperitat compartida, la capacitat de generar prosperitat en el país. Creiem en una Catalunya pròspera, creiem en una Catalunya justa, i les dues qüestions formen part de la mateixa cara de la mateixa moneda, no?

Avui Catalunya, els hi he de dir, compleix el primer pas: l'economia catalana genera prosperitat. Aquesta és una qüestió ineludible. L'economia funciona, no ho menystinguem. I, si no, també demano un exercici de perspectiva per veure els països del nostre entorn. No crec que vegin que estiguin en una situació millor. Ja els hi dic jo: estan en una situació clarament pitjor, eh? I, per tant, avui l'economia catalana, els hi he de dir, funciona. Funciona per a tothom? No. Funciona per a la butxaca de molts ciutadans? No, i m'hi referiré en el conjunt de la meva intervenció. I el repte que tenim, ho he dit, és mantenir la generació d'aquesta prosperitat i, sobretot, que aquesta prosperitat sigui compartida.

Ho he explicat moltes vegades: el repte no és només que compartim la prosperitat socialment –que és el principal repte, no ens equivoquem–, sinó que, a més, també la compartim territorialment. Tenim un país que és divers, tenim un país que..., no és el mateix parlar del Pallars que de les Terres de l'Ebre que de la plana de Lleida que de la Catalunya Central o la regió metropolitana. I, per tant, també els he de dir que aquest doble exercici de la prosperitat compartida..., el seu principal element és social, que són les persones, visquin on visquin..., també territorial, des d'un punt de vista de la generació de la riquesa i també de com la compartim, no?

I també ho he dit, en aquest element no totes les formacions polítiques, no totes les persones que es presenten davant de la societat defensen l'element de repartir la prosperitat. No tots els models aposten per l'ascensor social, no tots els models defensen el progrés social ni tots els models defensen l'estat del benestar, especialment en que els fets els acompanyin.

I, perquè ara ho entenguem, no es pot defensar l'ascensor social i alhora retallar polítiques socials, és una contradicció en si mateix. I aquesta és una de les qüestions que hem de tenir presents en el debat que avui afrontem. No es pot defensar el progrés social i alhora atacar les polítiques d'accés a l'habitatge, ja que, com saben, avui és el principal factor de desigualtat a casa nostra. No es pot defensar l'estat del benestar i alhora retallar en sanitat, educació o en polítiques públiques com les pensions.

I per això el Govern de Catalunya estem, ho he dit abans, fent realitat un model de prosperitat compartida enfront d'un model, que moltes vegades ens han sentit dir que es produeix en altres comunitats, d'acumulació insolidària. Prosperitat compartida entre tots i totes que no pas, ho he dit, acumulada en unes poques mans, i també territorialment. L'altre dia, no?, aquest cap de setmana, doncs, al Pallars explicàvem alguns elements que tenen a veure amb la connectivitat amb el Pirineu, a les Terres de l'Ebre amb la gigafactoria de Móra la Nova..., és a dir, compartir la prosperitat socialment i territorialment.

En l'àmbit de com està funcionant el principal motor, que és el motor de la creació de la prosperitat, aquest és un govern proprosperitat, aquest és un govern procreixement, no en tinguin cap dubte. I l'economia avui a Catalunya ens mostra una solidesa que feia anys que no vèiem. El PIB a Catalunya va superar els 300.000 milions d'euros, amb un creixement, el 24, del 3,6 per cent, i ahir, en l'avançament del PIB de l'any passat, se situava al 2,7, una bona dada i que està, ho he dit, molt per damunt dels països del nostre entorn, amb problemes molt importants per sostenir el creixement econòmic, per sostenir les polítiques de l'estat del benestar.

I, per tant, aquest creixement econòmic està permetent impulsar polítiques que reforcin, ho he dit, l'estat del benestar a casa nostra. Per primera vegada, l'any 2024 –dades del Departament d'Empresa– es va superar la xifra rècord de més de 1.000 milions d'euros d'inversió estrangera, quasi un vint per cent més que l'any anterior. La inversió estrangera els hi he de dir que és un sinònim de confiança. És un sinònim de confiança en el futur i en l'esdevenir d'un país, en la seva confiança en la seva productivitat, en la capacitat de Catalunya i en la capacitat del futur del país. Un senyal inequívoc que el rumb en aquest sentit és prou bo, que està fixat, que és clar, que dona seguretat a les persones que ens miren des de fora.

Pel que fa al mercat laboral, els hi he de dir que feia temps que no vèiem unes xifres d'ocupació tan bones i una taxa d'atur tan baixa, especialment d'un govern que creu que l'element del treball i que el treball digne forma part de l'epicentre de les polítiques socials, que la millor política social és un treball digne i de qualitat, no? Aleshores, aquest és un dels elements que fa anys que no vèiem, ho he dit: dades d'ocupació que són tan bones i una taxa d'atur tan baixa. Unes xifres especialment significatives entre els més joves de Catalunya, tot i que, com saben, segueixen sent substancialment superiors a la resta de les franges.

Catalunya ha registrat un augment de 57.300 persones treballant l'any 2025, segons les dades de l'enquesta de població activa del quart trimestre de l'any passat, i ha assolit la xifra de 3,94 milions de persones ocupades, el màxim històric de l'ocupació del conjunt del país. En el darrer trimestre del 2026, la joventut registra els millors indicadors laborals en anys: l'atur baixa al 12,8 per cent, el mínim des de 2005, i la temporalitat se situa en el 27,5 per cent, per sota del trenta per cent. I, per tant, els hi he de dir, amb canvis substancials sobre quina era la tendència històrica dels darrers vint anys.

La renda mitjana, tant per a la llar com per a la persona i la unitat de consum, millora any rere any i se situa per sobre de la mitjana estatal. I és que, com defensa aquest Govern, des de que es va prendre possessió, l'estabilitat, el fruit del diàleg, l'acció, els acords entre diferents formacions polítiques són la millor base per al creixement i la generació d'ocupació. I també els hi he de dir que, gràcies a molts governs progressistes, en aquest cas també amb el Govern progressista a l'Estat, amb la pujada del salari mínim i de les pensions..., han permès recuperar una part important del poder adquisitiu de moltes famílies i de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

No vull que els hi soni que aquestes xifres ens porten només a un relat triomfalista, no ho soc pas; però també els hi demano que no les tapem ni les neguem. No contribuïrem a res de bo per al país tapant-les o negant-les. Aquesta és una realitat objectiva, de la mateixa manera que és objectiu que hi han reptes de fons, reptes de

fons per a la cohesió social i la igualtat a casa nostra, no? En som molt conscients com a govern, la consellera ho exposarà a continuació. I la desigualtat a Catalunya segueix sent massa alta –segueix sent massa alta–: la taxa Arope, que mesura el risc de pobresa o exclusió social, ha augmentat en vuit dècimes, fins al 24,8, i el percentatge de llars amb fills amb dificultats per arribar a final de mes també ha augmentat 0,8 punts percentuals per sobre del cinquanta per cent.

Quina és la diferència? Home, doncs que avui hi ha un govern, que també recull el testimoni de governs anteriors, que es rebel·la contra aquesta realitat i que estem compromesos a capgirar-la, i que posa al capdavant de capgirar aquesta situació el creixement econòmic del país. Perquè no serveix de res que hi hagi creixement econòmic al país, que creixi l'economia, que es redueixi l'atur, si no ho posem al servei d'enfortir l'estat del benestar a casa nostra.

En poso un exemple: l'element avui més central és la qüestió..., o l'element que marca avui el principal element de desigualtat a casa nostra és la política d'accés a l'habitatge. Avui més d'un terç de la despesa de les famílies es dedica a pagar l'habitatge i els subministraments –un trenta-quatre per cent. En els darrers deu anys el preu del lloguer a Catalunya ha crescut de mitjana un setanta-cinc o un vuitanta-cinc per cent, i el de compra, entre un cinquanta-cinc i un seixanta-sis per cent. Res d'això va començar ahir, també els hi haig de dir; és una tendència que porta acumulada i accelerant-se els darrers deu anys. També els hi he de dir: mirin la resta de països d'Europa i no els trobaran en una situació diferent. Per tant, avui l'habitatge com un element central.

Per cert, habitatge, element que concentra la principal política o la principal prioritat del Govern. Ho he dit perquè està encaminat a combatre les desigualtats a casa nostra, no? Per tant, parlo de l'habitatge com a missió de país. Ho saben, i per això els hi he dit: dediquem tots els esforços a revertir la situació prioritant l'accés a l'habitatge amb el pla Cinquanta Mil, amb les compres que s'han fet del parc de lloguer d'InmoCaixa, amb el desenvolupament del sòl, amb la rehabilitació a través del pla de barris, etcètera, etcètera, etcètera. L'habitatge com un element central. Aquest també ha format part de molts dels acords a que hem arribat, per exemple, amb el Grup Parlamentari dels Comuns. També per garantir un sistema de mobilitat, que a Catalunya s'ha demostrat insuficient i que constitueix un fre per a tot lo anterior.

En definitiva, cal preguntar-se com s'ha repartit la riquesa fins ara, no?, però també on hem estat fins ara com a país, perquè això no passa de cop i volta ni passa perquè sí. Els hi he de dir que a vegades es dibuixa una realitat del país massa grisa. Jo no vull dibuixar una realitat del país triomfalista, però tampoc crec que ens farem un favor ni li farem un favor a l'autoestima del país ni a la realitat del país si dibuixem una realitat que no es correspon amb l'esdevenir ni amb com funciona avui l'economia catalana. Jo els asseguro que parlo cada dia amb gent treballadora, amb els sindicats del país i amb els empresaris del país, i soc molt conscient, i són molt conscients, de com cada dia hi ha gent valenta que aixeca la persiana del país, petits empresaris, comerciants, restauradors, restauradores, gent del món de la pagesia..., que aixequen la persiana i l'economia del país funciona. I, si no, no s'estarien creant les dades que he dit a l'inici, no? Això forma part d'algunes de les qüestions que crec que avui era important subratllar.

Les institucions a Catalunya. Els hi he de dir que a vegades tenim tots la sensació que hem menystingut la capacitat d'arribar a grans acords i a grans consensos per situar algunes de les qüestions que vostè apuntava en el debat en el centre de la presa de decisions que estem abordant, no? Masses decisions a vegades, els hi he de dir, crec que enfocades en el curt termini i massa poc en els fonaments que enforteixen el país socialment i territorialment. I perquè arribar a acords, ho he dit, és fonamental, però és també saber què ha fet cadascú, també diguem-ho tot.

Des del 2019, la revalorització acumulada general de les pensions fins al 2025 era del 24,7 per cent; del 28,1 si tenim en compte la revalorització del 26, a la que, ho recordo, alguns grups s'hi han oposat..., en contra, fa ben poc. Com, ho recordo, no fos el cas que l'augment previst per al 2026 suposarà uns 570 euros addicionals a l'any per a les pensions mitjanes de jubilació, element que ve a reforçar també els pilars de l'estat del benestar a casa nostra. Amb l'acord amb els sindicats que s'hi va arribar a nivell estatal que vam conèixer fa uns dies, el salari mínim a Espanya ha crescut un seixanta-sis per cent des de l'any 2018, mentre que els preus ho han fet un vint-i-tres. Els recordo que el 2018 el salari mínim era de 735 euros. És el salari mínim que el país necessita? No. Per això estem a favor de seguir-lo apujant.

També he de dir que en alguns moments hi han hagut..., no sé si oposició, però, si no, silencis bastant eixordadors amb relació a la pujada del salari mínim per part també de representants d'alguns grups catalans a les Corts a Madrid, no? I en aquest sentit també ho hem explicat, tant el Govern d'Espanya com el Govern de Catalunya –jo vaig dir-ho en aquest mateix Parlament–, a proposta de la senyora Albiach..., el manteniment, per exemple, de les bonificacions en les tarifes dels preus del transport públic.

Només per repassar-ho, eh?, i perquè no es perdi la perspectiva. Alguns grups han votat en contra de la reforma laboral que el Govern de coalició progressista a l'Estat va impulsar i que tan bons resultats ha donat i que afecta els ciutadans i ciutadanes de Catalunya: de la reducció de la jornada laboral, de la llei de l'habitatge estatal, de la regulació dels lloguers de temporada, de l'impost extraordinari a les grans energètiques, de la moratòria de desnonaments. És a dir, quan parlem de com es defensa l'estat del benestar, no podem obviar algunes d'aquestes qüestions, en les que és necessària la concurrència de totes les forces polítiques catalanes perquè beneficien el conjunt de la societat catalana, d'acord?

Deixin-me dir-ho d'una altra manera: a vegades l'ascensor social a alguns no els hi preocupa que no funcioni. I és que sembla que a vegades l'ascensor social..., hi hagin alguns que els preocupa que només arribi de l'últim pis a l'àtic, eh?, i es tracta d'arribar del primer al segon i fins a dalt de tot, i crec que aquesta és una qüestió que hem de tenir avui en el radar.

El nostre model, ho he dit, és el de la prosperitat compartida, el dels serveis públics de qualitat i el que dignifica la vida de tots els catalans i catalanes, i en el que venim d'una tradició, si m'ho permet dir, socialdemòcrata, doncs, basada en la igualtat d'oportunitats, que és l'epicentre del fonament de les polítiques d'aquest Govern. És el model que ens ha permès gaudir de les darreres dècades de pau, de progrés social dins de la Unió Europea. Un model que avui els he de dir que pateix un atac en altres latituds. Només cal mirar què està passant a l'altre cantó de l'Atlàntic per entendre que aquest model que defensem a Catalunya i que volem per al conjunt d'Europa no està passant per un bon moment, quan es miren altres latituds i altres discursos que el que pretenen és anar laminant capa a capa els fonaments d'aquest estat del benestar. I, per tant, bé, crec que avui en dia, ho he dit, té una direcció clara, una economia forta, productiva i resilient, un mercat laboral amb més oportunitats i de més qualitat, serveis públics de qualitat.

I no parlo només de l'educació, de la sanitat o els serveis socials; també, per exemple, de les polítiques de seguretat, que és en si mateixa una política social i que reivindiquem també com una política social, amb barris dignes, amb la necessitat d'apostar per la regeneració urbana i l'equitat territorial per tal que el codi postal no determini les nostres oportunitats. Això és el que estem fent arran de tornar a posar en marxa polítiques com el pla de barris. Amb una reforma del sistema d'habitatge a Catalunya com la que va aprovar aquest Parlament fa pocs mesos amb la concurrència d'Esquerra Republicana, dels Comuns, també del Grup Parlamentari de la CUP, amb polítiques ambicioses d'habitatge, ho he dit, per posar més oferta al damunt del mercat per poder també donar garanties a les famílies joves i treballadores

de poder accedir no només a lloguer, sinó també a la compra a través dels crèdits d'emancipació que va treure l'Institut Català de Finances.

És a dir, abordant de fons els reptes principals que avui estan en l'epicentre de la desigualtat a casa nostra. Assentar les bases d'una societat més igualitària, més pròspera i amb més oportunitats per a tothom, a la vegada que adoptem mesures, els hi he de dir, per evitar que aquells que avui estan a punt de caure ho facin, no?

Per a això calen recursos; recursos per repartir-los, no per acumular-los. Parlem de drets i de deures, no de privilegis. I crec que al Parlament hi ha un consens suficient sobre que, en un element fonamental que té a veure amb el finançament dels nostres serveis públics, el nostre país té ara mateix una oportunitat de donar un pas endavant –o no.

Devem coincidir, segurament, malgrat que cadascú farem els nostres accents i segurament hi hauran visions diferents..., devem coincidir tots plegats que cal enfortir els serveis públics del país. I devem coincidir tots plegats que cal reforçar l'educació i la sanitat, que cal reforçar les inversions, per un país que..., ho he dit: no pot tenir, un país de 8 milions, les infraestructures i els serveis públics del país dels 6 milions. No els hi demano que mirem què ha passat per haver arribat fins aquí. Els hi demano que mirem tots plegats què hem de fer per situar-nos al nivell d'excel·lència que nosaltres volem. I en aquest moment en el que hi haurà una oportunitat de debatre, de fons, sobre com financem els nostres serveis públics, també demanarem la unitat catalana del conjunt dels grups de la cambra per defensar un nou model de finançament, en aquest cas acordat amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb el Govern d'Espanya, per enfortir, amb aquests 4.700 milions d'euros, els serveis públics a casa nostra.

I ho dic perquè aquest element també planarà en el debat sobre l'estat del benestar. No podem parlar de l'estat del benestar, no podem demanar l'estat del benestar i no arribar a acords tangibles i concrets per enfortir el finançament dels serveis públics. I també els hi he de dir: tampoc podem abordar elements que parlin de debilitar la fiscalitat que ha de sostenir l'estat del benestar; si no, els números no quadren, no quadren de cap manera. I, per tant, requerirem no només bones paraules, sinó fets. I els hi he de dir que aquí serem tots necessaris, fins i tot –fins i tot– si algú té la capacitat de millorar-ho, però serem tots necessaris per poder enfortir, ho he dit, l'estat del benestar. Així és com nosaltres plantejem el debat que avui se sustenta en el Parlament.

I acabo com els hi he dit, els hi dono les gràcies perquè han col·locat damunt de la taula un element que és de fons que ens permet, entre tots, exposar quin és el full de ruta del Govern, quins són els reptes que té la societat catalana. Els he dit que ho mirem amb la perspectiva de que crec que l'estat del benestar, per sort o per desgràcia, ni s'ha capgirat cap a un cantó ni cap a l'altre en un any i mig, que forma part de tendències de fons que ens obliguen a mirar els darrers deu, quinze o vint anys, que quan mirem els darrers deu, quinze o vint anys... He dit: intervinguem tots amb la responsabilitat de ser conscients que hem tingut els designis del país en les nostres mans, que totes les formacions polítiques que estem aquí, ja sigui en el Govern de Catalunya, ja sigui en el nivell local, ja sigui en altres nivells institucionals, hem tingut la responsabilitat de poder-lo enfortir i de poder-lo debilitar. I, per tant, també demano que passem pel sedàs dels resultats, de les responsabilitats i de la feina que hem fet les propostes que tots plegats fem.

Jo els hi reconec: de fons compartirem moltes coses; de fons compartirem moltes coses, d'altres no. D'altres..., tenim propostes i visions diferents. Per això el Govern sustenta el seu acord d'investidura damunt de formacions progressistes. Però tindrem la capacitat d'integrar propostes que vinguin del seu grup. I ho dic de forma desacomplexada: tindrem la capacitat d'integrar propostes que vinguin del seu grup.

Ara, també ho dic: el dibuix de l'escenari que fem del país, home, intentem que s'acoti a la realitat. Jo no demano debats triomfalistes. No fem debats catastrofistes, no contribuïran a ningú; o a l'inrevés, només contribuïran als qui promouen l'antipolítica; per tant... I, dos, fem-ho amb la responsabilitat d'aquelles persones que hem estat al capdavant del Govern del país en els darrers quinze o vint anys, que hem estat tots. I, per tant, segurament entre tots tenim la resposta a aquesta qüestió.

I ara la consellera seguirà amb el debat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. I, efectivament, a continuació té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bona tarda a tots i totes, consellers i conselleres, diputats i diputades. La voluntat és ser breu, però vull tenir el rellotge per precisament anar calibrant. I vull ser breu perquè, a més, el conseller ha fet una exposició molt exhaustiva del que avui volíem transmetre en aquesta cambra.

Primer de tot, un missatge de rigor, un missatge de tenir aquesta voluntat de mirar enrere per veure d'on venim, reconeixent que venim de dinàmiques de llarga durada i que ni tot funcionava a la perfecció fa quatre dies ni ara no funciona res en absolut. Crec que hem de defugir els catastrofismes i hem d'analitzar la realitat amb rigor, amb serenor, perquè és aquí on podem, entre tots, trobar aquesta política útil, aquestes mesures que estem desitjant sentir d'aquesta cambra i on també nosaltres exposarem el que estem fent.

I un debat on..., igual que feia el conseller, jo agraeixo al Grup Parlamentari de Junts que posi sobre la taula –m'ha sorprès, ho he de reconèixer, però benvingut sigui– un debat de l'ascensor social, de la desigualtat, que molts de nosaltres hem viscut en primera persona, hem viscut en el nostre entorn i que... Jo també, en primera persona, m'he dedicat, una important part de la meua carrera professional com a economista, a estudiar les dinàmiques de desigualtat, què és el que diu l'evidència científica sobre què genera desigualtats, quines són les polítiques més efectives per combatre-les, i també quin és l'estat de l'evidència científica amb relació a com està Catalunya, com es mira davant del mirall davant de les taxes de mobilitat social, que és com es mesura realment aquest ascensor social.

És un tema cabdal i també que va al cor de la política d'aquest Govern, que, com deia el conseller, és la voluntat de generar aquesta prosperitat compartida. Generar prosperitat, però que aquesta sigui compartida. I, de retruc, també posar sobre la taula que una de les primeres eines per generar aquesta prosperitat compartida és la política social. Nosaltres reivindiquem les polítiques socials no com una despesa, sinó com una inversió. I en tenim moltíssims exemples. Una política social ben dissenyada genera no només un benestar a la societat molt substancial, sinó que també és la millor política de competitivitat i de creixement. I així també ho diu l'evidència científica, passant per l'educació, passant per l'educació zero-tres, i anant fins i tot a la política d'ocupació i de formació.

Com deia el conseller, i no em vull repetir, Catalunya té fortaleces indubtables tant a l'economia com a l'estat del benestar, i de vegades també és important posar-ho sobre la taula i ser conscients d'això i dir-ho amb orgull, perquè també hi ha un tema d'amor propi del nostre país. En posaré només una dada –avui no ens acompanya la consellera de Salut, però segur que n'és molt conscient–: Catalunya és el tercer país de més d'1 milió d'habitants en esperança de vida, vuitanta-quatre anys. Això és un avenç importantíssim que diu que Catalunya és un lloc especial i únic al món en protegir la vida des de l'àmbit de la salut, des de l'àmbit de la recerca, amb un avenç important. Fa poques setmanes vam arribar a creuar la barrera

de les tres mil persones centenàries a Catalunya, una xifra que s'ha multiplicat per setze en uns pocs anys.

Hi ha moltes... Allà on mirem –mirem la recerca, mirem empreses punteres, mirem alguns punts de l'estat del benestar– tenim forteses indubtables, però és cert que també tenim esclotxes a l'estat del benestar. Hi ha àmbits, alguns, el conseller ho apuntava, on la realitat ha canviat de manera molt ràpida, molt dràstica, i l'estat del benestar no s'ha adaptat amb suficient rapidesa per omplir aquestes esclotxes.

I per això el nostre Govern, doncs, el primer que ha fet és posar rigor, posar llum, posar dades i dissenyar aquestes polítiques públiques des de les millors pràctiques a nivell internacional. Precisament per posar això en relleu properament publicarem el primer informe social de Catalunya, un informe que permet fer una radiografia basada en dades i en evidències de quina és la situació social a Catalunya –que vam haver de posposar la publicació d'aquest informe, però que confiem fer-ho properament– i que posa en relleu quines són aquestes esclotxes i quines són les millors pràctiques per abordar aquesta qüestió.

Però també apuntar algunes de les esclotxes, com bé feia el conseller. I en vull apuntar tres. Primera i fonamental, el cost de la vida. No és una cosa només de Catalunya, és de tot l'àmbit europeu i d'economies avançades, però hi han tres dades que ho fonamenten: el poder adquisitiu dels salaris mitjans està estancat des de fa anys; el cost de l'habitatge ha crescut un 129 per cent comparat amb el seixanta-set per cent de la taxa d'inflació general, i el nombre d'anys de renda bruta per llar que es necessiten per comprar un habitatge ha passat dels quatre als set. I per això precisament, per aquestes dades, juntament amb les dades de pobresa, doncs, el Govern posa sobre la taula una de les polítiques d'habitatge més ambicioses a l'entorn europeu que està ja en marxa i donant molts bons resultats, liderada per la consellera Paneque.

Segon repte, segona font d'esclotxes: la pobresa laboral. Tenim persones treballadores que es troben en risc de pobresa, en concret un onze per cent. És veritat que hi ha hagut uns avenços importants en els últims anys. S'ha reduït la temporalitat, s'ha reduït la taxa d'atur, però encara no és suficient per aconseguir que totes les persones que treballen estiguin fora de la pobresa. I quina és la diferència que trobem en molts països de l'àmbit europeu? Doncs que l'àmbit de les prestacions socials no arriba moltes vegades a la classe treballadora. Per això és fonamental avançar cap a tenir no una xarxa de prestacions inconnexes, sinó un veritable sistema de garantia d'ingressos que doni suports a les persones també treballadores per poder afrontar el cost de la vida.

De fet, quan comparem Catalunya i Espanya amb altres sistemes fiscals, entenent el sistema fiscal com la part d'impostos però també la part de transferències, el sistema fiscal en el seu conjunt no redistribueix tant la renda com en altres països. I això no té tant a veure amb la política d'impostos, sinó amb la política de transferències monetàries. Molts altres països tenen una política de transferències més generoses que aborden i arriben fins a la classe treballadora, i aquí és on hem de continuar avançant.

I tercera esclotxa, col·lectius concrets als quals l'estat del benestar no arriba amb la suficient potència encara: famílies monoparentals, persones de baixos ingressos, persones amb discapacitat i també persones d'origen migrant. L'abandonament escolar és deu vegades més alt en el quartil de renda més baix que en el quartil més alt: passa del vint per cent en el quartil més pobre de la població, comparat amb només el dos per cent en les persones de més renda. També ho veiem en l'accés a les activitats extraescolars: les persones amb menys ingressos, un cinquanta-quatre per cent tenen activitats extraescolars, enfront del vuitanta per cent de les famílies amb més ingressos.

I la població migrada també pateix situacions de discriminació. De fet, hi ha estudis que també ho acrediten. En concret, hi ha un estudi d'Itàlia que posa de

manifest que infants del mateix nivell d'esforç i de notes acadèmiques, de succès acadèmic..., en les famílies dels infants d'origen migrant, a igualtat de resultats acadèmics, és més probable que l'entorn educatiu els animi a fer, diguéssim, desenvolupaments educatius de l'àmbit de formació professional i desincentivi l'accés a la universitat. Aquest és el tipus de qüestió a què ens hem d'anticipar i redreçar.

En l'accés a la universitat també trobem bretxes que persisteixen. El setanta-u per cent de les persones del quintil de renda més alt accedeixen a la universitat, enfront del vint per cent del quintil més baix.

I també tenim altres àmbits: en l'accés a l'educació, en l'accés a la llengua, a la cultura, a l'esport, on sistemàticament trobem bretxes socioeconòmiques i famílies d'entorns més humils tenint dificultats per accedir a tots aquests serveis.

I què fem? Ens quedem aquí o actuem? Doncs el Govern pren la decisió d'actuar, de passar a l'acció, però també fer-ho des d'una òptica de rigor i d'evidència. Jo també els vull parlar sobre què sabem en l'entorn internacional sobre què genera la desigualtat i com es pot combatre. Hi ha un llibre de dos dels principals economistes internacionals, Dani Rodrik i Olivier Blanchard, que fan un monogràfic que es titula *Combatent la desigualtat: un nou plantejament del paper del Govern* i que anima els governs a prendre un paper més actiu en la gestió de l'economia i de la societat i de l'estat del benestar.

I això és un paradigma també que ha canviat recentment en la ciència econòmica. Quan jo vaig estudiar economia es contraposava, diguéssim, l'equitat amb l'eficiència. O sigui, estàvem en el paradigma que tot allò que fomentava l'equitat, doncs, reduïa l'eficiència. L'exemple clàssic eren els impostos: tu poses uns impostos progressius i es deia..., com desincentivaven el treball, desincentivaven l'esforç, i això, per tant, millorava l'equitat, perquè tenies més impostos per redistribuir en la renda, però perjudicava l'eficiència.

Doncs bé, jo els anuncio, per si algú no havia estat al cas..., però la ciència econòmica ha avançat molt i s'ha donat en els últims anys que aquest paradigma està refutat per moltíssims estudis. I, de fet, hi ha moltíssims estudis que apunten que societats molt desiguals posen en perill la creació de creixement i el bon funcionament del mercat de treball i de l'economia. I per què? Perquè desigualtats extremes el que fan és reduir l'acumulació de capital humà, reduir la capacitat de les persones, desincentivar l'esforç. La pròpia desigualtat..., quan tu estàs a la planta baixa i l'àtic està molt amunt, saps que no hi arribaràs malgrat tots els esforços; això desincentiva l'esforç i l'avenç cap a aquestes situacions de progrés.

I per això –per això–, precisament, està totalment fonamentat que les polítiques socials ben dissenyades no són una despesa, sinó una inversió, perquè alhora que fem que el benestar arribi a més persones, hi ha més persones que adquireixen capital humà i que avancen decididament.

Com reduïm la desigualtat? Doncs l'evidència també ho divideix en diferents fases, la preproducció i la postproducció. «Preproducció» què vol dir? Que necessitem una societat on les bretxes d'acumulació de capital humà i de l'estructura de l'economia..., generi, d'entrada, una prosperitat més homogènia. Ho fem avançant en l'educació, l'etapa zero-tres; ho fem avançant cap a la salut i les cures per a tota la societat, i també amb una política industrial i una política d'innovació que fomentin el creixement d'aquells sectors econòmics de més valor afegit. També fomentant la negociació salarial, la negociació col·lectiva i pujades del salari mínim que realment..., redueixen la generació de prosperitat en l'intercanvi de l'economia.

I després hi ha la part de la postproducció, que això, doncs, té a veure amb la fiscalitat, amb els impostos, amb el sistema de protecció de rendes i amb el reforç de l'estat del benestar. Senyors i senyores de Junts, un petit espòiler, tot i que..., contenta d'escoltar les seves propostes: abaixar els impostos no reduirà la desigualtat, i deixar sobre la taula 4.700 milions d'euros anuals per reforçar l'estat del benestar tampoc reduirà la desigualtat. (*Alguns aplaudiments.*)

Però, de fet, també volia reforçar un punt positiu perquè, malgrat que les escales són importants, malgrat que hi han molts col·lectius que tenen dificultats, aquest dinamisme de l'economia també es reflecteix en un funcionament bastant correcte de l'ascensor social. De fet, hi ha un estudi de Javier Soria i Octavio Medina basat en dades fiscals administratives que compara el grau de mobilitat social, diguéssim, el funcionament de l'ascensor social, en diferents territoris d'Espanya i, de fet, troba que Catalunya és una de les regions on funciona i té uns nivells de mobilitat social més elevats, comparat amb diferents països europeus.

Hem de protegir aquest model de mobilitat social, d'educació, d'ascensor social, però ni funcionava fatal abans ni ara és un desastre. Tenim un model per reforçar i, sobretot, per adreçar els nous reptes i els nous col·lectius que necessiten aquest reforç.

El conseller ha explicat molt bé quines són les polítiques que s'estan impulsant. Habitatge, durant el 2026 la meitat d'habitatges del pla Cinquanta Mil estaran en construcció. És un pla que avança, que lidera la consellera Paneque. El pla de barris, que preveu mobilitzar 1.600 milions d'euros en cinc convocatòries. I un pla de barris que –també aquí em permetreu un altre apunt personal, però...– jo l'he vist en primera persona i molts de nosaltres l'hem vist en els nostres barris, com s'han transformat. Barris que, durant els anys de governs socialistes a Catalunya, a l'Ajuntament de Barcelona i al Govern de la Generalitat, van impulsar un pla ambiciós que va generar comerç, convivència, associacionisme, millores urbanístiques, biblioteques als barris, acció comunitària.

Jo, a més d'estar a la realitat dels barris, els recomano també que de tant en tant se'n vagin fora, se'n vagin a l'extraradi de les grans ciutats europees perquè vegin la diferència del que és invertir en els barris de l'extraradi, en els barris humils, en els barris de classe treballadora, versus no fer-ho. I de veritat que a alguns els hi hauria de canviar la mirada.

L'educació és un altre àmbit on... Tenim un sistema educatiu que està fent uns avenços importants i s'està reforçant en aquells àmbits que havien de ser reforçats. Jo justament vaig escriure ahir a la consellera Niubó per dir-li que avui parlaríem d'educació, que posaríem en valor l'escola pública i que posaríem en valor els grans avenços d'augmentar les places de formació professional en set mil noves places, avançar cap a la universalització gratuïta i efectiva de l'etapa zero-tres, una de les polítiques més efectives per augmentar el capital humà i un magnífic exemple d'inversió social, d'inversió en capital humà de les noves generacions de catalans i catalanes.

Desplegant també dos-centes noves aules d'acollida i amb programes punters i molt prometedors, com el programa Prometeus de l'Ajuntament de Barcelona, que porta deu anys anant als instituts dels barris més vulnerables i amb una aliança estratègica amb universitats impulsant perquè hi hagin més joves que accedeixin a la universitat precisament en aquells barris on la taxa d'entrada a la universitat és més difícil.

Ho fem també des de l'àmbit d'universitats, reduint i contenint els preus universitaris perquè la universitat no tingui aquesta barrera econòmica. Estenent la protecció dels joves extutelats per a places universitàries dels vint-i-un als vint-i-cinc anys, una mesura que ens van demanar en primera persona joves extutelats a la consellera Montserrat i a mi i que avui ja és una realitat. I impulsant un sistema de beques d'equitat.

També ho fem reformulant el sistema de garantia d'ingressos, reivindicant que les prestacions socials han d'estar ben coordinades, ben dissenyades perquè puguin arribar a la classe treballadora i a la protecció de la infància. I avançant, doncs, en totes aquestes direccions.

I amb això ja acabaré, per no estendre'm massa, i després tindrem l'oportunitat de tornar-hi. Però, per resumir, el Govern té les coses molt clares: té un diagnòstic i té les mesures fetes des de la base del rigor, de les dades i de l'anàlisi i alineades

amb les evidències de què és el que funciona i les millors pràctiques a nivell internacional. Prosperitat compartida, fomentar la prosperitat compartida abans de la producció i en la postproducció; reforçar l'estat del benestar, dimensionar-lo per a la nova realitat, per al nou volum de persones i la nova complexitat; apostant, i també de la mà dels socis d'investidura, per trobar més recursos per a Catalunya, amb un nou finançament de 4.700 milions, fonamental per reforçar l'estat del benestar.

I, per últim, una reflexió, diguéssim, de futur: que només amb unes estructures ben fonamentades de prosperitat compartida i de reforç de l'estat del benestar Catalunya podrà aprofitar les grans oportunitats de progrés que tindrà per endavant, ja sigui en noves tecnologies, ja sigui en la irrupció de la intel·ligència artificial i com canviarà el mercat de treball, ja sigui amb acords comercials, ja sigui amb l'arribada de població migrada. Si som capaços de tenir estructures per aconseguir que tota aquesta nova prosperitat reverteixi en tota la societat, podrem aprofitar aquestes oportunitats; si només s'ho queden uns pocs, la població segurament dirà que no ho veu clar.

Confiem que entre tots puguem trobar aquesta situació on tenim aquestes estructures de prosperitat compartides, doncs, ben travades, per no deixar sobre la taula cap oportunitat que pugui tenir Catalunya avui o en el futur.

Moltes gràcies.

El president

A continuació prosseguim el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició per un temps màxim de quinze minuts cadascú, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. Conselleres i consellers, diputades, diputats, secretari general Turull... És el nostre deure, com a polítics, fer que la gent es pugui guanyar bé la vida i que el seu esforç a la contribució al país es vegi recompensat per uns serveis públics que siguin forts i que siguin de qualitat. Això és el que anomenem el «contracte social». I és evident que a Catalunya aquest contracte social en aquests moments s'ha trencat i, a més a més, la tendència és que va empitjorant.

Per aquest motiu nosaltres, Junts per Catalunya, vam proposar aquest monogràfic de l'ascensor social. I encara que vostè, consellera, se sorprengui, l'hem proposat. De fet, a nosaltres el que ens hagués sorprès és que l'haguessin proposat vostès, perquè la realitat és que queden ben retratats. (*Alguns aplaudiments.*)

I nosaltres, Junts per Catalunya, entenem que el país ha de vetllar per les classes mitjanes, evidentment també per les classes vulnerables, però per les classes mitjanes; també per les empreses, que molt majoritàriament al nostre país són pimes i són autònoms i, per tant, són també classes mitjanes. Nosaltres, Catalunya, som una nació de classes mitjanes.

I nosaltres, quan fem la diagnosi, veiem que tenim bàsicament dos problemes, des del punt de vista econòmic: el primer és el model de país, el segon és la dependència respecte a l'Estat espanyol.

Si tenim un model econòmic de baix valor afegit, això vol dir que les empreses són poc productives, vol dir que poden pagar uns sous baixos, vol dir que, per tant, la contribució a l'erari públic és petita, vol dir que tenim una administració que té poca capacitat per poder invertir en polítiques d'infraestructures, en aterrar la innovació, en polítiques de formació, etcètera. I, per tant, encara retroalimenta més en negatiu que no tinguem aquest model econòmic de valor afegit.

Vol dir també que és una administració que té uns serveis públics petits, febles, que els servidors públics han de cobrar uns sous que no estan a l'alçada, que les

pensions no estan assegurades. I, davant de tot això, què fa el Govern? El Govern el que fa és apujar la fiscalitat. Per tant, apujar la fiscalitat als treballadors al mateix temps que tenen uns sous baixos, vol dir que tenen un poder adquisitiu petit, i això encara afecta més la viabilitat de les empreses. I, per tant, tornem-hi, aquest cercle viciós es va fent més i més gran.

Però és que, a més a més, com deia, en el cas de Catalunya resulta que tenim un factor que és determinant, que és la dependència de l'Estat espanyol. L'espòli fiscal de més de 22.000 milions d'euros, el dèficit històric d'inversions d'entre 40 i 50.000 milions d'euros, evidentment «mermen», i de quina manera, l'ascensor social. És absolutament indissociable parlar de l'ascensor social i parlar també del greuge que ens suposa dependre de l'Estat espanyol.

I és per això que nosaltres refermem la nostra aposta pel concert, per un concert econòmic solidari. I refermem també que no estem d'acord, com deia vostè, conseller Dalmau, en que haguem d'acceptar els 4.700 milions d'euros. Això són les molles, això no transforma absolutament res. Estic segur que vostè i tota la cambra aquests dies han llegit la piulada de Xavier Sala i Martín. Són uns diners que igualment paguem nosaltres, que venen de nosaltres mateixos, i que amb prou feines, com els hi recorda el company diputat Jordi Fàbrega, no serveixen ni per atrapar la tresoreria que ens falta cada any en la sanitat. Per tant, aquests diners no transformen res.

I, consellera, vostè quan diu «no podem renunciar a 4.000 milions d'euros»..., escolti, jo li demano com és que vostè pot renunciar a vint i escaig mil milions d'euros. (*Aplaudiments.*) Aquesta és la pregunta que s'hauria de fer.

Per tant, nosaltres hem de passar d'un cercle viciós a un cercle virtuós. I això vol dir anar a un model econòmic de valor afegit i vol dir treure'ns la «E» d'Espanya, vol dir treure'ns la dependència espanyola per tenir unes empreses productives, amb sous alts, amb una bona contribució a l'erari públic, amb una administració forta que pugui invertir, que això retroalimenta aquest sistema, aquest model de valor afegit, que puguem passar del país que tenim al país que mereixem.

I des del punt de vista econòmic és molt senzill: tenim uns treballadors que han de tenir més ingressos i que han de tenir menys despeses. I tenim també unes empreses, conseller Sàmpser, que han de tenir més ingressos i que han de tenir menys despeses.

Quin problema tenim amb els treballadors? Que especialment en els darrers anys ha anat augmentant exponencialment el cost de vida. Parlem d'habitatge, parlem d'emplenar la cistella, i, evidentment, els salaris això no ho han atrapat. I vostès, els dos consellers, parlaven molt de dades macroeconòmiques. Que les dades macroeconòmiques vagin bé és una qüestió. La realitat quina és? Que les microeconòmiques, que les butxaques dels ciutadans van malament. Creix el PIB però no creix el PIB *per capita*. Creix l'economia, però creix també la pobresa. Escolti'm, un govern en què li creixen les dades macroeconòmiques, que no sigui capaç de que això es transfereixi als seus ciutadans, és un govern inepte. (*Alguns aplaudiments.*)

I ho demostra la dada que ha donat també la companya, presidenta del grup parlamentari, Mònica Sales, quan els hi deia que la taxa de risc de pobresa i exclusió social és que una de cada quatre famílies a Catalunya està en risc de pobresa. Si mirem les llars que tenen fills, és pràcticament una de cada tres. Una de cada tres famílies amb fills està en risc de pobresa a Catalunya. Això és inaudit a Catalunya. Com podem plantejar polítiques de natalitat amb aquestes dades? És evident que la gent no tindrà fills. És evident. No passarem d'aquest un fill per dona fèrtil als dos i escaig que necessitaríem per poder mantenir la població. No aconseguirem fer que la gent tingui una natalitat com tocaria, si no podem reconstruir el país.

Per tant, nosaltres, Junts per Catalunya, fets i no paraules. Què posem sobre la taula i què posarem a votació aquest dijous? Doncs apujar el sou dels treballadors, i tant. Suposo que la sorprèn també, eh?, però... Apujar els sous dels treballadors, o

sigui..., per llei, a més a més. Això ho ha liderat el company Joan Canadell. I fem una llei del salari mínim de referència català. Dic «de referència» perquè malauradament no en tenim les competències, que també les reclamem; tant de bo les tinguéssim, llavors ja no seria «de referència». Però, en tot cas, el que volem és passar d'un salari mínim de 1.200 euros a aproximadament 1.400 euros. I tinguem en compte que aquí al costat mateix, a França i molts altres països europeus, aquest salari mínim és de gairebé 1.600 euros al mes.

Aquesta llei el que diu és que en el sector públic aquest salari mínim estigui garantit; que sumi punts en les adjudicacions de contractes de les empreses públiques, que sumi punts quan les entitats, les empreses concorren en ajuts públics; que en el sector privat sigui recomanat sempre que hi hagi acord en la concertació social, en la negociació col·lectiva.

A més a més, el que fem és demanar que es creï un fons per ajudar les empreses, perquè evidentment hi haurà empreses, hi haurà sectors empresarials que els hi costarà poder pagar aquest sou mínim de referència català incrementat als 1.400 euros.

I a les empreses, com les ajudem a augmentar la seva productivitat? Ja ho hem vist, abaixant salaris no és la manera, no és el nostre model. Precisament el que volem és apujar el salari mínim. Les ajudem a ser més productives. Com? Doncs fent inversió pública amb eficiència. Estem parlant de logística, estem parlant d'energia. Estem parlant d'aterrar i de transferir el coneixement de la innovació. Estem parlant d'abaixar l'absentisme, d'abaixar la burocràcia –tant per a les empreses com per als ciutadans–, de potenciar la formació professional, la formació professional dual, de crear la figura de l'aprenent, etcètera, etcètera, etcètera. Aquestes són les polítiques i les propostes concretes que Junts per Catalunya posa sobre la taula.

I tant per a les empreses com per als ciutadans en general, què demanem també? Abaixar la càrrega fiscal. I això ho fem també per llei, en aquest cas una llei que vam entrar fa pocs mesos, liderada per l'Albert Batet, i que també avui aquí l'expossem i la posarem també a votació sintetitzada aquest dijous. Què hi diem, bàsicament? Doncs abaixar, per exemple, el tram autonòmic de l'IRPF, el tram català de l'IRPF. Això vol dir deflactar els diferents trams per poder-ho adaptar a l'increment de l'IPC, abaixar la càrrega fiscal en els trams més baixos. Vol dir també apujar el mínim exempt. I ataquem també l'impost de successions, bonificar-lo al noranta-nou per cent, que a la pràctica vol dir eliminar l'impost de successions. I això aplica a l'adquisició de primer habitatge, i això aplica també al relleu de l'empresa familiar.

Si la fiscalitat a Catalunya fos un vehicle, si em permeten l'analogia, podríem dir que en aquests moments la fiscalitat a Catalunya és un vehicle *full equip*, i això vol dir que té incorporat l'«Esp» d'Espanya, l'«Esq» d'esquerres. «Esp» d'Espanya, per què? Perquè tenim una doble fiscalitat, patim un sobreimpagament per culpa, com he explicat abans, de l'espoli fiscal. «Esq» de les esquerres, però de les esquerres mal enteses, perquè –i ho deia vostè– no és cert que abaixar els impostos vulgui dir que tindrem uns serveis públics de menys qualitat. No és així. (*Veus de fons.*) Si s'abaixen els impostos –sí, consellera, sí, conseller–, es dona més aire a les empreses i als ciutadans. Això vol dir que poden produir més. (*Veus de fons.*) I vostè sap que el que s'aporta a l'erari públic és una multiplicació de dos factors (*alguns aplaudiments*): el seu tant per cent d'impostos i la base imposable. Si vostè els hi dona aire, augmentaran la base imposable i el que acabaran aportant a l'erari públic seran més diners i, per tant, tindrem uns serveis públics més forts. Per tant, no faci demagògia i no digui falsedats. (*Algunes aplaudiments.*)

I no només són qüestions econòmiques, l'ascensor social, sinó que també hi ha altres factors. I en aquest sentit nosaltres voldríem destacar tres factors que tenen molt a veure amb la identitat catalana: un és la llengua, òbviament, el català –que ningú s'equivoqui; el segon és la cultura i, especialment, l'educació, i el tercer són els valors i, molt especialment, la cultura de l'esforç. Aquests factors, que formen

part de sempre, històricament, de la identitat catalana, serveixen per poder accelerar aquest ascensor social. Aquest ascensor social que ha de pujar s'accelera amb aquests tres factors que els hi dic. I especialment amb la cultura de l'esforç i del treball, del treball ben fet, de l'excel·lència. Aquest és el nostre model.

A tot aquell qui té capacitat per poder treballar, el que s'ha de fer és garantir-li un treball; garantir el treball, garantir un sou digne, no pas un subsidi. Nosaltres som els de la cultura del treball garantit. El subsidi ha de ser un mitjà provisional fins que la persona o l'Administració que l'ajuda aconseguixin que aquella persona es pugui tornar a reinserir en el mercat laboral. Aquesta és la nostra filosofia (*alguns aplaudiments*), crear un país d'oportunitats dins del marc dels drets i els deures, un estat del benestar, i no com vostès a vegades pregonen, un estat de l'«oh, que bé que s'hi està». Són dues coses molt diferents.

I aquesta cultura de l'esforç, molta gent –la majoria de la gent, la majoria dels catalans– l'aplica, l'està aplicant, especialment els joves, abans s'ha dit –especialment els joves. Quin és el problema? Que ja no els dona un premi. Esforçar-se, estudiar –i ho estem veient amb els joves– ja no vol dir poder viure millor que la generació dels teus pares. I això, què provoca? Doncs provoca que els joves marxin. Estem exportant talent i estem important mà d'obra barata. I aquest, ho repeteixo, no és el nostre model. Retenir el jovent, retenir el talent, no és una qüestió ni identitària ni ideològica; és una qüestió purament de supervivència econòmica i social.

Per tant, el nostre model, hi insisteixo una vegada més, quin és? Un model econòmic de valor afegit en el qual, si a més a més ens traiem la «E» d'Espanya, si traiem aquesta dependència del jou espanyol, es potenciarà molt més aquest model que nosaltres defensem. Perquè aquest model de valor afegit, què propicia? Uns serveis socials públics forts i de qualitat, que al seu torn assegurin l'ascensor social, assegurin poder compensar els desequilibris i, per tant, aquí sí, reequilibren i poden compensar en positiu aquest estat del benestar, estat sostenible del benestar, aquest model de valor afegit.

I quan parlem de serveis socials, de què estem parlant? Doncs miri, estem parlant de transport públic. I ho sento molt, conseller Dalmau, fent referència a les seves paraules em costa molt no ser catastrofista amb el transport públic en aquests moments al nostre país. (*Alguns aplaudiments.*) Estem parlant de sanitat, estem parlant de dependència. Li donaré una dada, de dependència: miri, en els seus dos anys de govern, les llistes d'espera en dependència han augmentat un cent vuitanta per cent. No en els últims deu anys, retrovisor...; no, en els seus dos anys de govern, més cent vuitanta per cent de llistes d'espera en dependència. Estem parlant també de l'habitatge. Evidentment, tots aquests serveis públics, en el marc de la col·laboració publicoprivada, per poder tenir un estat del benestar, com li deia, sostenible.

En paraules de l'article últim que ha publicat en Joan Vila, ell deia aquest diumenge: «No és qüestió de dretes ni d'esquerres», i jo hi afegiria «ni d'independentistes o d'unionistes». I ho reblava dient: «És una qüestió de sumes i restes i de no enganyar.» És així de simple. Un estat del benestar sostenible passa per un model de valor afegit i passa per treure'ns la dependència de la «E» d'Espanya.

I, per acabar, Catalunya sempre ha estat –sempre– un país, una nació de prosperitat. I, més que mai, en aquests moments en què tenim una situació mundial convulsa, el greuge estructural que ens suposa la dependència de l'Estat espanyol i el greuge –afortunadament, esperem– conjuntural que ens suposa la ineficàcia i la inoperància de la gestió d'aquest Govern socialista ens estan portant absolutament a la misèria, a la misèria tant econòmica com nacional. I això els catalans no ens ho mereixem. Catalunya és molt més que tot això. Per tant, ens atrevim a recomanar-los que ho comencin a revertir o, si us plau, deixin pas perquè ho farem nosaltres.

Moltes gràcies. I visca Catalunya, pròspera i lliure.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies president. Diputats, diputades, consellers i conselleres, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Diputat Vergés, de tants unicorns que hi ha volant al cel no es veu el sol. (*Rialles.*) No l'hi puc dir millor. (*Alguns aplaudiments.*) Expliqui'm vostè, una proposta que sigui una llei de salari mínim de referència català, com la pensa aplicar. Expliqui-m'ho, vostè. És impossible. És impossible. El que hem de fer és: el salari mínim català, regular-lo nosaltres i, per tant, demanar aquest traspàs. No hi ha cap altra solució: salari mínim català perquè nosaltres puguem regular aquest salari i, per tant, des del Govern de la Generalitat es pugui implementar i sigui d'obligat compliment.

El salari mínim de referència català, i m'agradarà veure aquesta llei, ha de passar necessàriament pel diàleg social. Si els membres del diàleg social, si els sindicats i les patronals no es posen d'acord, no es podrà implementar mai. Esquerra Republicana ho porta intentant des de l'any 2022 i no hi ha hagut manera de que els agents socials es posin d'acord. Per llei és impossible aplicar un salari mínim de referència català. Per tant, deixi de generar expectatives que no es poden complir. Deixi de crear unicorns pensant que la fantasia és la realitat. No, la realitat és una altra.

La realitat és que en el nostre país, en efecte, estem en un moment de progrés econòmic. Les macrodades massives, com han dit, en efecte, són les que s'han presentat. Està creixent el PIB, però alhora no està creixent el PIB *per capita*. Estem veient que hi ha sectors de l'economia que estan anant molt bé, que estan dinamitzats, i d'altres que estan totalment estancats. Estem veient que els que estan dinamitzats acostumen a ser aquells que tenen les feines més precàries. Estem veient que l'ocupació està més alta que mai, però alhora tenim els índexs de pobresa laboral més elevats que mai: segons l'informe, entre un deu o dotze per cent, segons els estudis..., fins i tot he llegit, en algun estudi, en un trenta-quatre per cent, de treballadors i treballadores del nostre país que no arriben a final de mes.

Això no es combat amb un salari mínim de referència català, això es combat amb un salari mínim català i amb un canvi de model productiu. Perquè el que hem de combatre és la desigualtat en el marc de l'empresa, on el sou més alt és catorze vegades o quinze vegades més que el sou més baix. Hem de buscar aquesta redistribució. Hem d'assolir que en el marc de l'empresa els beneficis es reparteixin entre la classe treballadora. Per cert, diputat Vergés, no són «classes vulnerables», es diu «classe treballadora». (*Aplaudiments.*)

I escolti'm, encara li donaré alguna referència més. En el nostre país –i aquesta dada ja s'ha posat damunt de la taula– el trenta-sis per cent, segons la taxa Arope, dels infants estan en risc de pobresa. En el nostre país, la taxa de pobresa afecta el 13,2 per cent de les llars sense infants, el 23,5 de les llars amb infants i el quaranta-set per cent de les llars de famílies monoparentals. Aquestes dades, amb uns altres indicadors, però, en qualsevol cas ja s'han posat damunt la taula. Això és el que hem d'abordar.

Tenim nens i nenes al nostre país menors de setze anys –403.000– que viuen en risc de pobresa. Aquest és el nostre futur. Si no cuidem el nostre futur, no hi haurà futur. I qui mira tant el passat s'oblida de trobar les solucions per tenir un futur millor. I, per tant, ens hauríem d'enfocar aquí, en les polítiques per a la infància. Hem d'erradicar la pobresa infantil del nostre país. És imprescindible. La nostra societat no s'ho pot permetre, ni l'actual ni la del futur.

Però, d'altra banda, hi ha dades que són alarmants: saben quants milions va guanyar la banca espanyola l'any 2025? Trenta-quatre mil milions d'euros. Saben

quants milions van guanyar les empreses espanyoles l'any 2025? O, més ben dit, el percentatge de benefici? Un 17,1 per cent més que l'any anterior. Saben quant ha pujat el salari dels treballadors i les treballadores en aquest cas catalans? Un 1,5 per cent. No veuen on està el problema? És evident on està el problema.

O pensem més en clau de que prenem consciència de que la classe treballadora ha de millorar la seva qualitat de vida o no ens en sortirem, perquè d'aquí també en depenen les pensions. Quan nosaltres plantejem el traspàs de les polítiques passives d'ocupació el que estem fent és això, incidir en com regular les pensions, incidir en com regular les prestacions. És inadmissible que en aquest país una persona que es queda a l'atur vagi a una oficina del SOC a registrar-se com a aturat i després hagi d'anar a una oficina del SEPE per sol·licitar la prestació. Una persona que es queda a l'atur i, a més, hi ha un col·lapse tal en el SEPE que persones que viuen a Castelldefels han d'anar a l'oficina del SEPE de Berga o de Lleida, quan s'han quedat a l'atur i amb la mobilitat que tenim al país, perquè amb el caos de rodalies..., imagineu-vos vosaltres. Amb les dificultats que això suposa, perquè fins que no es registren al SEPE no cobren aquesta prestació. I si no cobren la prestació, no poden pagar les factures. I si no poden pagar les factures, que aquestes en bona part són hipoteca o lloguer, corren el risc de quedar-se sense el seu habitatge. El 22,2 per cent dels menors de setze anys del nostre país viuen en famílies que tenen retards en pagar el seu lloguer o la hipoteca. Això vol dir que tenim un risc potencial del 22,2 per cent d'infants del nostre país de quedar-se sense casa.

Saben les dades de sensellarisme, i tampoc n'hem parlat fins ara. La fundació Arrels ha fet un estudi, un treball de camp, que crec que és altament valorat per tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, on indica clarament que hi ha hagut un increment a Barcelona, en aquest cas a la ciutat de Barcelona, d'un 43,6 per cent de persones que viuen al carrer respecte a l'any anterior: 1.982. Quina societat es pot permetre aquestes xifres?

Els hi diré més: d'aquestes xifres algun dia qualsevol de nosaltres, si no som rendistes, podríem formar-ne part. Perquè hi ha persones que viuen al carrer que tenien una feina i un salari molt dignes, que tenien una casa, que tenien una família, que tenien una xarxa de relacions personals. Aquestes persones, en el moment que van perdre la feina i no van trobar-ne una altra, van perdre la casa, van perdre la família i van perdre la seva xarxa de relacions personals i viuen al carrer. Això ens pot passar a qualsevol de nosaltres.

Per això, quan parlem de les classes mitjanes, a mi m'agrada sempre posar l'accent en que la classe mitjana no existeix. Existeix la classe treballadora. Hi ha els qui viuen de les rendes dels altres i hi ha els que viuen de les rendes a través del seu esforç, i són classe treballadora. Perquè en el moment en què et falta el salari, en el moment en què et falta la feina, ja no serveixes per a aquesta societat, perquè estem en un sistema que necessita el consumisme.

Quan hi ha propostes que diuen que per millorar el salari dels treballadors i les treballadores d'aquest país el que s'ha de fer és reduir els impostos, reduir els impostos, només pensen en que tinguin poder adquisitiu a nivell individual per poder consumir més. Perquè hi ha el poder, que ens ha inculcat claríssimament i de forma contundent que com més tinguem, com més possessions tinguem, més feliços serem. I aquest és el sistema.

Per què no parlem de les causes estructurals del sistema? Hem de parlar de les causes estructurals del sistema. I tant que l'ascensor social ha funcionat, però s'ha quedat al quart pis. N'hi han altres que –i ja abans s'ha dit i m'ha pres l'exemple que volia donar– estan passant de l'àtic al sobreàtic. Però aquests mai mai mai mai mai baixaran de l'àtic. I sempre sempre sempre pujaran per l'ascensor on pugen les persones que viuen de l'esforç dels altres. Mai utilitzaran l'ascensor de les que van a treballar en aquell mateix edifici. I això passa en algunes cases de Pedralbes.

Llavors, si no ens adonem d'aquestes desigualtats, de la concentració de la riquesa en aquest u per cent de la població mundial, i no impulsem polítiques redistribuïdores i que, per tant, aquesta riquesa sigui compartida, perquè, en efecte, s'ha de compartir el progrés, serà impossible que ens en puguem sortir.

Però quin és el gran problema? I avui en tenim un exemple. Ha parlat el conseller de la Presidència i ha parlat la consellera de Drets Socials. El problema no és de drets socials, els drets socials són l'emergència. Hem d'actuar des de les causes estructurals. Hem d'actuar on hi ha el problema de fons, perquè el que estem fent és actuar en l'emergència que ens genera aquest problema de fons, en el que veiem, però hem d'anar més en profunditat. I això vol dir tenir totes les eines per fer-ho. És molt difícil –molt difícil– actuar contra l'emergència i contra les causes estructurals que generen els problemes si no tenim les eines d'un estat.

Per tant, el seu discurs, que en alguns punts el podríem compartir, és inevitablement impossible de dur a la realitat si no som un estat. I vostès, com a govern, això ho estan veient dia a dia. Necessitem major capacitat, capacitat normativa per regular, capacitat de finançament; necessitem una fiscalitat que sigui adequada. Quan parlen d'abaixar els impostos..., mai sento «apujar els impostos». Apujar els impostos de qui? D'aquells que guanyen més, dels rendistes. Quan sento que hem de reduir les despeses..., els mateixos que ho diuen són els que voten en contra de les mesures per facilitar el dret a l'habitatge i l'accés a l'habitatge. Però s'han d'abaixar les despeses; la despesa més important de qualsevol família en aquest país és l'habitatge, i hi voten en contra.

És evident que en aquest Ple hi haurà discursos que estaran marcats per la hipocrisia. Jo crec que això ens ho hem de poder dir, no passa res. Al final hi ha partits d'esquerrres, partits de dretes i l'extrema dreta, però el que és evident és que no ens en sortirem, d'aquesta, si no en prenem consciència col·lectiva.

La defensa dels drets laborals, la defensa de la classe treballadora, la classe majoritària del nostre país. Pensar que la classe treballadora deixa de ser-ho perquè té un salari més alt i passa a ser classe mitjana és per erradicar aquesta consciència de classe. El sindicalisme és imprescindible. Sense els sindicats no avançarem i no tindrem progrés social, perquè la gran majoria del país, l'extensa gran majoria del país, és classe treballadora que depèn d'un salari. Aquells que poden viure de les rendes no es preocupen per tots aquests problemes que hem posat damunt de la taula.

És per això que necessitem que la infància surti del pou i necessitem mirar cap al nostre futur, i el nostre futur són els nens i les nenes del nostre país. És per això que necessitem que els joves, que se'ls hi va prometre que si estudiaven i s'esforçaven molt, com han dit –molt–, tindrien el futur assegurat..., i ara no poden accedir a un habitatge. Això és una estafa. És l'estafa que ens han fet creure: que si ens esforçàvem, que si estudiàvem, que si hi dedicàvem totes les hores del món tindríem un futur assegurat. I aquest futur no només no està assegurat; aquest futur està hipotecat, hipotecat perquè *no* poden emancipar-se. Aquests són els joves del nostre país.

I nosaltres tenim l'obligació d'il·lusionar-los, perquè ho hem sabut fer abans, perquè en tenim exemples en aquest hemicle. I la millor manera d'il·lusionar-los és demostrar-los que, en efecte, la fantasia, els unicorns, no són la solució; que l'extrema dreta o l'individualisme no és la solució; que la solució passa per la lluita col·lectiva, per la lluita compartida.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, señor presidente. Comienzo mi intervención celebrando que el Grupo de Junts haya traído hoy a esta cámara el debate sobre el ascensor social. Un debate que el próximo jueves completamos con propuestas e iniciativas concretas para sacar a Cataluña de la parálisis.

Sin embargo, no deja de ser un ejercicio de equilibrimo político que sean precisamente ustedes, los señores de Junts, quienes den la voz de alarma. Porque, para hablar de cómo se ha averiado el ascensor social en Cataluña, primero hay que conocer quiénes han tenido las llaves de la sala de máquinas durante la última década. Ustedes, que ahora se rasgan las vestiduras desde la oposición, han sido los cooperadores necesarios de la decadencia que hoy denunciamos. Han gobernado Cataluña mano a mano con la izquierda, han bendecido presupuestos ideológicos y han priorizado el delirio rupturista sobre la gestión de lo cotidiano. Recordemos cómo destrozaron ustedes la economía durante el *procés*. Ustedes fueron los que, de manera miserable, subieron el impuesto de sucesiones en plena pandemia, y eso no lo olvidamos.

Hoy celebramos el debate, sí, pero lo hacemos para explicar a los catalanes cómo los sucesivos gobiernos de la Generalitat, en los que ustedes han estado cómodamente sentados, se han cargado Cataluña. Ustedes no son los mecánicos que vienen a arreglar el ascensor; son parte del equipo que cortó los cables.

Y una vez aclarada la genealogía del desastre, entremos en el fondo de la cuestión, porque hoy hablamos de una gran estafa: hablamos del ascensor social, una metáfora que ustedes, izquierda y separatistas, han manoseado hasta dejarla irreconocible. Hablamos de la idea de que cualquier catalán, nazca donde nazca y viva en el barrio que viva, puede llegar a donde se proponga gracias a su esfuerzo, su mérito y su talento. Ese es el corazón de una sociedad libre. Pero el problema es que ustedes no han venido a engrasar el ascensor; han venido a sustituirlo todo por una red de dependencia y pobreza.

La izquierda habla de justicia social con una superioridad moral que asusta, mientras la realidad les estalla en la cara cada mañana en los andenes de *rodalies*, en las listas de espera de los hospitales y en las facturas que los autónomos no pueden pagar. (*Alguns aplaudiments.*) Si no puedes ni ir a estudiar en transporte público, si tienes que esperar eternamente a que te vea un médico o te arruinas por querer emprender, el ascensor social no funciona.

Han convertido Cataluña, que fue el orgullo de España y el motor de Europa, en un auténtico desastre, en una fábrica de miseria. Llevan ocho años gobernando España de la mano de Sánchez y una década larga degradando Cataluña entre unos y otros. Hoy, el resultado es que el ascensor social no es que esté averiado, es que ustedes lo han convertido en una auténtica trampa.

Empecemos por el principio, el bolsillo de los ciudadanos. Nos repiten como un mantra, con esa sonrisita de quien se cree el dueño de la verdad, que pagamos muchos impuestos para mantener el estado del bienestar, pero salgan de estas cuatro paredes y miren a la cara a los catalanes. El otro día, leyendo comentarios en esas redes sociales que ahora pretenden censurar para que solo el «bulócrata» Pedro Sánchez nos diga qué es verdad y qué es mentira, vi una reflexión que he querido adaptar hoy aquí para resumir perfectamente la indignación de la calle.

Un catalán paga sus impuestos –altísimos, por cierto, por culpa de la Generalitat–, y cuando ve el lamentable estado de las carreteras, piensa: «Bueno, será un sacrificio necesario. Seguro que se estarán gastando el dinero en trenes.» Pero vas a coger el tren, el *rodalies*, que te lleva a trabajar, y te encuentras con una lotería termundista donde no sabes si llegarás. Y entonces dices: «Vale, es frustrante, pero seguro que esta gente se lo está ganando en educación.» Pero entonces abres los periódicos y ves que Cataluña tiene los peores resultados educativos de su historia en el informe PISA, y con miles de niños estudiando en barracones. Y, desespera-

do, piensas: «Bueno, seguro que esta gente lo gasta en sanidad, que eso es sagrado.» Pero intentas que te vea el especialista o te den hora para una operación y te dan cita para el próximo eclipse solar. Y finalmente dices: «Bueno, ¡pues será para la dependencia, para nuestros mayores!» Y resulta que Cataluña lidera las listas de espera en España, donde nuestros mayores mueren sin recibir la ayuda que pagaron con toda una vida de trabajo. Y entonces yo les pregunto: ¿en qué narices se gastan ustedes el dinero de los catalanes? (*Aplaudiments.*)

Pagamos más que nunca, nos sangran más que nunca, y los servicios públicos se caen a pedazos: impuestos de primera y servicios de tercera. Ustedes no buscan el estado del bienestar; ustedes buscan el bienestar de su estado político, buscan mantener la red clientelar, las embajaditas –que no traen ni un contrato– y esa corte de estómagos agradecidos en empresas públicas y organismos de la Administración. Y, mientras, nos dicen que no hay recursos para lo básico.

Y nos tragamos sus prioridades, como: más de 40 millones de euros al año destina la Generalitat a proyectos de cooperación en el mundo, y el Govern..., ¿verdad, *conseller?*, se va usted a Marruecos a anunciar 8 millones de euros más. La Airef denuncia la falta de control de 6.000 millones de euros de ayuda española a cooperación en el mundo. Como pueden ver, a la izquierda le sobra el dinero recaudado en impuestos, pero luego tenemos al doctor Barbacid pidiendo financiación porque no puede sacar adelante su proyecto sobre el cáncer de páncreas. Ahí ya..., ahí no hay dinero; cuestión de prioridades.

Pero hablemos también de las prioridades de los ciudadanos, no solo de las suyas. Hablemos de movilidad, esa palabra que tanto les gusta usar para justificarse mientras prohíben el coche privado al que no tiene coche oficial. Su modelo de movilidad para el trabajador es sencillo, pero también cruel. Los trenes no funcionan, los autobuses son insuficientes y, cuando llegan, no cabe un alfiler, y el coche, ¡ah!, el coche ni se te ocurra, porque según su fanatismo climático el coche de un currante que tiene que ir de Manresa a Barcelona para trabajar contamina, pero el Falcon de Sánchez para ir a un concierto o el coche oficial del *conseller* de turno, ese no contamina nada, ese emite aire puro. (*Aplaudiments.*)

Esto es el socialismo: ni opciones ni libertad. La última del Govern ha sido anunciar que *rodalies* será gratuito hasta que se establezca el servicio. Hombre, no, faltaría más; si quieren, pagan los usuarios mientras se quedan mirando en el andén el tren que nunca llega. Pero la gente no quiere que el desastre sea gratis, la gente quiere que el servicio funcione. Lo gratis es la seducción que ustedes inyectan para anestesiar la indignación. Un joven no quiere un billete gratis para llegar dos horas tarde a un examen, si es que llega; quiere un tren que pase a su hora.

Y ahí tenemos a la *consellera* Alicia Romero, anunciando una ruta por Cataluña para explicar las bondades del pacto financiero con Esquerra. *Consellera*, le doy un consejo: como intente hacer esa ruta en transporte público usted no llega ni a la segunda parada. (*Alguns aplaudiments.*) Se quedará tirada en el andén de *rodalies* rodeada de trabajadores indignados intentando explicarles su pacto con Esquerra mientras ellos solo piensan en si llegarán a tiempo para recoger a sus hijos del colegio. Ustedes viven en una burbuja de moqueta y los ciudadanos sufren la Cataluña real.

Muchos de los que usan transporte público son los jóvenes catalanes. ¿Van a empezar a gobernar para ellos en algún momento? Pero gobernar de verdad. Déjense de bonos culturales de cuatrocientos euros para comprar votos. Es una limosna insultante, es decirle: «Te quito el futuro, te quito la vivienda, te quito el trabajo, pero toma este cheque para que te distraigas mientras te hundes.» Hoy un chaval de cualquier rincón de Cataluña vive con el miedo en el cuerpo, miedo a aceptar un trabajo lejos de donde vive o a matricularse en una universidad por la carrera que quiere estudiar, porque no sabe si el transporte le fallará, y miedo a emprender, porque sabe que, en cuanto se dé de alta como autónomo, ustedes aparecerán como vampiros a cobrarle la cuota antes de que haya facturado el primer euro. Ustedes hacen más po-

bre al pobre y se cargan la clase media. (*Alguns aplaudiments.*) Si no deflactan, por ejemplo, el IRPF, están subiendo los impuestos por la puerta de atrás con la inflación; si no bajan los impuestos a la vivienda, están condenando a una generación a vivir en habitaciones compartidas hasta los cuarenta años.

Y, venga, hablemos de vivienda, el gran drama de nuestro tiempo. Hace unos meses, Pedro Sánchez dijo que sus políticas eran un éxito, y la prueba de ello era Barcelona. Pues bien, los datos dicen que la oferta de pisos en alquiler en Barcelona ha caído un veintiocho por ciento en solo cinco meses, un éxito rotundo. Han conseguido que el propietario, muerto de miedo por sus leyes y su protección al okupa, retire el piso del mercado. ¿Resultado? Menos pisos para poder alquilar. Sus políticas ignoran las leyes más básicas de la economía.

Y luego vienen aquí a darnos lecciones de garantes de lo social. Es repugnante ver cómo la izquierda celebra que cada vez haya más personas cobrando el ingreso mínimo vital. Eso es una derrota. Celebrar que la gente necesite una subvención para sobrevivir es el fracaso del sistema.

La izquierda quiere una sociedad subvencionada, dócil, que dependa de ella; quieren jugar con el dinero de la gente y meterle el miedo, como hicieron –como dicen siempre ustedes– con los pensionistas. Mienten descaradamente diciendo que el Partido Popular votó en contra de revalorizar las pensiones. Hay que ser miserable. (*Alguns aplaudiments.*) Lo que se votó en contra fue que ustedes nos colarán la protección a los okupas en el mismo paquete que las pensiones. Y si hay alguien en este país que ha congelado las pensiones han sido ustedes, el PSOE de Zapatero (*alguns aplaudiments*), con Pedro Sánchez levantando la mano como un diputado disciplinado para apoyarlo. Tengan un poco de decencia y dejen de usar a nuestros mayores como escudo de su incompetencia.

Pero aquí, cuando se les dice la verdad a la cara, ustedes lloran; hablan de fango, ultraderecha y odio. Pero esto no es odio, es decirles a la cara que su gestión es un desastre. La realidad es que uno de cada cuatro catalanes vive en riesgo de pobreza, que el treinta y seis por ciento de nuestros niños están en exclusión social. La pobreza crece entre nuestros mayores y la mitad de los catalanes llegan a final de mes con el agua al cuello. ¿Y este era el Govern *de tothom*? Mientras, hay familias catalanas con niños con discapacidad que se gastan veinte mil euros en material ortopédico porque las ayudas no llegan y ustedes siguen regando chiringuitos y observatorios que no sabemos ni qué observan.

Pero, espera, que, con todo esto y mucho más, la *consellera* Eva Menor anuncia que reforzará los cursos de catalán ante la regularización masiva de inmigrantes. Tócate las narices. ¿De verdad esto es lo que les preocupa a ustedes? Señores socialistas, a nosotros nos preocupa la Cataluña donde la gente no puede pagar la luz y los delincuentes campan a sus anchas, pero su prioridad es ponerle un profesor de catalán a alguien que acaba de llegar en una situación de descontrol migratorio que ustedes mismos han provocado.

Son ustedes una auténtica anomalía europea: mientras el resto de países endurecen sus políticas migratorias para proteger sus servicios públicos, su seguridad y su identidad, ustedes promueven un efecto llamada irresponsable. Habrá saturación de los servicios públicos que pagan los catalanes con sus impuestos, pero qué más da, ¿verdad? Barra libre para todos, todos los que llegan, y muchos de ellos ni se integran.

Lo que ustedes hacen es muy peligroso. Con su efecto llamada se convierten en los animadores de las mafias que trafican con seres humanos. Miran hacia otro lado cuando los barrios se degradan, cuando los okupas son los dueños de los rellanos, cuando las mujeres tienen miedo a salir a la calle y cuando hay un gran número de inmigración inadaptada que no respeta nuestros valores occidentales y pretenden encima que traguemos con sus denigrantes costumbres. Y ustedes, ¿qué hacen? Por cierto, ayer, imponer una multa de diez mil euros a una agencia por (*al-*

guns aplaudiments) racismo inmobiliario. Los mismos aplausos que votos, señor... (*rialles*), pero bueno. (*Aplaudiments perllongats*.) Cuando hay un gran número de inmigración... Sí, sí, sí, aplaudan ahora, sí, sí, sí. Ahora, ahora, claro, claro. Sí, sí...

El president

Senyor Cid, aplaudiments sí, crits no, si us plau. (*Aplaudiments*.) Endavant.

Hugo Manchón García

Bueno, bueno, ya reirán pronto, como el domingo pasado en Aragón. (*Remor de veus*.) Cuando hay un gran número de inmigración inadaptada...

El president

Silenci, si us plau. Continuï, diputat.

Hugo Manchón García

Espero que me dé un poquito de margen, porque si no... (*Veus de fons*.) Señor Cid, relájese, después tiene su turno. (*Rialles*.) Y usted, pues, en medio de este..., esta multa al racismo inmobiliario..., ya me gustaría que ustedes..., verles así de rápido cuando los delincuentes extranjeros roban una y otra vez y son detenidos hasta cincuenta veces y siguen paseando como si nada. Les está quedando una Cataluña maravillosa, sí, pero maravillosa para los delincuentes y los que se aprovechan de nuestro sistema, y terrible para los que llevan toda la vida deslomándose y pagando impuestos. Cuando no hay control ni transparencia ni gestión responsable, los servicios públicos se saturan.

Nosotros defendemos una Cataluña que premie al que madruga, que proteja al que cumple las leyes y que garantice que quien llega no lo decidan las mafias ni vengán a vivir de un sistema que ya no da más de sí. Es hora de que el dinero de los catalanes se quede en los bolsillos de las familias para que ustedes no lo derrochen sin control. La verdadera justicia social no es igualar por abajo en la miseria, sino dar las herramientas para que cada catalán, con su esfuerzo, llegue tan alto como quiera sin que ustedes le pongan un techo de impuestos y burocracia.

Sin embargo, su objetivo es otro muy distinto, porque la conclusión de toda esta deriva es evidente: ustedes no buscan el bienestar del ciudadano, buscan su sometimiento; ustedes no quieren ciudadanos libres, quieren siervos agradecidos. Necesitan ciudadanos rotos, enfrentados y empobrecidos para poder presentarse ustedes como sus salvadores con el dinero que previamente les han quitado de sus bolsillos.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, bona tarda a tots. Hoy venimos a este Pleno a hablar de la crisis del ascensor social, de la desaparición del progreso económico y, por supuesto, del estado del bienestar, que cada día tiene más de Estado y de Generalitat de Catalunya y menos de bienestar.

Y este Pleno monográfico debe servir para tres cosas muy claras: primero, señalar los problemas; segundo, señalar a los responsables –que los tengo aquí delante, menos en el fondo a la derecha–, que son todos ustedes, el bipartidismo en España y el separatismo en Cataluña, y tercero, debe servir también, y sobre todo, para explicar las soluciones que ofrecemos y exigimos desde VOX.

Porque fuera de estas paredes hay una realidad muy cruda, muy dura. Es difícilísimo llegar a fin de mes, incluso trabajando. Es imposible ser propietario de tu casa como antes. Hace cincuenta años, en cuatro años tenías tu vivienda en propiedad; ahora, ni en cuarenta. Han hecho imposible el acceso a la vivienda, y sin vivienda no hay familias, no hay natalidad, no hay arraigo, no hay barrios, no hay

identidad que proteger, y una persona sin identidad ni raíces es más frágil, más manipulable, es el sueño de cualquier globalista y, por supuesto, a los patriotas no nos gusta. (*Alguns aplaudiments.*)

La inseguridad ha empeorado una barbaridad en las últimas décadas, lo dicen las cifras oficiales del Ministerio del Interior, aunque lo niegue *La Vanguardia*. El otro día, por ejemplo, en Polinyà, me dijo una señora que hacía tres días que no salía de su casa, le daba miedo. Esperaba a su nieto, que no podía venir por razones de salud, y no podía ir ni a comprar, porque ya la han atracado tres veces.

Nuestra economía, industria y productos agrícolas son megadependientes del extranjero, cada vez más, por culpa de la desprotección que ustedes realizan con sus políticas frente a la competencia desigual y desleal, por culpa de sus políticas energéticas, por culpa de sus normas derivadas de la agenda 2030. En definitiva, s'han carregat la nostra indústria de fa cinquanta anys.

Desde que la Generalitat tiene la competencia en educación, ha bajado enormemente la calidad educativa, muy por debajo de la media española. Y lo dicen las cifras de la Generalitat, *les competències bàsiques*, o hasta los informes internacionales como PISA. Y la libertad también ha perdido, la de escoger centro, modelo educativo o lenguas vehiculares; brilla por su ausencia por su culpa, por la falta de financiación de todas las opciones educativas y por su sectarismo totalitario. Y esto afecta, y mucho, al ascensor social.

La pobreza se generaliza. Datos también..., no son de VOX, son oficiales, del 2025, Idescat: uno de cada cuatro catalanes, en riesgo de pobreza, el veinticuatro por ciento. El treinta por ciento de los hogares con hijos, en riesgo de pobreza. El nueve por ciento de los catalanes, en privación material y social extrema. Datos que deberían dar vergüenza.

Pero ustedes prefieren perder el tiempo y el dinero de todos en otras cosas: en organismos públicos inútiles, en duplicidades, en embajadas, en ayudas al exterior. Como aquí todo está solucionado, pues, vamos a ayudar y a llevar dinero al exterior. En subvencionar a los medios que les aplauden, en crear nuevas masculinidades, en llenar las rotondas de banderas de arco iris, porque pagamos más impuestos que nunca y los servicios públicos están colapsados. Listas de espera en sanidad con doscientos mil pacientes esperando una operación; de media, 148 días, cinco meses esperando una operación. Con ayudas más repartidas, con extranjeros que reciben la renta garantizada. De hecho, los últimos datos que nos han facilitado, porque no se atreven a facilitar más datos, son del 21, que eran el cuarenta por ciento extranjeros que cobraban la renta garantizada. Y ayudas y subsidios para vivienda también para extranjeros, y ayudas económicas directas.

Y, por supuesto, extranjeros recibiendo gratis nuestros servicios públicos de educación, sanidad, extranjeros ricos o pobres: de Canadá, de Marruecos, de China, de Uruguay. Ustedes dan ayudas universales a todos, reventando los servicios públicos en contra del sentido común, machacando el anhelo de la gente normal, destrozando la caridad bien entendida, que empieza por uno mismo, como cualquier padre de familia: primero ayuda a los suyos y, si sobra, puede ayudar a los demás (*alguns aplaudiments*), apartándose del lema de VOX de *primer els de casa*, primero los nuestros.

Y encima también, para más inri, sin invertir en infraestructuras: en pantanos, en presas que revientan, en aeropuertos, en carreteras nuevas o en trenes que no llegan o te matan, suponiendo un sabotaje diario al trabajador; mientras ustedes, evidentemente, pierden el tiempo en mesas de diálogo y en delirios separatistas, porque han liquidado el legado de nuestros abuelos y están robando el futuro de nuestros hijos.

Y en el fondo también hay un problema relacionado con los hijos, derivado de sus ideas y sus políticas, que han generado un auténtico drama: la crisis demográfica. Se hunde la natalidad nacional. Sufrimos, por contra, una invasión migratoria.

Hay que tener una cifra en la cabeza. Hace cincuenta años –ya que le gusta tanto ese aniversario–, la natalidad era de 600.000 nacimientos; ahora, apenas 300.000, la cifra más baja registrada, un auténtico drama. Y no es una tendencia pasajera, vamos cayendo en barrena. Es una crisis demográfica profunda: menos niños, menos familias y una población cada vez más envejecida. Parece que incluso la *consellera* sacaba pecho de que teníamos mucha gente mayor y pocos jóvenes.

Pero batimos récords de población, 8,1 millones de habitantes en Cataluña. Y ustedes lo celebran. Son el *happy flower* de la diversidad. Qué divertido, que somos muchos y distintos, ¿no? Pues nosotros lo decimos claro: nos han traído el récord de la precariedad. Más población, pero con extranjeros. Y lo más grave, con salarios más precarios, con los trabajadores sin poder llegar a fin de mes por culpa de esos salarios más precarios, sin más médicos, sin más trenes, sin más seguridad y perdiendo nuestra identidad. (*Alguns aplaudiments.*) Y esto no es gestión, esto es *irresponsabilidad*.

Ustedes hablan mucho, que sirve para todo, del cambio climático. ¿Va mal un tren? Cambio climático. ¿Listas de espera? Es el cambio climático. Todo es culpa del cambio climático. Y ocultan el cambio demográfico; si no, los podemitas presumen de él. España no se enfría, España se vacía, y ustedes la llenan de manera artificial. Hoy en Cataluña hay 1,5 millones de residentes extranjeros, alcanzando el veinte por ciento de la población, con más de ciento ochenta nacionalidades distintas, siendo la más numerosa la marroquí. Practican la sustitución demográfica, y lo pagaremos claro.

Porque sus políticas migratorias, las que potencian esas regularizaciones masivas del PSOE, del PP o del resto, traen tres cosas. Primero, inseguridad. Datos: en las cárceles catalanas hay más de ocho mil presos, el cincuenta y dos por ciento extranjeros, y cuestan un dineral. Segundo, servicios públicos colapsados. Datos: vayan al CAP –los que no tengan mutua, que serán poquitos, supongo, ustedes– o acompañen a alguien al CAP, al abuelo, a la madre, al hijo –los que tengan hijos, supongo que poquitos. Pidan una ayuda social y fíjense en quién le pasa por delante; fíjense en quién les pasa por delante cuando pidan una ayuda social. O piensen en los 4.300 euros que le dan a un MENA y piensen en la pensión de su abuela, que no le alcanza ni para poner la calefacción.

Tercero, pérdida de identidad y arraigo. Datos: paseen por algunos barrios. Paseen, hagan ejercicio, vean los comercios. Nosotros lo hacemos, pisando calle. Verán la gente, lo que hablan, ni catalán ni español. Hay barrios totalmente desintegrados en cuanto a identidad. E incluso algunos donde la policía, como en Can Anglada, no te deja ni entrar. Dicen: «No hi entris. No, és que no et podem acompanyar.» La policía tiene miedo. Es un auténtico escándalo que la policía tenga miedo a pasar por un barrio de Terrassa (*alguns aplaudiments*), en Can Anglada. Y, evidentemente, nosotros vamos, y seguiremos yendo a pesar del islamismo radical.

En definitiva, lo han destruido todo todos ustedes, el bipartidismo en España y el separatismo en Cataluña. Primero, el estado del bienestar, que ya no es de bienestar, es de espera, es de cola, es de resignación, con más impuestos y servicios públicos al límite. Segundo, el ascensor social. Ustedes le han cortado los cables al ascensor y ahora culpan al cambio climático o a la gravedad, no sé, porque tenemos menos nivel educativo, menos exigencia y estamos llenos en el sistema educativo de sus obsesiones, eso sí, del feminismo, LGTBI y todas sus cosas. Y tercero, han roto el contrato social, ese pacto básico entre el ciudadano y el Estado; lo han rescindido sin avisar, porque ya el que cumple, trabaja, cotiza o lo ha hecho, ve cómo el Estado o la Generalitat o los ayuntamientos reparten favores a otros, incluso acabando de llegar.

La situación es grave. Los catalanes, los españoles lo saben. Y saben y sabemos quiénes son los responsables. Y por eso –por eso–, y no se extrañen, cada día más confían en la única alternativa. (*Veus de fons.*) Exacto: VOX, porque nuestro mensa-

je es claro y nuestras medidas, urgentes. Nuestras propuestas, que tendrán ocasión de votar, se centran en cuatro ejes: defensa de nuestra industria y nuestro campo, cerrar chiringuitos y bajar impuestos, prioridad nacional en los servicios públicos y en las ayudas sociales, y recuperar una educación de calidad y en libertad.

Lo tenemos claro. El ascensor social volverá a funcionar cuando recuperemos nuestro progreso económico, la educación, el estado del bienestar. Y esto será posible cuando echemos a quienes han cortado los cables del ascensor y VOX pueda determinar las políticas. Y ya lo saben, ese momento cada vez está más cerca.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, jo no faré acudits. A mi em sorprèn molt que en aquest debat –no sé on preparen aquest debat–..., és sorprenent que en aquest faristol puguem sortir aquí a fer una espècie de competició, a veure qui diu la frase més ocurrent, quan al nostre país un trenta-sis per cent dels nostres infants estan en risc de pobresa.

L'altre dia ho deia un company del grup parlamentari, que deia: «Vuit nens de la classe del meu fill són pobres.» I, al final, que jo crec que sí que va d'esquerres i de dretes –després hi entraré–, també crec que la política avui, malauradament, va de qui creu que l'únic que importa és sortir avui a fer el vídeo de TikTok i, en tot cas, el vídeo per a les xarxes socials, o qui creu realment que cal impulsar polítiques perquè en aquest país no tinguem vuit infants de les classes dels nostres fills i filles que són pobres. Aquesta és la diferència fonamental que marca la política avui, al segle XXI. (*Alguns aplaudiments.*) És la fonamental.

I mirin, mirin, segurament això no servirà per guanyar vots, i segurament tampoc crec que serveixin..., no ens serveixin, en aquest cas, a les esquerres, les xarxes. Crec que segurament el debat està tranquil·lament als barris que, per més que diguin vostès, no trepitgen. Vostès no baixen del cotxe oficial. Només cal que expliquin, els senyors de VOX, com venen cada dia el seu portaveu i el seu president de grup a treballar al Parlament de Catalunya. Ho poden veure tots vostès, venen en cotxe oficial. No saben ni quant val el bitllet de metro, no saben ni quant val l'abonament de metro. Però igualment, en tot cas, sí que crec que val la pena que diguem algunes coses.

La primera és: mirin, és cert que el producte interior brut d'aquest país creix un 2,7, per sobre d'un punt de la Unió Europea, però probablement a molta gent que ens pot estar seguint els hi sembla una xifra absolutament buida, que només la fem servir o la fan servir polítics i economistes, però que no paga el lloguer, no paga les seves factures i no paga la seva hipoteca.

I probablement aquests dies també, amb la mobilització dels pagesos al carrer, hi ha una xifra que a mi em sembla paradigmàtica. És a dir, el PIB de l'agricultura al nostre país ha pujat més de set punts a l'últim any. Més de set punts; per tant, teòricament hauríem de pensar que el sector de l'agricultura va com un «tiro», però malauradament el problema és aquest, és: generem riquesa, sí; el problema és qui se la queda –qui se la queda. Sí, sí, se la queda Espanya, però també se la queden alguns que no anomenen mai vostès –i ja en parlarem– que tenen noms i cognoms. Se la queden també en aquest cas els Oliu, els Fainé i les Botín, que vostès se n'obliden sempre, d'aquests noms. (*Alguns aplaudiments.*) No en volen parlar mai, d'aquests noms. Quina casualitat! Ni Junts ni PP ni VOX en volen parlar mai. Mai volen parlar, en aquest cas, de qui són els grans empresaris d'aquest país. Després hi tornaré.

I mirin, es pot estar d'acord o no es pot estar d'acord amb els Comuns, però nosaltres tenim un model de país i una idea molt clara. Mirin, nosaltres volem un país, bàsicament, on la gent tingui un lloc on viure –un lloc on viure– i el pugui pagar, amb serveis públics forts i un país de trens. Miri, tan senzill i tan revolucionari com això.

Un lloc on viure que el pugui pagar. I sí, sí, amb el seu esforç –amb el seu esforç–, perquè la gent treballadora s'esforça molt. Perquè això de la cultura de l'esforç, que jo ja me'ls conec..., la gent que s'esforça cada dia és la gent que cada dia va a treballar. Sí, malauradament, agafant unes rodalies que estan rebentades, rebentades per l'infrafinançament de l'Estat, sí, però també per l'opció política de determinats polítics, com els seus, que han apostat primer per l'AVE, després per les autopistes, després per l'aeroport i mai mai mai pel transport que fan servir els treballadors i treballadores quan van a treballar –mai. (*Alguns aplaudiments.*) Vostès, els hi vaig dir una vegada, eren els de l'AVE pel litoral, no eren els de rodalies. Quan jo, fa més de vint anys, estava enganxant cartells criticant la ministra de Foment quan arribava amb l'AVE a Barcelona, vostès no deien «primer rodalies», com deïem nosaltres. Vostès deien «l'AVE pel litoral», no fos cas que passés per sota l'Eixample; millor passar-lo per la Barceloneta, no fos cas que algun pis caigués, perquè en això també hi ha classes –perquè en això també hi ha classes. Per tant, mirin, lliçons, les justes.

I és veritat, vivim en un país en què la taxa d'atur és més baixa que els últims vint-i-cinc anys i el salari mínim està a 1.221 euros. Mirin, de veritat, jo crec que ens vacil·len. Ho dic sincerament, i em sap greu dir-ho així. És a dir, cada vegada que hem defensat que s'havia d'apujar el salari mínim vostès hi han estat en contra, i em surten avui a dir: «Avui..., que a 1.400 euros.» Però a veure, o sigui..., de veritat. O sigui, que no; si la setmana passada vam votar en aquest Parlament que el salari mínim estigués en 1.221 euros sense tributar i vostès hi van votar en contra. Hi va votar en contra el tripartit de la patronal. (*Remor de veus.*) Sí, sí, perquè vostès, els que són el tripartit de la patronal, PP, VOX i Junts, han votat sempre –sempre– en aquesta legislatura en contra de qualsevol mesura que suposés un avenç dels treballadors i treballadores.

La reforma laboral –la reforma laboral. Vostès, que van intentar tombar la reforma laboral..., avui tots els consellers de tots els colors polítics que hi ha hagut en aquests governs, siguin del PSC, siguin d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya..., sempre que surten les dades de l'atur, roda de premsa per valorar les dades de l'atur. Home, doncs potser que recordem qui va votar en contra de la reforma laboral. Malauradament, també Esquerra Republicana. Però, com deia Billy Wilder, ningú és perfecte, no passa re. Nosaltres tampoc som perfectes, no passa res. (*Remor de veus.*) No passa res. N'hi ha una mica per a tothom, però...

Per tant..., és a dir, no surtin... Jo crec que els hi surt una mica –i els hi dic sincerament– «regulero», això de l'ascensor social. Perquè, mirin, vostès, l'ascensor social, quan van governar el van tirar pel forat –el van tirar pel forat. (*Algú pica de mans.*) Però és que vostès què es pensen? Que no ens en recordem, de qui era Boi Ruiz? Vostès, sincerament, creuen que la gent que encara es manifesta en molts CAPs que nosaltres anem a visitar, centres d'atenció primària, perquè recuperin les urgències nocturnes... Per cert, cap conseller d'Esquerra Republicana, cap conseller de Junts, cap conseller del PSC ha recuperat les urgències nocturnes dels centres d'atenció primària, però és que les va tancar Boi Ruiz. I vostès em parlen d'ascensió social.

Mirin, el problema principal que tenim en aquest país es diu «accés a l'habitatge». I això és el que trenca aquest país. El que trenca fonamentalment aquest país és la diferència entre qui creu que l'habitatge és un negoci, que és una mercaderia, i el qui creu que és un dret. I això és la pregunta fonamental que ens hem de respondre, aquesta és la pregunta que ens hem de respondre. Això és el que fa que per més que apugem el salari mínim, per més que la gent tingui feina, la gent no pot arribar a final de mes.

I la pregunta que ens hem de respondre, que ens ha de respondre Junts per Catalunya, que presenta avui aquest debat, és: mirin, l'habitatge és com una acció de borsa, sí o no? L'habitatge, en aquest cas, és com l'or o la plata, que és un valor refugi, sí o no? L'habitatge és un dret, sí o no? Això és el que vostès han de respondre. L'habitatge és només per viure, sí o no? I això és el que vostès han de respondre.

I mirin, és que al final les dades és que són palmàries –són palmàries. Mirin, no ho diem nosaltres, l'Observatori de Marges Empresarials, en aquest cas, de l'Agència Tributària, diu –diu– que els beneficis del sector immobiliari són, en el darrer any, en aquest cas, del 32,7. És a dir, no hi ha cap producte financer que doni la rendibilitat del mercat immobiliari. I això..., té noms i cognoms, qui està guanyant els recursos. Sí, són grans tenidors, són fons voltor. I els hi he dit cinquanta mil vegades, no en parlen mai. Vostès no parlen mai de Cerberus, no parlen mai de Criterià, no parlen mai de «la Caixa». No parlen mai de «la Caixa», que és la principal immobiliària d'aquest país. Tothom parla de l'obra social de «la Caixa», però sap què està fent l'obra social de «la Caixa»? S'està venent els pisos, que els està comprant la Generalitat. ¡Toma ya! Així també faig jo obra social, no et sembla?, si te'ls compra la Generalitat..., és a dir... Per tant, efectivament, vostès parlen molt. Parlen molt dels nostres veïns i veïnes. El problema són els nostres veïns i veïnes. Ara, això sí, mai citen el nom d'algú que es forra amb la vida dels treballadors i treballadores. Mai, d'això no en parlen mai.

I, mirin, jo també els hi vull dir, sincerament, és que és claríssim el que està passant al nostre país. És a dir, estan jugant al Monopoly amb les nostres ciutats i viles. És a dir, escoltin, vostès em poden explicar a mi com pot ser que el cinquanta-sis per cent de les compres entre 2014 i 2024 es paguin al comptat? Si és que el problema és que en aquest país no s'està garantint la propietat privada, però és que són els fons voltor i els grans inversors qui no... És a dir, com pot competir la classe mitjana o la classe treballadora en comprar, o sigui, un pis al comptat? És impossible, vull dir... Per tant, què m'estan explicant vostès a mi? Si és que és absolutament impossible.

I, mirin, la meitat de les compres entre l'any 2008 –la meitat, eh?–..., la meitat de les compres de «vivenda» entre el 2008 i el 2020 les ha comprat gent que té vint «vivendes». Això és el petit propietari? M'estan dient vostès que això és la pensió de l'àvia per no arribar a final de mes? No fotem –no fotem. No ens prenguin per idiotes. És a dir, el problema que tenim en aquest país és que hi ha una concentració de la riquesa principalment i fonamentalment en el mercat de l'habitatge, i això cal abordar-ho, i cal abordar-ho... Mirin, nosaltres ho creiem sincerament. Crec que això és responsabilitat –i ho dic així de clar– de tots els governs que hi ha hagut, en aquest cas, i particularment del bipartit a nivell de l'Estat. És veritat, el Partit Socialista no s'ha atrevit amb el mercat immobiliari; evidentment, el PP, que hi ha donat barra lliure, i també vostès, perquè comparteixen el model. I jo crec que tenim una oportunitat d'obrir un canvi d'etapa.

I sí, cal construir. Si nosaltres ho defensem, cal construir habitatge de protecció social de lloguer a Catalunya, cosa que vostès no van fer. Perquè vostès sempre parlen: «No, cal augmentar l'oferta...» Saben quants pisos van fer en deu anys governant Junts per Catalunya? Deu no, dotze. Sap quants? Cinquanta-set a l'any. Menys d'un al dia... (*Remor de veus.*) Sí, vostès em poden dir el que vulguin. Home, si tant era fer augmentar l'oferta, per què no van construir habitatge quan en van tenir la responsabilitat?

Després em parlen: «S'han de rehabilitar els nostres barris. Els nostres barris cauen.» Què van fer vostès? Van «finiquitar» el pla de barris. El pla de barris del senyor Maragall, enfonsat. Aquest sí que el van tirar per l'ascensor social, *vamos*, aquest el van tirar..., fins al pedregar de sota, el van tirar vostès.

I, miri, l'hem hagut de recuperar nosaltres. És veritat, el Govern només volia cinc barris, ara n'hi han vint. I ja els hi dic jo: si hi han pressupostos al 2026, seran quaranta barris. Perquè això sí que és fer cohesió social. Això sí que és rehabilitar els barris, això sí que és ascensor social, el pla de barris. Perquè..., per què se'l van carregar, vostès, el pla de barris? És a dir, si tan preocupats estaven pel pla de barris, per què se'l van carregar?

I sí, cal intervenir i cal regular el mercat, cal posar topalls. Perquè, mirin, és que és el que ha passat. És a dir, quan va fracassar el negoci immobiliari a partir

de les hipoteques i les *subprimes*, què va passar? Se'n van anar al mercat turístic. Però saben per què se'n van anar al mercat turístic, dels pisos turístics de Catalunya? Perquè vostès, ai, sí, el govern dels millors, el Govern del senyor Mas, va dir que podies tindre un pis turístic només comunicant una llicència. I se'ls hi en va anar tant de les mans –tant de les mans– que al final el senyor Trias va haver de fer una moratòria.

I quan tots els ajuntaments van començar a copiar el que feia la senyora Colau, que és el pla d'usos d'allotjaments turístics, se'n van anar al lloguer i es va disparar el preu del lloguer. Perquè, evidentment, si la gent pot fer negoci el farà, especialment els grans inversors, però el farà. I quan fruit de la mobilització del Sindicat de Llogateres i de la PAH es va fer una llei del dret a l'habitatge que regulava el preu del lloguer, ja vam avisar nosaltres al Partit Socialistes que hi havia forats: lloguer de temporada, lloguer d'habitacions... Perquè, clar, suposo que ara, a això del lloguer d'habitacions, si li diem «*coliving*» no sona tan malament i no sona una *mierda*, però és el que és, perquè ningú vol viure compartint un pis. Perquè tots els que estem aquí volem compartir pis, amb quaranta-cinc «tacos», com els que tinc jo? A veure... O sigui, tots el que volem és un lloc on viure i poder-lo pagar amb l'esforç, sí, de la nostra feina i del nostre salari.

Per tant, mirin, sí, cal intervenir, cal regular, cal acabar amb el forat del lloguer de temporada com hem fet a Catalunya amb el lloguer d'habitacions. I sí, cal acabar amb les compres especulatives, perquè al final l'habitatge, ho sento, i aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres..., és: l'hi torno a dir, l'habitatge és per viure, sí o no? O és per fer negoci? I aquesta és la diferència fonamental.

I per això jo dic que sí que va de dretes i va d'esquerres. I vostès tenen el seu model, i jo el respecto, però nosaltres defensem el nostre. Ara, ja els hi dic jo, les seves polítiques al llarg d'aquests anys són el que han provocat on som. I sí, perquè vostès han tingut la responsabilitat en l'habitatge, l'han tingut durant dotze anys.

Perquè, sap què deia...? Miri, l'hi diré. El Jaume Bosch, que va ser ponent de l'Estatut, sempre em deia una cosa: la millor manera de defensar l'autogovern de Catalunya és exercir-lo. I vostès en matèria d'habitatge no l'han exercit, perquè la competència exclusiva en política d'habitatge a Catalunya és de la Generalitat. I quan tu et creus l'autogovern del teu país, quan tu et creus el teu país, quan et creus realment que governes Catalunya..., el que hauria d'haver fet aquest Govern és complir la llei del dret a l'habitatge, que deia que el quinze per cent del mercat immobiliari havia de ser de protecció. Per què no van complir la llei del dret a l'habitatge? Per què? Per què? (*Alguns aplaudiments.*)

Si tant diuen que estimen Catalunya, per què no estimen els catalans que no poden pagar un pis? I això ja no són..., lo que diu vostè: «Aquests, els desfavorables.» (*Remor de veus.*) No. Avui són milers de catalans de classe treballadora, de classes populars i de classes mitjanes, que no es poden pagar l'habitatge perquè ens l'estan fotent i ens estan robant. I d'això vostès sempre se n'obliden.

I, mirin, la fiscalitat –segurament després tindrem més temps. Jo, sincerament, no hi estic d'acord, però és que em sorprèn també la seva posició. Perquè l'IRPF que està vigent a Catalunya, l'impost de successions que està vigent a Catalunya i la taxa turística..., la vaig pactar jo amb vostès, la va votar el senyor Batet, pressupostos 2020. Però és que, a més a més, el que vostè ha proposat avui, que bàsicament és la doctrina Ayuso... Jo ja sé que vostès voldrien ser l'Andorra del sud o, en aquest cas, no ho sé, com la senyora Ayuso, l'Andorra de la Mancha, no sé si és que vostè vol competir amb el senyor Xokas i anar a l'*Hormiguero*, però és que ja van fer-ho, això, és que vostès ja van fer-ho. És que el 2010 es van carregar l'impost de successions. Es van carregar l'impost de successions i van rebentar l'educació en aquest cas universitària d'aquest país. Miri, pregunti-li a molts professors universitaris. Li puc explicar..., el Ricard Gomà..., quan hi havia gent que se li fotia a plorar a les classes perquè no podia pagar la carrera de la pujada de les taxes università-

ries que vostès havien fet. I això sí que és ascensor social, rebaixar el trenta per cent de les taxes universitàries com vam fer nosaltres –per cert, amb un acord amb vostès, recuperant l'impost de successions–, això sí que és l'ascensor social.

I miri, jo li vull dir, jo sí: si vol algú que té un gran patrimoni en aquest país... Perquè, quina cultura de l'esforç és aquesta? Vostès, que són lliberals, quina cultura de l'esforç és aquesta? Les grans herències d'aquest país són les que paguen l'impost de successions. El setanta-tres per cent de la gent que hereta, en aquest cas, paga menys d'un euro. Doncs sí, jo vull que qui més té més pagui. I jo vull que les grans herències d'aquest país paguin perquè la gent de les classes populars, com va fer el meu pare..., em pugués pagar la universitat i pugués anar a la universitat (*alguns aplaudiments*), perquè, si no, jo no estaria aquí. Això és l'ascensor social de Catalunya.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

El diputat de VOX avui ha donat una dada d'estrangers que cobraven l'ingrés mínim vital. I jo li haig de dir que he patit, honestíssimament, perquè llegia fa poc que el seu candidat de Huete, a Cuenca, havia sigut detingut per esclavitzar un treballador pagant-li trenta euros per setmana i, a més, quedant-se el seu ingrés mínim vital, així que imagino que segurament són els que millor tenen mapat aquest ingrés.

A mi em preocupa això especialment quan van ressonant certes idees aquí, com per exemple quan el diputat Vergés ha dit «importar mà d'obra barata». A mi m'agradaria saber què vol dir «importar mà d'obra barata». Què vol dir «mà d'obra barata»? Estem parlant d'immigrants, estem parlant de treballadors, entenc. Quan hem començat a ser mà d'obra barata? Ara, als vuitanta, als setanta? Quan s'ha decidit que els treballadors som mà d'obra barata? Quins són? Els magrebins, els gal·lecs, els andalusos o els catalans que venen de lo rural a les ciutats? Vigilem, eh?, que es posa el caminet molt molt perillós, quan comencem amb aquests pendants.

També ha dit avui en una roda de premsa que la voluntat és que no es pugui viure d'un subsidi, que s'ha de recuperar la cultura de l'esforç. Acte seguit, ha dit que s'havia de bonificar el noranta-nou per cent l'impost de successions. La diputada Mònica Sales ha parlat de salaris que no arriben ni al preu de l'habitatge. I a mi m'agradaria veure la correlació de tot això amb l'impost de successions.

Perquè jo el que veig és, una vegada i una altra, com aquesta societat es «desgarra» perquè hi ha qui pot acumular pisos i hi ha qui ha de pagar la meitat del seu sou a aquests rendistes. I a mi, quan em pregunten per la cultura de l'esforç, no em ve res per estar cobrant mes a mes la meitat del sou dels treballadors simplement per acumular pisos, així que...

Mirin, avui fa 128 anys que naixia Bertolt Brecht. Ell tenia un poema que parlava de les preguntes que feia un obrer quan llegia, i deia: «Ostres, qui va construir Tebes, la de les set portes?» Als llibres només hi apareixen els noms dels reis. Van arrossegar els reis els blocs de pedra? Doncs bé, el diputat Vergés i la diputada Mònica Sales encara ens vindrien a intentar fer creure que són els reis els que han fet més cultura de l'esforç, i no els obrers. I semblen molts anys des de que va néixer Brecht, oi? Queda una mica dissonant. Home, doncs resulta que són els mateixos anys que triga una família amb rendes baixes a tenir una renda mitjana: cinc generacions, més de cent vint anys.

I qualsevol treballador es preguntaria qui va tenir la santa ocurrència de dir «ascensors socials», com si als *currantes* d'aquest país alguna vegada les coses els haguessin anat bé amb un gest tan senzill com pujar a un ascensor i picar un botó. Jo no conec una sola família de classe treballadora que no s'esforci. Els treballadors d'aquest país, per no viure a barraques, per aprendre català amb la immersió lin-

güística –la qual a Convergència no li agradava gens–, per no tenir barracons escolars com els que encara per desgràcia segueixen al nostre país, per tenir centres d'atenció primària als seus barris, per donar als seus fills el que els hi van negar els seus..., per tot, s'han esforçat. Cada millora ha sigut suor, sang i llàgrimes.

Per tant, els hi explicaré un secret. No ha existit mai l'ascensor social. Existeixen les escales. Existeixen les escales que s'han pujat graó a graó, cansats de fer feina fora de casa i cansats de fer feina dins de casa. Escales que s'han pujat graó a graó amb el pes de la compra, amb el pes del lloguer, amb el pes de cuidar els teus. Escales que pugen cada dia serrant les dents i repetint una pregària pagana, que és «que els meus fills no hagin de passar pel que he hagut de passar jo», que puguin estudiar, que no hagin d'aguantar les barbaritats d'un encarregat frustrat que «es ceba» amb els treballadors, que no hagin d'abaixar la mirada. La gent s'esforça cada dia a millorar la vida dels seus, vinguin d'on vinguin; cada dia perquè no els hi falti..., i fins que les mans aguantin.

L'excel·lència no està als despatxos de l'IBEX 35 ni als edificis emmoquetats amb catifa vermella, està a cada pis on es cuina i es cuida dels més grans i dels més petits. L'excel·lència és estirar un sou que no arriba per poder menjar peix. L'excel·lència és treure forces quan no en queden després d'haver estat aguantant hores i hores treballant i a rodalies per ajudar amb els deures els teus nens, perquè a sobre hakis d'aguantar que et tirin en cara les proves PISA quan en aquest país ningú aposta de veritat per l'educació pública d'elit, que és lo que hauríem de tenir.

Si hi hagués la meitat de l'esforç que es fa cada dia a cada casa en aquest país, si es fes la meitat d'esforç en aquest Parlament, i m'és igual ja qui governi, si hi hagués l'excel·lència que hi ha a cada barri per fer-lo més habitable –i podem dir amb orgull que progressar no és marxar del teu barri, sinó que progressar és que tingui serveis de qualitat–..., si tinguéssim això aquí, ni tindríem tan sols aquest debat.

Mirin, avui només nou de cada cent estudiants de la universitat venen de rendes baixes. Això ha sigut un canvi que ha viscut la meva generació. Ara parlava el diputat Cid de quan van apujar les taxes. Bé, doncs abans d'apujar les taxes ja ens estaven fent fora amb el pla Bolonya. Nou de cada cent. Això vol dir que hi ha cinc vegades més universitaris a Sarrià - Sant Gervasi que a Nou Barris. Aquí qui s'atrevirà a dir-me que aquests, aquests estudiants de Sarrià - Sant Gervasi, s'esforcen més que els de Nou Barris? Qui? Que s'aixequi i ho digui, jo pararé i l'escoltaré.

Què vol dir que set quilòmetres entre un barri i un altre suposin millors salaris, millors llocs de feina i millor salut? Què vol dir que set quilòmetres suposin nou anys més d'esperança de vida entre barris? Qui d'aquí de veritat es creu que s'esforcen més a Sarrià - Sant Gervasi que a Nou Barris? Perquè després tothom correrà a demanar els vots..., de qui? Dels treballadors, que per desgràcia som molts més i, a més, els que no arriben a final de mes.

Les cases on ja no es poden permetre mantenir una temperatura adequada han passat del vuit al vint-i-u per cent en quatre anys. Això, de qui és culpa? Què vol dir que cada vegada a més cases el fred cala fins als ossos mentre l'oligopoli energètic acumula beneficis? I això..., em sap molt greu, però els hauria de caure la cara de vergonya tant als que no han renovat el conveni amb Endesa per la pobresa energètica, i ara tenim associacions que el defensen acusades via la llei mordassa, com als que van dir que no a l'impost dels oligopolis energètics. On creuen que s'estudia millor, els diputats d'aquest plenari? A una casa on fa fred o a una casa on no?

Sis-centes setanta mil persones a Catalunya necessiten ulleres i no poden accedir-hi per raons econòmiques. Això vol dir que estem negligint el dret a la salut. Això vol dir que no ens atrevim a que allò més bàsic formi part de la sanitat pública. Com creuen que s'estudia millor, amb ulleres o sense ulleres? Ara van i els hi diuen a totes les famílies que s'haurien d'haver esforçat més i que així no haurien de mirar amb por la factura de la llum al gener o valorar si posar la calefacció o comprar unes ulleres a la canalla.

Mirin, si els pares són treballadors no qualificats o del sector primari, només l'onze per cent dels fills arriba a la universitat; de cada cent, onze. Que vol dir que les universitats cada vegada tanquen més la seva porta als que a les seves mans tenen el seu capital. Cent quaranta mil infants no participaran de cap activitat escolar. Que vol dir que aprendre música, dansa o esport queda fora del regne al que ja s'han assignat abans de néixer, que des de petits se'ls hi recordarà a quina classe pertanyen.

I això no és perquè els treballadors siguin idiotes o perquè no s'esforcin prou, és perquè hi ha famílies on s'hereten agendes plenes de noms i pisos amb els que especular i hi ha famílies on s'hereta el codi postal i el mal d'esquena. I això és perquè hi ha famílies on s'hereta no haver de suar mai i hi ha famílies on el que s'hereta és que cal esforçar-se ja no per pujar graons, sinó per no caure. Perquè els treballadors, cada vegada que hem arribat a un replà..., ja han construït dos pisos més.

I per això s'especula amb l'habitatge, acaparant pisos i apujant els preus. I per això s'especula amb el menjar, apujant els preus de les gammes més barates. I per això s'especula amb l'energia, apujant els preus quan venen onades de fred. O s'especula amb l'aprenentatge, sumant màsters a preus impossibles. Perquè els únics que pugen en ascensor són i han sigut els fills dels rics i els seus vassalls; la resta pugen escales.

Als anys vuitanta, Convergència, per justificar les escoles concertades i privades, deien que qualsevol grup social –que a la resta del món vol dir «classe»– té dret a crear les seves pròpies escoles. Ara un terç dels centres escolars privats a Catalunya puntuen els seus alumnes per sobre dels resultats que tenen a la selectivitat. Això també deu ser meritocràcia.

Com si no fos prou no tenir pares disponibles, com si no fos prou tenir cases sense fred, com si no fos prou una infància amb recursos, tenim centres que es dediquen específicament a apujar les notes. Així que jo em pregunto: quan entren les herències, s'acaba la meritocràcia; qui té por de la meritocràcia? Els únics que pugen a l'ascensor. Qui té por de la meritocràcia? Els que amb Bolonya i els sous per terra i els preus pels núvols s'encarreguen que la universitat cada vegada estigui més lluny o que anar-hi no serveixi per a res i s'hagi de migrar cap al nord. I els hi diré una cosa: la ferida és igual de gran si has d'anar de Terres de l'Ebre a Barcelona que de Tànger a Olot que d'Andalusia a Cornellà.

Posen el focus, molts, en que Catalunya ha crescut demogràficament un trenta-tres per cent en trenta-cinc anys i que no hi ha riquesa suficient per redistribuir. Només durant l'any 2024 les cinc persones més riques van augmentar la seva riquesa en un trenta-set per cent, més que el creixement demogràfic en trenta-cinc anys. No ens empobreix la gent que treballa de sol a sol, vingui d'on vingui. Ens empobreixen els que viuen d'explotar els que treballen de sol a sol, que jo no he vist ni a Blackstone ni a BlackRock ni a les llistes d'Epstein cap treballador que estigui cada dia dotze hores en un queviures, que és lo que vostès en diuen «baldagues».

Venen aquí a agitar el fantasma de que som massa gent, quan el que passa aquí és que ens escanyen els serveis públics des de fa dècades. Així que no agitin el fantasma de l'escassetat de recursos en una terra rica. La Catalunya dels 10 milions no existeix. La Catalunya dels més d'11.000 milions en mans de deu persones sí que existeix, és la que tenim aquí i ara, on els deu catalans més rics concentren 11.350 milions. Qui s'atrevirà a dir que s'esforcen més que 7 milions de catalans?

Sol Daurella, la catalana més rica, presidenta de Coca-Cola, és de la mateixa generació que el meu pare. És neta de Santiago Daurella. El primer vicepresident de Coca-Cola a Espanya va ser Juan Manuel Sainz de Vicuña, net polític del general Miguel Primo de Rivera i nebot polític de José Antonio Primo de Rivera, que, si no els hi sona, va ser fundador de la Falange. Sainz de Vicuña va repartir franquícies; en concret, en realitat, la que va tocar a aquesta família la va repartir Franco, que

va decidir que la primera fàbrica de Coca-Cola s'instal·lés a Catalunya mitjançant el lliurament de la corresponent franquícia a la família Daurella, 1951. El seu avi va aconseguir que el règim franquista li atorgués aquesta concessió i ara la seva neta és la catalana més rica. S'ha esforçat moltíssim, Sol Daurella. És la catalana que més s'ha esforçat en aquest país, Sol Daurella. Els cognoms, res a veure; la connivència amb el règim franquista, res a veure.

Doncs mirin, ho deia Joan Margarit: per tenir casa, s'havia de guanyar la guerra. Cada generació vivia millor que l'anterior. Mirin, «generació» no vol dir absolutament res, perquè el meu pare i aquesta senyora no tenien res a veure. Les generacions són la gran trampa que ens intenten fer creure, igual que la trampa de la meritocràcia. Com si Bill Gates hagués començat realment en un garatge. Vostès creuen que Sol Daurella s'ha esforçat més que els professors que faran vaga aquest dimecres? Vostès creuen que Sol Daurella s'esforça més que els pagesos que no poden enviar els seus fills a la universitat? Si creiem que la vida va millor a qui més s'esforça..., sí, però llavors sostinguin això fins als últims termes.

El sistema de benestar, per cert, no és dependència ni paguetes; és escut, i el construïm entre tots els treballadors per defensar-nos de que facin negoci amb el més bàsic. Perquè, si no, recordem un segon la covid, on les mascaretes van passar dels cèntims als vuit euros. Aquesta, que això no pugui tornar a passar, és la tasca de la política. I mentre passava això eren els treballadors de la SEAT i els treballadors del top manta i moltíssimes dones que tenien encara a casa seva una màquina de cosir les que repartien mascaretes per a tothom. Aquesta és l'excel·lència que es mereix aquest país.

La renda mitjana de Pedralbes i la Bonanova a Sant Cugat és cinc vegades més gran que la de Ciutat Meridiana, Rocafonda i les Terres de l'Ebre. Què passa aquí? Que la gent de les Terres de l'Ebre, Rocafonda i Ciutat Meridiana no s'esforcen. Volen meritocràcia? Perfecte. Nosaltres també. La CUP venim aquí a dir que els fills de treballadors han de poder competir en les mateixes condicions que els fills dels que exploten. Aquesta és la tasca dels serveis públics: que no importi de qui ets fill, que no importi de qui ets net, que no importi si el teu cognom està en blau a la Viquipèdia, que no importi el teu codi postal i que tots siguem iguals, perquè llavors és quan podrem començar a competir..., de raons justes. Ens parlen d'una carrera on la gran majoria de la població ha de començar amb una mà lligada a l'esquena.

No venim a demanar caritat, no ens vinguin a parlar de paguetes. Perquè a mi per «pagueta» només em ve la que li haig de pagar cada mes a la persona a la que li haig d'arrendar el pis. Venim a batallar que cap nen, sigui del barri que sigui, tingui els pares que tingui, pensi que no pot ser el que ell vulgui de gran. I ens és igual, perquè ens sembla igual de digne que sigui metge que que sigui mecànic. Venim a batallar que mai més se'ls hi torni a dir que això és perquè no s'esforcen. Venim a batallar que ningú s'atreveixi a pensar que a Nou Barris s'esforcen menys que a Sarrià - Sant Gervasi. Venim a dir-los a tota la dreta que de dependents en deuen ser ells, que depenen dels favors dels oligarques de sempre, que depenen dels treballs dels altres, i que moltíssima extrema dreta té moltes ganes de dependre de que siguin segons quins règims els qui decideixin quins empresaris prosperen i quines famílies es queden enrere.

Ara bé, l'habitatge és avui el que està «desgarrant» més aquest país. L'habitatge, on el que veiem és que la gran majoria dels pisos es compren a *tocateja* mentre la gran majoria de les persones no poden estalviar perquè mes a mes han de donar el seu sou a aquest rendisme. Tenim els lloguers pels núvols i els salaris no els poden seguir.

I això no és una qüestió només d'apujar els salaris, que també és necessari; és una qüestió d'abaixar inclús l'índex de preus, perquè avui dia l'índex de preus significa que a barris com la Barceloneta, que són barris treballadors, un lloguer puguin

ser 750 euros, d'un pis que només té una habitació. Per tant, no només n'hi ha prou amb que no puguin especular a gran escala, han d'haver-hi uns preus que siguin justos.

I la disjuntiva és clara: o seguim remant a favor dels que generació rere generació engreixen els seus comptes bancaris sense esforç o construïm una societat perquè qui realment s'esforça no s'hagi de deixar la vida i la salut per no caure. La disjuntiva per nosaltres és clara: o la política s'esforça tant com els treballadors o segueix al costat dels que viuen de l'esforç dels altres.

Imaginem una línia de metro que es construeixi ara paral·lela a la que ja tenim, bàsicament perquè hi hagi famílies que decideixin que ells no volen ajuntar-se amb els treballadors. Imaginem que aquesta línia de metro, a més, l'hem de pagar entre tots nosaltres, però que molts no hi podem accedir. Això és lo que és l'escola concertada, una escola creada perquè els fills d'uns no s'hagin d'ajuntar amb els fills dels altres i que, a sobre, l'haguem de pagar entre el conjunt. Doncs bé, s'ha d'acabar ja amb l'escola concertada, perquè no té cap mena de sentit que això ho estiguin pagant els treballadors quan no tenim una escola pública d'elit, que és lo que ens mereixem aquí. I no s'atreveixin a dir que això és comunisme, a no ser que tinguin ganes de parlar de que Canadà és un país comunista.

La política ha d'estar a l'alçada de l'esforç que han fet tots els treballadors, i per això és necessari ja que es redistribueixi. No parlin, si us plau, de polítiques que miren..., de forma científica, quan tenim aquí la renda garantida ciutadana, un assaig rere l'altre, tots els informes diuen que no funciona i es neguen a tenir mesures que siguin universals. A tots els països del nord que tenen sistemes de benestar més forts s'ha fet a través de polítiques de caràcter universal. Això és lo que fa que precisament l'extrema dreta no pugui avançar.

Jo els hi recomano que no ens amenacin amb dir que que tot està fatal és antipolítica. «Antipolítica» és que la política no respongui a les necessitats de cadascú. Per això tenim que a Sarrià - Sant Gervasi només un vint per cent no vota i, en canvi, a Sant Roc un noranta per cent no vota, a segons quins districtes censals. No és la CUP fent una crítica, és la política que no respon a la vida dels treballadors.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Junts fa un diagnòstic prou polit i acurat de la situació actual de Catalunya, però el fa en tercera persona, com si no hi tinguessin res a veure, en tot aquest xafastre, com si poguessin esborrar de l'imaginari popular les dècades de mala governança i de coalició, com si poguessin eludir la part de responsabilitat que tenen en el desgavell d'avui. Són destres en l'art d'escapolir-se. Fa dècades que justifiquen la seva presència a Madrid venent grans victòries i millores per a Catalunya; mentre paren eufòrics la mà a la capital del *reino*, aquí presumeixen de ser decisius i d'influenciar tot Espanya.

La realitat és que, més enllà de privilegis personals i de partit, no n'han tret res, del xec en blanc dispensat al Govern Sánchez. Europa ja parla en català? Ja tenim el control d'estrangeria? Per què hi ha un llaç groc encara al seient del senyor Puigdemont? I el concert econòmic? A on el tenim? Re de re. Això sí, Junts té grup propi al Congreso, ingressa els 511.000 euros anuals que això comporta i ha pogut col·locar un coordinador i quatre assistents. En total, ser a Madrid els suposa ingressar més de 3 milions d'euros per legislatura. Com en deien, d'això? Ah, sí (*l'oradora riu*): «jugada mestra».

Mentre fan equilibris per mantenir interessos i quotes de poder partidista, tenim Catalunya capbussada en una crisi social, econòmica i nacional sense precedents.

La classe mitjana s'esvaeix sota la densa capa d'impostos amb què l'Administració pinzella i les classes populars s'empobreixen sense albirar cap oportunitat d'ascensió social. Els joves no poden emancipar-se ni formar les seves famílies. Aquella dita popular de «qui treballa i s'escarrassa, prospera» avui ja és poc més que una llegenda urbana. La destrucció del teixit productiu del país fa dècades que avança sense fre i no hi va haver treva ni oasi mentre vostès governaven. La cronificació de la precarietat no és cosa de quatre dies, com pretenen fer-nos creure ara.

Situem-nos, però, al present. Any 2026: vint-i-quatre per cent de la població en risc d'exclusió social –és el que té importar alegrement pobresa i tercercermundisme–; salaris estancats –mala peça al teler quan hi ha mà d'obra barata disposada a fer la feina–; manca d'habitatge –allà on caben 6 milions, no en caben 8 ni 10; d'això ja no cal ni parlar-ne. Ens van dir de tot quan ho vam denunciar: que si racistes, que si feixistes, que si extrema dreta... Ara també ho pregonen vostès. Han calgut uns quants espants a les enquestes perquè comencessin a tocar de peus a terra.

Fan tard. No han reaccionat fins que Aliança Catalana ha posat en risc el seu ecosistema. Han badat durant anys. I saben quina és la realitat del país avui? Els nostres fills i nets les passen i les passaran magres. Per capgirar aquest mal pronòstic no n'hi ha prou amb fer una descripció tècnica del desastre, com fan vostès; cal depurar responsabilitats i aplicar mesures que reverteixin la tendència. Hi estan disposats?

Una societat massacrada a impostos que quan demana hora al metge ha de fer cua; que quan vol apuntar el fill a l'escola es queda sense plaça perquè se n'han de reservar per als immigrants il·legals que arribin de Marroc i de Colòmbia; que quan va a agafar el tren no sap a quina hora arribarà ni quantes incidències haurà d'esquivar abans de poder tornar a casa; que quan pica la porta de serveis socials li diuen que cerqui suport familiar, que l'Administració ja té prou feina a ajudar els que arriben d'altres continents amb visat de turista i s'empadronen fraudulentament als nostres municipis.

L'estat del benestar reconvertit en l'estat dels disbarats. Ja podem anar debatent i «discursant», nosaltres, que, mentre fem redaccions tots plegats, Espanya se'ns endú entre 22.000 i 30.000 milions d'euros anuals. A alguns diputats d'aquesta cambra això ja els hi agrada, ho aplaudeixen i celebren, com si la solidaritat per imperatiu legal amb els de «A por ellos» fos un tracte just per a Catalunya. Si no tinguessin mútua privada, potser no els faria tanta gràcia, el saqueig fiscal que patim. No poden parlar d'inflació, precarització o desigualtats com si fossin fenòmens abstractes quan són la conseqüència directa de les polítiques immigratòries suïcides que les seves formacions han pregonat i signat durant dècades.

Junts també ha participat activament en la construcció d'aquest model econòmic basat en salaris baixos, serveis precaris i creixement desordenat que patim avui; de fet, continuen defensant-lo. Segons vostès, el problema immigratori s'arregla fent uns cursets gratuïts de drets humans –eh?, senyor Colomines. El contracte entre l'Administració i la societat es trenca quan treballar no et garanteix poder viure amb dignitat; quan estudiar no et garanteix oportunitats laborals justes; quan pagar no et garanteix serveis essencials ni un marc de seguretat i benestar. La desafecció política l'han generat tots vostès, prioritzant els interessos de les seves formacions polítiques per davant dels drets i interessos de la ciutadania. No necessitem més declaracions institucionals ni diagnòstics compartits; no necessitem més informes i anàlisis de caire tècnic. Necessitem un canvi de govern, un canvi de paradigma. Necessitem atacar directament les causes estructurals sense por, sense ambigüitats, sense correccions polítiques.

Mentre vostès entonen la cantarella del «volem acollir» i de «la multiculturalitat ens enriqueix», els catalans veiem incrèduls com se'ns mor la llengua i com el nostre poder adquisitiu s'estanca o disminueix. El risc de pobresa augmenta fins al trenta-u per cent a les llars amb fills. Som a punt de liderar Europa en pobresa i risc

d'exclusió social. La població estrangera s'ha multiplicat per vuit els darrers anys, però no pas el PIB del país. La indústria, que suara representava el trenta per cent del valor afegit brut, avui frega tot just el divuit per cent. Hem substituït llocs de treball qualificats per sectors de poc valor afegit: l'hostaleria, la cura, la neteja... La pèrdua de productivitat ha afectat negativament els salaris, i sense bons salaris no hi ha estat del benestar sostenible ni progrés viable.

Els preus reals de l'habitatge són entre un vuitanta i noranta per cent més alts que l'any 2000, però els salaris no han pas pujat al mateix ritme. Això fa que adquirir un habitatge sigui missió impossible per a la majoria de catalans. L'intervencionisme i excés regulatori de l'Administració ha desincentivat promotors, inversors i propietaris, uns sectors que han set criminalitzats i acusats d'especulació, perquè, en comptes de defensar el dret a la propietat privada, ha decidit defensar el dret d'esbotzar portes i ocupar il·legalment habitatges aliens. Les polítiques d'extrema esquerra que governen o que condicionen governs ens menen de dret a la ruïna.

I no en fem res de les mesures cosmètiques amb què intenten amagar el desastre. Posem l'exemple del projecte Catalonia Talent Bridge, una iniciativa que va aglutinar titulars periodístics, dotada amb 28,8 milions d'euros, que pretenia captar 78 investigadors estrangers de primer nivell en només tres anys. Quants n'han captat el primer any? Un? Cap?

Permeti'm que acabi la intervenció parlant de la sobirania fiscal que ha aflorat en aquest debat. El 27 d'octubre, si s'hagués fet el que calia, avui Catalunya no seria governada per un virrei espanyol ni s'estarien aplicant polítiques contraproductives i perjudicials per al nostre poble. No n'hi ha prou amb descriure la malaltia, cal reconèixer qui l'ha provocat. Els hi abasto un mirall?

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades, consellers, conselleres. Bé, avui, com hem vist, debatем sobre una qüestió molt, molt de fons. Avui parlem d'expectatives de vida. Parlem de si el lloc on neixes determina el lloc fins on pots arribar. Com podem construir una societat justa si l'èxit depèn del lloc on neixes o de quins són els teus cognoms, i no pas perquè es garanteixi un accés igualitari a les oportunitats? Aquesta pregunta no és retòrica, és la pregunta que es fan milers de famílies quan arriben a final de mes; és la pregunta que es fan molts joves quan miren el preu d'un lloguer; és la pregunta que es fan molts pares i mares quan pensen si els seus fills viuran millor que ells. I aquesta és la pregunta que ha de guiar totes les nostres decisions polítiques.

Malauradament, la realitat és que avui, a Catalunya, però també a molts països del nostre voltant, l'origen familiar condiona de manera significativa les oportunitats de futur. Tot i que Catalunya és una terra pròspera, una terra que lidera el creixement industrial a Espanya, que és referent a Europa; tot i que l'economia catalana creix per sobre de la mitjana europea i que hem sigut capaços de generar més ocupació i reduir la precarietat estructural del mercat de treball gràcies a una reforma laboral que ens va fer avançar en drets i seguretat, malgrat això, el PIB *per capita* els últims vint anys no està creixent, segurament, al ritme que necessitem, mantenint desigualtats elevades i nivells de pobresa inacceptables. Això que ens demostra? Ens demostra que el creixement econòmic per si sol no garanteix prosperitat compartida ni cohesió social.

Durant dècades, des de finals de la Segona Guerra Mundial fins fa uns anys, la mobilitat social ha estat una promesa compartida. La idea és molt senzilla, però també molt poderosa: que la filla d'una família treballadora tingués l'oportunitat d'estudiar, de progressar i viure millor del que ho van fer els seus pares; que l'ori-

gen social no fos mai destí; que el talent i l'esforç trobessin el camí obert. Aquest ascensor social no va néixer de forma aleatòria, no va ser fruit de l'atzar ni el van instaurar els mercats per si sols; va ser el resultat de polítiques públiques deliberades, impulsades des d'una visió socialdemòcrata del progrés. Educació pública i de qualitat, sanitat universal, drets laborals, pensions, serveis socials i un sistema fiscal just i progressiu per fer-ho possible, això és el que ens ha permès a les dues, tres darreres generacions que tinguéssim l'oportunitat de prosperar.

L'estat del benestar va néixer per garantir que qui no tenia patrimoni, ni habitatge, ni estalvis, ni herències, tingués com a mínim seguretat vital. I com ens va recordar en diverses, en moltes ocasions l'historiador Tony Judt, l'estat del benestar és precisament el patrimoni d'aquells que no tenen patrimoni, la forma democràtica de socialitzar seguretat, estabilitat i oportunitats. I aquesta idea continua avui extraordinàriament vigent, perquè quan aquest patrimoni es debilita, els del patrimoni privat poden protegir-se, però els que no en tenim quedem totalment exposats. (*Aplaudiments.*)

Com ja comentava abans, després de la Segona Guerra Mundial Europa va entendre una lliçó fonamental: que només seria possible una prosperitat duradora si hi havia també cohesió social. I aquest element és, sense cap mena de dubte, el que ens ha portat a la major època de pau, de prosperitat i de creixement de la història de la humanitat. Els anys de major creixement econòmic van coincidir amb els de major expansió de l'estat del benestar. No ha estat pas una contradicció, sinó una conseqüència: la mobilitat social va augmentar, la desigualtat es va reduir i va aparèixer –també amb les seves contradiccions– la classe mitjana. Avui, malauradament –ho hem de dir amb claredat–, tot i que l'ascensor social continua en marxa, aquest no funciona per a tothom igual, ni ho fa a la velocitat que a nosaltres ens agradaria i que les classes treballadores mereixen. Les dades així ens ho confirmen, encara que permetin-me que avui no em dediqui a repetir estadístiques.

La meritocràcia, tal com se'ns presenta, pretén que l'èxit depengui exclusivament del talent i de l'esforç; però sabem que això, això no és realment així. Molts comencen la vida amb avantatges clars: millor educació, més recursos econòmics, xarxes de contacte que faciliten l'accés al mercat laboral... Sense tenir en compte aquestes dificultats de partida, el sistema només perpetua privilegis i fa creure que l'èxit sempre és merescut, quan sovint és qüestió de sort i oportunitat. La meritocràcia sense igualtat d'oportunitats no és justícia, és una cursa on uns surten cent metres per davant i a més ens volen convèncer de que han guanyat perquè han corregut més ràpid que nosaltres, i que si tu no has guanyat, que si tu no ho has fet, és només culpa teva, que no t'has esforçat prou.

Som molt conscients de que la mobilitat social s'ha reduït, que el nivell educatiu i els ingressos dels progenitors tenen més pes que abans, que molts joves viuen pitjor o amb una projecció de viure pitjor que la seva generació anterior. I això no succeeix perquè manqui talent o perquè manqui esforç; perquè cal repartir millor les oportunitats, per això fa falta. Com per exemple, hem d'aprendre a mesurar les dades que realment interessin, les dades..., ho hem dit ara fa..., en diverses intervencions. Només les dades..., les grans dades macroeconòmiques potser no són l'eina correcta per mesurar el benestar de la nostra ciutadania. El PIB; el PIB ens mostra que la nostra economia va bé, que creix, que som una economia sòlida i que som capaços de generar prosperitat, però el PIB per si sol no és una bona mesura per conèixer el grau de cohesió social de la nostra societat. I ja fa molts anys que ho va dir l'economista Stiglitz: «El que mesurem ens condiciona el que fem. I si mesurem la cosa equivocada, si mesurem només els indicadors equivocats, farem polítiques públiques equivocades. Si només ens concentrem en mesurar el benestar més material, el benestar més tangible, i mesurem la producció de béns més que la salut, l'educació o el sistema social, la nostra visió es torna completament distorsionada.»

I per això celebrem aquest primer pas de l'elaboració de l'informe social que ha dut a terme el Departament de Drets Socials. Mesurar el correcte per aplicar polítiques públiques correctes. Perquè durant massa temps hem confós creixement amb progrés, i no, no són pas sinònims. Una economia pot créixer mentre s'incrementa la seguretat vital, pot créixer mentre s'erosiona la classe mitjana, pot créixer mentre es cronifica la pobresa. I quan això passa, no estem davant d'un èxit incomplet, sinó davant d'un model que necessita correccions profundes i una aposta valenta per reforçar-lo.

Durant massa temps se'ns ha dit que no hi ha alternativa, que l'Estat no ha d'intervenir tant, que la desigualtat és el preu necessari per generar progrés i creixement. Se'ns va vendre aquesta idea que alguns grups també han presentat, com el senyor Vergés, aquesta idea del degoteig, que si als de dalt els hi va bé, als de baix ens acabarà arribant la riquesa per aquest degoteig. Quina gran fal·làcia! (*Aplaudiments.*) Per sort –per sort–, fins les institucions més conservadores han entès que les economies amb més igualtat funcionen millor, que tenen un major creixement i estabilitat. I entendre l'economia d'aquesta manera ens obliga a mantenir una agenda progressista en l'àmbit econòmic, però sobretot en l'àmbit social.

Però és inevitable que tant aquí com a altres països de l'entorn europeu ens qüestionem si és possible tornar a fer avançar les classes populars i les classes mitjanes, com ho van fer en la dècada dels anys vuitanta o els anys noranta. Perquè si avui dia som un país molt, però molt més ric del que érem als anys vuitanta i noranta, com pot ser que això no es tradueixi en una major seguretat vital per a la majoria? Doncs perquè s'ha traduït en una concentració de la riquesa que ha deixat les classes mitjanes i treballadores en una precarietat que creïem superada i no ha servit per consolidar aquest ascensor social, fent que avui molts fills i filles visquin amb la por legítima de viure pitjor que els seus pares per primera vegada en dècades.

El debat que tenim avui no és nou, però sí que és especialment rellevant en el context actual. Perquè quan les desigualtats augmenten apareixen discursos que busquen solucions fàcils a problemes complexos, discursos que assenyalen l'estat del benestar com un luxe insostenible, discursos que presenten la fiscalitat progressiva com una càrrega injusta, discursos que prometen llibertat, però que només acaben generant inseguretat. Ho hem escoltat avui, els que som en aquest Parlament representants tenim posicionaments diversos. Alguns sostenen que l'estat del benestar és necessari per fer funcionar aquest ascensor social, però alhora es volen carregar el sistema fiscal que el sosté, i n'hi ha d'altres que només es presenten aquí defensant que l'estat del benestar ha de ser exclusiu per a unes persones molt determinades i que, a més a més, ells són els que han de dir quines són aquestes persones.

Però la realitat és tossuda i no es pot defensar el fruit que dona l'arbre mentre amb l'altra mà s'està tallant la seva arrel. Convertir el mecanisme d'igualtat d'oportunitats en un privilegi per a uns quants o en un sistema sense finançament no és reformar l'estat del benestar, és senzillament sentenciar-lo a mort per la via de la irresponsabilitat i l'exclusió. Perquè quan la seguretat de la majoria es converteix en caritat discrecional d'uns quants, deixem de ser una societat lliure i iguals per tornar a ser una societat de bàndols i de privilegis.

Davant d'això, cal dir les coses pel seu nom. No hi ha llibertat real sense seguretat vital. No hi ha meritocràcia sense igualtat de condicions. No hi ha economia forta en una societat fracturada. I quins serien per a nosaltres els principals elements que han bloquejat aquesta mobilitat social? Dos elements claus –i han sortit molt avui en aquest debat–: la precarietat en el mercat de treball i l'accés a l'habitatge. Perquè l'ascensor social no avança si el treball és precari, si els salaris són insuficients o si la incertesa esdevé estructural. Portem massa anys normalitzant formes de precarietat que erosionen la seguretat vital de milers de persones que treballen

però que no arriben a final de mes. I això, a banda de ser una injustícia social, és una anomalia econòmica. Uns salaris baixos no només empobreixen qui els pateix; debilita la demanda interna, frenen el creixement i limiten les oportunitats de futur. Per això, reduir la precarietat laboral i dignificar els salaris i també les pensions no és una concessió ideològica, sinó una aposta racional per una economia més forta i equilibrada.

En aquest sentit, reforçar la negociació col·lectiva és clau. Quan els treballadors i les treballadores tenen capacitat real de negociar condicions laborals justes, no només milloren les seves vides, sinó que construeixen estabilitat, productivitat i cohesió social. Si volem que l'esforç torni a tenir recompensa, cal garantir que treballar sigui de nou una via real de progrés. I això només és possible amb una ocupació de qualitat, salaris dignes i drets laborals forts. Les polítiques que reforcen la negociació col·lectiva, que donen estabilitat als convenis, que aposten per la qualitat de l'ocupació i que dignifiquen els salaris són polítiques que reactiven aquest ascensor social.

En aquest sentit, les decisions adoptades en els darrers anys per reforçar els drets laborals, reduir la temporalitat, promoure l'estabilitat contractual i impulsar la formació professional dual no només protegeixen les persones treballadores, sinó que enforteixen l'economia productiva del país. Garantir salaris dignes mitjançant el diàleg social, reforçar el paper dels agents socials i assegurar que el creixement es tradueix en millors condicions laborals no és anar en contra de la competitivitat. Per això, posar el treball digne al centre de les polítiques públiques és una condició indispensable perquè l'esforç torni a tenir recompensa, perquè les classes populars, les classes treballadores, recuperin perspectives de futur i perquè l'ascensor social torni a funcionar amb normalitat.

Però, fins i tot quan avancem en drets laborals, en salaris, en estabilitat, hi ha una realitat que ens obliga a mirar més enllà del mercat laboral, perquè el progrés no es mesura només pel què es guanya, sinó per, també, com pots viure amb el que guanyes. I avui, a Catalunya, igual que a molts països del nostre voltant, hi ha un àmbit que ens condiciona de manera determinant, que és l'accés a l'habitatge. No es pot parlar d'igualtat d'oportunitats quan l'accés a un habitatge consumeix el quaranta, el cinquanta, el seixanta per cent dels ingressos de moltes famílies. No podem demanar esforços als joves quan emancipar-se s'ha convertit en una carrera d'obstacles. I no es pot construir classe treballadora quan l'accés a l'habitatge s'ha convertit en un privilegi. Però Catalunya ha començat a treballar per revertir aquesta situació: la consellera Martínez Bravo ha exposat les polítiques que està duent a terme en matèria d'habitatge.

Nosaltres ho tenim molt clar: l'estat del benestar no és un fre per a l'economia. No som un país pròsper que ens podem permetre un estat del benestar, sinó que som un país pròsper perquè tenim un estat del benestar. Perquè un treballador sa, un jove format i una família segura són els actius més potents que té Catalunya.

I ja per acabar, permetin-me una reflexió. No partim de zero, coneixem el que funciona. Ho hem fet abans. Sabem que quan l'ascensor social avança, la societat respira; que quan l'estat del benestar és fort, l'economia és més sòlida; que quan hi ha menys desigualtat, hi ha més confiança col·lectiva. Avui no es tracta de posar solucions màgiques, sinó de fer bé el que ja sabem fer, amb ambició, rigor i sentit de país. Perquè, en definitiva, una societat justa no és aquella que només creix, sinó aquella que garanteix oportunitats des del principi. I només quan el lloc de naixement, el cognom familiar o el compte corrent dels nostres progenitors deixi de determinar el futur, podrem dir de veritat que vivim en una Catalunya cohesionada i igualitària.

Gràcies.

El president

Per respondre les intervencions dels grups parlamentaris, té la paraula el Govern, i ho fa per mitjà de l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bé, moltes gràcies. Començo..., aniré més o menys per ordre. Diputats, diputades de Junts, la veritat és que, després d'aquesta repassada monumental que els han fet tots els grups parlamentaris, no sé si contestar-los; jo crec que ja s'ha dit tot. Però deixin-me que faci algun apunt addicional. Els diputats i diputades començaven dient..., de sumes i restes i de no enganyar. Jo puntualitzaria algunes coses que han dit; però vaig al cor de la qüestió: de tot el que ens han dit..., al final, era per dir-nos que les seves propostes eren, primer, abaixar impostos, i, segon, deixar 4.700 milions a la taula. Això és el que aporten vostès per millorar l'ascensor social a Catalunya. Vull dir, és que jo me'n faig creus. Però, bé, anem a pams. *(Aplaudiments.)*

Anem a pams, perquè primer està la baixada d'impostos. La baixada d'impostos, que, clar, jo els hi dic: què retallaran? Ah, no, no, és que no va així. «Retallem els impostos i llavors hi haurà més recaptació.» Ostres! Hem tornat al 1980 amb Reagan. De veritat? De veritat que no s'han actualitzat de com ha avançat la ciència econòmica des del 1980? Vull dir, jo no sé què és pitjor, si pensar que Junts, un partit a qui li tinc molt respecte, un partit que ha governat Catalunya *(remor de veus)* molts anys –molts anys–, té aquest nivell d'assessorament econòmic o, el que és pitjor, pensar que, com deia el diputat Cid, ens estan aquí vacil·lant. Perquè és una de les dues coses. No té cap tipus de sentit, el 2026, al Parlament de Catalunya –i ho sento si els hi sap greu; a mi també em sap greu, fins a cert punt, dir això–..., venir al Parlament de Catalunya a posar sobre la taula el follet de la corba de Laffer, de la doctrina de Milton Friedman, el 2026. Jo ho sento molt, però, com a economista, no me'n puc estar.

I segon, la segona gran mesura: «No, nosaltres no renunciem a 4.700. És que vostè és la que està renunciant a...» 22.000, han dit? D'acord. On estan? On estan els 22.000? Bé. *(Veus de fons.)* Ah, sí? Ara? Firmem? Hi arriben? *(Veus de fons.)*

El president

Si us plau, no entrem en debats.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Ara empaitarem el follet dels 22.000, quants anys?, quantes dècades? Els 4.700... Aquest Govern, amb uns partits enfocats en la política útil, posen sobre la taula la possibilitat d'impulsar l'estat del benestar a Catalunya amb un impuls de 4.700 milions d'euros. I vostès ens diuen que són molles? *(Aplaudiments.)* Vostès, que han governat i saben el que costa aixecar pressupost per fer nous projectes en un context on tenim les regles fiscals, amb el que costa avançar cap a la dependència, cap a millorar, diuen que 4.700 milions d'euros són molles i que millor deixar-les passar per ves a saber què passarà quan, dintre de no sé quantes dècades? Vull dir, per favor –per favor. En fi.

I, després, doncs tota la resta que ja li han dit. Al final, aquestes són les grans mesures per defensar l'ascensor social. Doncs jo crec que..., bé, no sé, no sé què és pitjor pensar, però jo crec que la reflexió aquesta que posaven tant el conseller com el diputat Cid de que a veure si el seu ascensor social que els preocupa de pujar de l'últim pis a l'àtic és pel que ens han vingut aquí a fer parlar tota aquesta cambra i tot aquest Govern, tota una tarda d'un dia. Doncs, bé, ja hem arribat a aquesta conclusió. Molt bé. *(Remor de veus.)* De veritat que jo ho sento i m'agradaria que avui haguessin aportat tot un conjunt de polítiques útils i tot un conjunt de propostes les quals poder debatre i poder posar els *trade-offs*, els pros i els contres, i aquí deba-

tre. Però, havent posat sobre la taula el que han posat i davant de tota la resposta d'aquesta cambra, disculpin, des de tot el respecte, però aquesta és la resposta que, sincerament, a mi em surt del cor i no em surt una altra cosa a dir-los.

Passem als grups parlamentaris que donen suport a la investidura (*remor de veus*), passant per Esquerra Republicana, que posava sobre la taula el tema de la pobresa infantil, reivindicant la classe... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci. Silenci, si us plau. Continui, consellera.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

...reivindicant la importància de la classe treballadora, de dir les coses pel seu nom; de posar sobre la taula el problema del sensellarisme, de dir que qualsevol de nosaltres en algun moment ens podem veure abocats en aquesta situació, que té molt a veure amb la crisi de l'habitatge; la necessitat de prosperitat compartida. I no puc estar més d'acord amb totes aquestes qüestions. I també, doncs agrair el compromís de fer aquesta política útil i posar sobre la taula aquest reforç de l'estat del benestar, perquè millorar l'ascensor social és del que estem parlant i aquesta és una eina clau que tenim a tocar –que tenim a tocar–, i no son molles.

L'únic punt que potser en discreparia és que, des de Drets Socials, doncs tenim una vessant de l'emergència... Des de Drets Socials, veiem les persones 360 graus i abordem i reflexionem sobre tot el que es necessita al nostre país per avançar cap a una reducció de la desigualtat. I també avui hem parlat de la importància de la post-producció, de reforç de l'estat del benestar, de prestacions; però també de la pre-producció: de la importància d'apujar els salaris, de tenir un bon mercat de treball, d'avançar cap a –potser no ho he dit; jo crec que sí– la negociació col·lectiva, que els sindicats tinguin el paper i la força per demanar pujades salarials; és fonamental que abordem aquesta qüestió. I de fet –i aquí espero que no s'ofengui ningú–, la ciència econòmica ha avançat cap aquí. La ciència econòmica ha avançat cap a dir que els governs han de tenir un paper més actiu en la política industrial per afavorir els sectors de més valor afegit i on, diguéssim, generin, d'entrada, ja una prosperitat més compartida, perquè només amb un model redistributiu postproducció d'impostos i de prestacions... Som conscients que els estats del benestar en els últims anys tenen dificultats per redistribuir la renda. Això és el que diu Piketty, això és el que diu Zucman, i aquí és on estem, 2026.

Intervenció de Comuns. També agrair-vos tot el suport. Habitatge, transport, política útil. Preocupació per la concentració de la riquesa, molt especialment en l'habitatge. És el que dèiem abans: Catalunya ha canviat i, avui, el factor divisor de l'habitatge és fonamental i fa vint, trenta anys, no ho era tant. Avui la desigualtat té un vector de qui heretarà una propietat i qui no ho farà. I aquí és on els governs de política útil com el nostre i els partits amb aquesta visió de política útil estem abordant la Catalunya que ha canviat, la Catalunya d'ara i les esclatxes de l'estat del benestar que tenim ara.

PSC i Units per Avançar. Gràcies també per citar Stiglitz, per posar sobre la taula la fal·làcia del *trickle-down economics*, l'economia del degoteig, que està totalment refutada i que és un paradigma que s'ha demostrat, dia rere dia, que amb un model neoliberal de creixement econòmic això no arriba a les classes populars, es necessita més intervenció; una intervenció des del rigor, des de les dades, des de les polítiques adients, des de reforçar la negociació col·lectiva i els sindicats i, per descomptat, de reforçar l'estat del benestar.

Del Grup Parlamentari de la CUP, doncs..., bé, no estem d'acord amb les eines. Nosaltres continuarem avançant cap a reivindicar una millora en la renda garantida de ciutadania i fer que arribi a més persones juntament amb l'ingrés mínim vital, però recollim aquestes reflexions de que, potser, en comptes d'ascensor social hem de pensar en escala, hem de pensar que algunes persones tenen graons més

alts que molts d'altres i reivindicar –em sembla molt adient– aquesta fal·làcia de «la classe treballadora no s'esforça», perquè ho fa, ho fa de valent i, de fet, jo crec que la gent que ho posa en dubte és que no ho ha vist, no ho ha vist mai. Nosaltres seguirem treballant des del compromís i des de les polítiques que creiem que són més efectives i així ho estem fent.

Grup Parlamentari del Partit Popular. Miri, m'agrada prendre notes i he estat tota una estona esperant a veure què proposaven, perquè, en quinze minuts, jo és que, de veritat, miri que m'he esforçat i no he trobat cap proposta. Potser lo d'abaixar els impostos. Ostres, un altre grup que està buscant el follet de la corba de Laffer, que abaixarà els impostos i augmentarà la recaptació; ens traslladem al 1980 amb Reagan. Vull dir, això és el que tenen per aportar? Miri, aquí hi ha una proposta, que esperem que es voti al Congrés dels Diputats, que podria aportar 4.700 milions d'euros a Catalunya per reforçar l'estat del benestar. Vostès hi votaran a favor o en contra? Estan defensant Catalunya i els seus interessos o estan en altres coses? (*Aplaudiments.*) Aquí s'haurien, també, d'aclarir.

I, després, l'altra gran crítica al Govern és que volem donar cursos de català a les persones migrants. Doncs sí, volem donar-los cursos de català. Perquè el català és una eina de progrés, és una peça fonamental de l'ascensor social. Perquè volem que les persones migrades aprenguin la nostra llengua, l'estimin i progressin econòmicament. (*Aplaudiments.*) O què es pensen?, que els deixarem sense formació?, sense que aprenguin català?, per a un model de mà d'obra barata estil Ayuso? Doncs no, aquí els defensarem, els donarem formació i els impulsarem. Perquè vindran moltes vegades amb baix nivell formatiu, però volem que pugin en aquesta escala o en aquest ascensor social fins on ells puguin arribar, i així ho voldrem fer.

I després, tampoc me'n puc estar, perquè el que ha dit de que el Partit Socialista és el partit de la congelació de les pensions, jo..., pràcticament m'agafa el riure que vostès posin aquest tema sobre la taula. Vull dir, quan voten successivament en contra de les pujades de les pensions i quan el Govern socialista va pujar l'any passat les pensions no contributives, que són les més baixes, un nou per cent, i aquest any un 11,4. Vint-i-vuit per cent de revalorització de les pensions des del 2019, un eix fonamental, la peça de l'estat del benestar que realment aconsegueix redistribuir la renda i impedir que avui visquem en un país on la gent gran no està morint-se de gana, i vostès critiquen el partit que més ha fet per defensar el sistema de pensions. (*Aplaudiments.*)

Grup Parlamentari de VOX. Miri, nosaltres posem molt esforç en respondre a les seves preguntes parlamentàries; llavors, com a mínim, jo li agrairia que quan vinguin aquí no citin una dada incorrecta. El percentatge de persones de nacionalitat estrangera que reben la renda garantida és el 34,9 per cent. Però és que això representa el dos per cent de la població de nacionalitat estrangera al nostre país. Vull dir, no és una cosa com per esquinçar-se aquí les vestidures.

Senyors i senyores diputades de VOX, jo no sé si ja estic perdent la paciència després de veure com avança el món i aquest relat de criminalització de la migració una vegada i una altra. Jo crec que, diputats i diputades de VOX, avançarem si comencem a ser clars. Miri, li dic tres paraules: Liam Conejo Ramos. Nen de cinc anys, detingut per ICE als Estats Units amb el seu pare en un procés de deportació, i que el van deixar com un ham davant la porta de casa de la seva mare, plorant, per aconseguir que la seva mare sortís i la deportessin. Condemnen aquestes pràctiques o no? Quan diuen que volen deportar migrants, condemnen això o no? Ho voldrien fer o no? Perquè, fins que no contestin aquesta pregunta, jo no sé que hem de parlar amb vostès. (*Aplaudiments.*)

I no s'escudin en la resposta estil diputada Orriols, de dir: «Ah, i tu condemnes tal i tal...?» Jo condemno totes les vulneracions dels drets humans, les cometi el país que les cometi, el règim que les cometi, totes són condemnades per mi i per aquest Govern. O sigui, que estalviïn-se aquesta resposta.

Arran d'aquesta pregunta i de que el partit el partit de VOX es defineixi, derivo també la pregunta al Partit Popular. Vostès s'asseuran a negociar amb aquesta gent a tots els governs autonòmics que guanyin? No els hi faran la pregunta? No els hi exigiran que condemnin i els hi exigiran que aclareixin què volen i com volen deportar la població migrada? Perquè això no va de persones que estan regularitzades, que tenen... No, no, no, és que estan parlant de revisar les nacionalitzacions. Vull dir, estan parlant de deportar persones en situació regular a Espanya.

Llavors, o que ells s'aclareixin o que vostès s'aclareixin, perquè aquí els partits demòcrates hem patit molt –que sembla que faci molts anys, però no en fa tants–; hem patit la violència a la política. Hi havia un gran pacte de país demòcrata que deia que no es pactava i no es negociava amb partits que defensessin la violència. Podem, si us plau, adonar-nos del que representen aquests partits i reviuire aquest compromís? (*Veus de fons.*) Perfecte. Doncs jo espero la resposta. (*Aplaudiments.*)

I ja, per últim, a la diputada Orriols: de nou, quines mesures? Abaixar els impostos? Un altre cop el follet de l'economia del 1980?, per retallar què? Miri, jo aquí seré breu: «L'única cosa més poderosa que l'odi és l'amor.» Benito Antonio Martínez Ocasio, àlies Bad Bunny (*aplaudiments*). Senyora Orriols, la Catalunya que vostè anhela ni ha existit ni existirà mai. I tot caurà pel seu propi pes.

I, ja per acabar, davant el catastrofisme, davant la culpabilització de les persones més febles, davant la criminalització de tothom..., davant de tot això, l'esperança d'un partit, d'un govern de progrés, d'un govern que impulsarà Catalunya cap a un model de prosperitat compartida. I aquest Govern és el nostre. I ho farem des del rigor, des de l'excel·lència, l'excel·lència en la gestió, amb les millors pràctiques a nivell internacional i amb pragmatisme.

I ho farem amb les classes mitjanes i les classes treballadores al cor i a la mirada. I ho farem pensant en les mares solteres, en les persones amb discapacitat, en les persones grans, en les víctimes de la violència de gènere, de la violència masclista. I, per descomptat, també ho farem treballant per a qui va venir a construir una Catalunya més forta, fugint de la misèria, fugits des de Burgos, des d'Extremadura o des de Guayaquil. I ho farem sense deixar ningú enrere. I ho farem així perquè és des d'on venim, perquè està al nostre ADN, perquè està clar que des de les segones i terceres residències, com fan alguns, no es construeix aquesta prosperitat compartida.

Nosaltres ho farem des dels barris humils i no per fer-se el TikTok, com deien els diputats de VOX, que «jo passejo per allà». Bé, és que nosaltres venim d'allà, sap? Nosaltres venim d'allà. (*Aplaudiments.*)

Construirem la prosperitat compartida des de Campclar, des de Santa Coloma, des de Mataró, des de la Mina i des de Nou Barris. I ho farem perquè som el Govern de tothom i no deixarem ningú enrere.

El president

Els grups parlamentaris poden utilitzar un torn de rèplica en virtut de l'article 154.4 del Reglament. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs moltes gràcies, president. Crec que queda claríssim –voldria fer primer dues constatacions– que Junts per Catalunya ha excitat l'hemicicle, i l'ha excitat de quina manera, no? I per què l'ha excitat tant? Home, doncs, perquè jo crec que s'han adonat que Junts per Catalunya està fent el que haurien d'haver fet vostès, que és preocupar-se per l'ascensor social de Catalunya (*aplaudiments*). I Junts per Catalunya, en la intervenció que hem fet la diputada presidenta Mònica Sales i jo mateix, hem posat propostes sobre la taula. No n'hem posat dues, eh?, consellera Martínez; se'n trobarà quinze per votar aquest dijous i veurem què hi vota vostè. Hem posat solucions, hem posat propostes sobre la taula, mentre que vostès, la gran

majoria, l'únic que han fet aquí és sortir a diagnosticar l'evidència. I per diagnosticar l'evidència, jo crec que als polítics no ens paguen; ens paguen, en tot cas, per resoldre els problemes de la gent. (*Aplaudiments.*)

Al diputat Albert, al diputat Jordi Albert, d'Esquerra Republicana, sobre el salari mínim català..., ara ho buscàvem. Vostès, el 5 de maig del 25, de l'any passat, proposaven 1.420 euros per al salari; vull dir, feien la seva proposta. Vostè ho critica, però estaven fent exactament el mateix. En tot cas, el que és segur és que vostès, les darreres legislatures, són qui han governat el Departament de Treball. I sap què han fet i què han aconseguit amb el salari mínim? Res. I nosaltres hem posat una llei aquí, una llei aquí al Parlament, i veurem a veure què hi voten.

I vostè em parlava d'unicorns, els nostres unicorns... Suposo que es refereix a aquestes làmpades «que no deixen veure el cel», no?, deia. Escolti, per unicorns, a mi al cap em venen 4.700 milions d'euros, quan resulta que en necessitem 4.000 milions l'any per a salut, 6.500 per a educació, 3.000 per a infraestructures..., continuo? Això són els seus unicorns. I per unicorn també em ve una empresa mixta amb Renfe al 49,9 per cent.

Però, davant dels seus atacs, nosaltres el que volem és ser propositius. Per tant, reiterem al Grup d'Esquerra Republicana la nostra mà estesa per fer un front comú independentista a Madrid que permeti defensar el finançament, defensar les rodalies i defensar també, i tant que sí, el salari mínim de referència català. Esperem que hi vinguin.

I deixi'm-li fer una observació –l'hi dic de veritat, i de veritat que a mi em sap greu, eh?–: a mi, diputat Jordi Albert, em preocuparia molt que en la meua intervenció el grup socialista i el Govern m'aplaudís tres vegades. Em preocuparia moltíssim –moltíssim (*aplaudiments*). Jo he notat un cert aroma de pressupost.

I al diputat Cid. A veure, vostè m'ha parlat de l'AVE pel litoral. Escolti, l'AVE pel litoral..., el qui ha aprovat els pressupostos de Sánchez amb l'AVE pel litoral són vostès, eh?, vostès i algú més. Però nosaltres, Junts per Catalunya, mai; mai hem aprovat els pressupostos de Pedro Sánchez.

Vol parlar de trens? Parlem de Rodalies i parlem de Renfe. Sap qui és actualment el president de Renfe? Álvaro Fernández, de Más Madrid: Sumar. Jo diria que Sumar és més o menys Comuns, que és el que vostè representa. Per tant, tenen el problema a dintre casa.

I vostè fa trampa quan diu que en la votació..., s'ha referit aquí que en la votació del salari mínim vam votar..., que no vam votar a favor, ha dit. Escolti, era el salari mínim espanyol, eh? (*Remor de veus.*) I Nosaltres, Junts per Catalunya, ha d'entendre que nosaltres ens preocupem pels problemes dels catalans. Feina tenim com per preocupar-nos dels problemes dels espanyols. (*Aplaudiments.*)

M'ha parlat de política d'habitatge. Jo em pensava que no tindria prou vergonya com per parlar-me de política d'habitatge, vostè que representa la Colau, vostès que han fet fugir el petit propietari i que han incrementat, i tant que sí, encara més el problema de l'habitatge. Vostès, que en el darrer tripartit el que van deixar i que ens vam trobar va ser un Incasòl i va ser una Generalitat arrasades com un solar, eh? Aquest és el solar que vostès van aportar en l'habitatge.

I a mi no m'agrada mai parlar massa dels meus antecedents, la meua família; però a vostè sí, sempre surt aquí –i alguns més també– de «la meua família»... Miri, el meu pare era delineant a Can Simon d'Olot; la meua mare feia ràcords de pastor, cosia a casa... O sigui, a casa meua som això: patrimoni zero, perquè era el fill petit d'una casa de pagès –zero–, venim d'això. Per tant, quan Junts per Catalunya defensem d'abaixar els impostos i abaixar-los a la gent que menys guanya, ho fem perquè coneixem de primera mà qui són aquesta gent (*aplaudiments*), qui són les classes mitjanes i treballadores. Per tant, no se les s'apropriï vostè. Que potser aquí l'impostor és vostè; no nosaltres.

I l'impost principal que pateix Catalunya saben quin és? Es diu espoli fiscal. I els qui són còmplices necessaris d'aquest impost són vostès. Per tant, facin-se mirar, si us plau, aquest cinisme que professen.

La senyora diputada Orriols, escolti'm, a veure, aquests dies, aquestes darreres setmanes vostè no hi era –no hi era. Hem parlat de finançament, la resta. La majoria de grups, hem parlat de finançament, hem parlat de Rodalies. I jo..., gent del meu entorn em deia: «On és la diputada Orriols? No se l'escolta.» Per tant, ara vostè, com que aquí ha olorat sang i ha vist que aquí podia barrejar-hi les seves posicions xenòfobes i racistes, ha tornat a l'hemicicle; però fins ara vostè estava absolutament desapareguda. Sap per què? Perquè vostè no té proposta. Vostè només té queixa i només té odi, però no té cap mena de proposta. *(Aplaudiments.)*

Al Partit Socialista. Consellera, vostè..., ja l'hi volia dir en la primera intervenció que ha fet, però com que ho ha tornat a repetir ara, doncs l'hi dic ara. Vostè parla molt..., sé que és economista i ho respecto, eh?, però parla d'estudis, parla de la ciència econòmica, cita..., jo he citat Sala i Martín, és tot el que he fet, però vostè cita grans economistes... Està molt bé, no?, i ho ha de fer perquè, caram, vostè és economista i d'això representa que en sap. Però sap què li falta? Més carrer –més carrer–, perquè resulta que moltes dades macroeconòmiques *(aplaudiments)*, però la realitat de les butxaques dels ciutadans és que no poden arribar a final de mes. O sigui que ja pot anar parlant de la seva ciència econòmica; la realitat és una altra.

I vostè ens deia que hem de voltar més. Ens ha dit: «Vostès han de voltar més.» Potser sí, a mi m'agrada molt viatjar, eh? Voltar més és una cosa..., és una recomanació que ja li agafo. El que potser no cal és voltar tant per Madrid com feia vostè fins fa poques setmanes, si m'ho permet. *(Aplaudiments.)*

I tant vostè com el diputat Cid ens parlaven de que nosaltres només ens preocupem per fer pujar l'ascensor social del darrer pis fins a l'àtic. I jo em pregunto si abaixar els impostos a qui menys guanya, que és exactament el que nosaltres proposem en la nostra proposició de llei de mesures de rebaixa fiscal, és això. A veure si això és fer pujar aquest ascensor del pis de dalt fins a l'àtic. Jo crec que no. Veurem, en tot cas, com li deia, el dijous, què hi voten, no?

I per enganyar... Vostès ens deien que estem enganyant. Jo crec que, per enganyar, potser vostè. Vostè sàpiga que té els malalts de l'ELA, que és un tema gravíssim, que fa més de quinze mesos que han de cobrar. Això sí que per nosaltres és enganyar i enganyar a qui menys s'ho mereix. *(Aplaudiments.)*

És evident, consellera, que ni vostè ni el Govern..., la nació al cor, l'hi porten molt poc –la nació catalana, almenys–, i com ja li vam dir al principi de la legislatura, sense defensar la nació, és absolutament impossible poder fer una bona gestió, aquella bona gestió que vostès ens van vendre quan va començar, doncs, el seu mandat.

I m'agradaria molt acabar aquesta intervenció amb una frase del president Rull, que em va fer arribar i que crec que és molt encertada per poder cloure –almenys per part nostra, que en som els proposants– aquest debat de l'ascensor social. Diu: «Un país de classes mitjanes és un país on l'origen no determina el destí; on néixer en una família humil no condemna, ni néixer en una família acomodada no garanteix privilegis permanents. És un país amb igualtat real d'oportunitats.»

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Diputat Vergés, l'hi torno a explicar. A veure, salari mínim català / salari mínim de referència català. Salari mínim de referència català, que és

el que vostès proposen i hem intentat manta vegades –i el senyor Canadell ho sap perfectament– i li hem donat suport sempre, i des del Govern de la Generalitat, el Govern Aragonès, s'ha treballat amb els agents socials per implementar-lo, no és d'obligat compliment. Salari mínim català, que és la proposta d'Esquerra Republicana i que fa vuit mesos la vam anunciar, és salari mínim interprofessional d'obligat compliment, traspàs de l'Estat. Si el salari mínim de referència català no té l'acord del diàleg social, no té l'acord dels agents socials, no s'implementarà. Però és que, encara que tingui l'acord dels agents socials, depèn de l'aplicació de cada una de les patronals.

Per tant, jo ja entenc que vostès..., és la seva dèria, però una llei del salari mínim de referència català no ajuda en res a enfortir la negociació col·lectiva. El que cal és que unim esforços per reclamar el traspàs del salari mínim català i que, per tant, el Govern de la Generalitat pugui determinar quin és el salari mínim aquí, en funció del cost de la vida a Catalunya. És exactament això. Perquè lo seu no té cap recorregut –cap ni un. I mantenim la coherència del nostre discurs: salari mínim català, i tindran l'oportunitat de tornar-ho a votar, segurament, amb les propostes que presentarem.

En l'àmbit de treball, crec que també és rellevant que posem damunt de la taula un element que no sé si els diputats i diputades de Junts hi estaran d'acord, però pel que he entès, tant de la segona intervenció de la consellera Martínez Bravo com també dels companys i companyes dels Comuns, deuen estar d'acord que, quan ens reunim amb un comitè d'empresa i ens venen a explicar el seu conflicte laboral, el primer que ens diuen és: «Cal recuperar l'autorització administrativa prèvia.» Hi estem d'acord? Per això Esquerra Republicana va votar en contra de la reforma laboral, perquè no es va incloure l'autorització administrativa prèvia i recuperar, per part de l'autoritat laboral, aquesta capacitat normativa, senyor Cid. I ho sap perfectament –i ho sap perfectament.

I cal que ho fem. I registrarem una proposició de llei en aquest Parlament per modificar l'Estatut dels treballadors en aquest aspecte, perquè per a nosaltres és clau. Però és que ho saben perfectament! Si cada vegada que ens reunim amb un comitè d'empresa..., que, per cert, quan hi ha un conflicte laboral, els que ens venen a veure no són pas els empresaris preocupats; ens venen a veure els comitès d'empresa perquè són els que perdran la feina. És el que ens posen damunt de la taula. És el requeriment principal que ens posen damunt de la taula.

L'enfortiment de la negociació col·lectiva vindrà precisament pel traspàs del salari mínim català i vindrà precisament per la recuperació de l'autorització administrativa prèvia a la presentació d'un expedient de regulació. Perquè aleshores l'autoritat laboral tindrà la capacitat d'incidir en la negociació col·lectiva i podrà mediar, perquè li podrà dir a l'empresari si aquella justificació que està presentant és legítima o no és legítima i l'hi podrà bloquejar. I això enforteix la negociació col·lectiva, perquè situa el pes precisament a la part més feble i que està més vulnerabilitzada en aquest conflicte, que són precisament els treballadors i les treballadores. Per tant, unim esforços. Que aquest Parlament uneixi esforços per aconseguir recuperar l'autorització administrativa prèvia. És una altra de les iniciatives que hi haurà damunt de la taula.

Però, d'altra banda, hem d'enfocar també en l'àmbit de la formació, en l'àmbit de l'educació. Però ho hem de fer des del punt de vista de potenciar els serveis públics del país. Quan nosaltres parlem d'educació, ho fem pensant en que ningú en quedi exclòs; per tant, des de la universalització. I ho fem pensant en que cal enfortir el sistema públic d'educació. I ho fem pensant en que també cal millorar l'àmbit d'inspecció educativa per tal de que, en aquells concerts educatius, també es compleixi amb els requisits i amb la normativa educativa.

Per tant, des d'aquest sentit, el que cal és fer una acció positiva des dels zero anys. Per tant, incidir sobre el zero-tres..., i en això hi estem d'acord i ho tenim en l'acord d'investidura, i ho tenim i ara mateix s'hi està treballant a través d'un grup

de treball. Zero-tres, passant per l'educació infantil, per l'educació primària, introduir en l'educació primària i en l'educació secundària aquelles matèries que ajudin també a la preparació i a l'accés al món laboral i, per tant, a una bona orientació dels alumnes del nostre país, i aleshores incidir sobretot en l'oferta formativa de la formació professional.

Nosaltres ja ho hem dit: aquest Govern es va equivocar. I es va equivocar de forma molt greu. A més, es va posar els agents socials en contra quan ho va fer. Què va ser? Passar l'Agència de Formació Professional de Catalunya al Departament d'Educació. Perquè això va implicar i va significar que, en lloc de regular la formació professional del nostre país a partir de les necessitats –de les necessitats– del mercat de treball i del món laboral i també dels propis municipis, en lloc de fer-ho, ho vam vehicular a través d'un departament que la seva preocupació és la construcció d'un currículum. Perquè hi ha una col·lisió. El que necessitem és assegurar totes les parts, impulsar les taules de la formació professional territorialitzades i, a partir d'aquí, dissenyar la formació que es requereix en cada un dels territoris del nostre país. Quan fem això, aconseguirem reduir la distància que hi ha entre les ofertes laborals i les necessitats, i la formació que estem donant en aquell moment.

Però també li dic una altra cosa: cal valentia política per fer-ho. Perquè és cert que aquests canvis reben com a resposta oposició; oposició, perquè hi ha por sempre al canvi. Doncs cal fer-ho, cal incidir-hi i tenir valentia política per impulsar-ho. Aquesta també serà una de les propostes que hi haurà, en aquest debat, per part d'Esquerra Republicana.

En l'àmbit de les infraestructures, és evident que necessitem una millora en les infraestructures. I és evident que una part essencial de la qualitat de vida de la classe treballadora del nostre país ve determinada per la mobilitat en el nostre país. I vam tenir un debat en profunditat fa un parell de setmanes, i lògicament ja sabem el que ha passat en aquests darrers dies. És essencial. És essencial i, per tant, accelerar també en el traspàs de Rodalies. Però no només en el traspàs de Rodalies; també cal que posem el focus en la resta d'infraestructures i també que fem el següent pas, que és incrementar també la xarxa ferroviària i posar el focus també en les mercaderies, en el transport de mercaderies, perquè també això afecta el progrés econòmic del país i també afecta la pròpia productivitat.

I, d'altra banda, hi ha una altra qüestió que també és rellevant –i crec que Esquerra Republicana va fer molta feina per aconseguir que hi hagués un canvi de paradigma–, que és en el sistema de salut públic. Continuen havent-hi unes llistes d'espera, sobretot per a aquelles intervencions no urgents, com poden ser traumatologia, que no funcionen, que aboquen els treballadors i les treballadores, que aboquen les persones del nostre país, al sistema privat a través de les mútues. I jo entenc –i ho sé perquè nosaltres hi vam posar recursos, però encara en calen més– que és una feina complexa reduir aquestes llistes d'espera en aquestes intervencions no urgents, però és una feina necessària. Per tant, també, si en el futur hi haguessin uns pressupostos en aquest país, és molt important que posem l'accent aquí, perquè és l'única manera de donar confiança des dels serveis públics, l'única manera de donar confiança en els serveis públics, per tal de que la ciutadania del nostre país vegi útil el sistema de salut i la despesa fiscal que assumeix.

Aquests són els pilars. I, en efecte, drets socials. Jo abans li he fet una referència directa respecte a que els drets socials són els que gestionen l'emergència. Però no només gestionen l'emergència. Però el que necessitem en aquest país no és gestionar només l'emergència; el que necessitem en aquest país també és abordar les causes estructurals, que no venen pas per les migracions. Les causes estructurals venen pels déficits del propi sistema; el propi sistema, que és un sistema basat en la depredació, en el consum: com més es consumeixi, més es genera; com més es genera, més es necessita; com més es necessita..., i entrem en una roda de perversió

que acaba perjudicant si no hi ha una adequada redistribució de la riquesa. Redistribució: àmbit salarial. Redistribució: prestacions i fiscalitat.

Essencial, la fiscalitat. És determinant la fiscalitat. Es tracta de tocar els trams alts i d'apujar-los. Apujar-los perquè, si no apugem els trams alts, no hi haurà serveis públics de qualitat. Necessitem que hi hagi aquesta aportació a la comunitat, al col·lectiu, per tal de que tinguem uns serveis públics de qualitat. Això és el que necessitem, i d'això és del que hem de parlar.

Igual que hem de posar damunt de la taula la necessitat de que l'empresa en si mateixa ha de tenir mecanismes de democràcia interna. Les decisions s'han de prendre de forma col·lectiva. Perquè, si no, anem a la recepta de l'extrema dreta, que és més individualisme, desprestigi de les institucions i, per tant, les institucions no ajuden. Si no ajuden les institucions, tanquem la paradeta. Si tanquem la paradeta, què és el que hi ha? L'autoritarisme. I això és el que busca l'extrema dreta. Ho explica molt bé un llibre de l'Éric Vuillard, que es diu *L'ordre del dia*, quan les grans corporacions alemanyes es van reunir amb Hitler per promocionar-lo. Em recorda molt una reunió que hi va haver molt recentment aquí en aquest país, amb el grup d'extrema dreta que representa Aliança Catalana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. He escuchado con atención su respuesta y solo puedo llegar a una conclusión. Es que viven ustedes en una realidad paralela construida con un cinismo que asusta. Señora Martínez Bravo, suben ustedes aquí con una arrogancia que es insultante para los miles y miles de catalanes que viven en riesgo de pobreza. Dice que el PP no propone nada. No sé si lo sabe, pero las propuestas van el jueves. Y, además, hemos presentado decenas de iniciativas en este Parlament para rescatar a los catalanes del pozo en el que ustedes les han metido, y la mayoría de ellas han sido aprobadas por esta cámara. ¿Y saben qué han hecho ustedes? Nada. Cero. Tienen la desfachatez de votar en muchas ocasiones a favor de las propuestas para no quedar mal en el titular, pero después no aplican absolutamente nada.

Y como quiere que le hable de propuestas, pues, hemos traído iniciativas para combatir la multirreincidencia y para que la policía tenga el respaldo político que ustedes le niegan. Hemos propuesto medidas contundentes para proteger al propietario frente al okupa. Porque en Cataluña, los Comunes, Esquerra y PSC parece que tienen..., parece que, en la Catalunya de ellos, de vosotros, tiene más derecho el que pega una patada en la puerta que el que lleva veinte años pagando una hipoteca. También hemos pedido, por activa y por pasiva, suprimir el impuesto de sucesiones o deflactar el IRPF. Hemos pedido ayudas para los autónomos. Escuchamos a los médicos mientras ustedes les dan la espalda. Pedimos un plan de choque frente a las listas de espera. Hemos exigido que las ayudas para los enfermos de ELA llegaran en el minuto uno, porque hay catalanes que no tienen tiempo para esperar y que merecen vivir con dignidad, y ustedes no votaron a favor de ello.

Hemos defendido una educación pública de calidad, pero también la concertada, esa que tanto atacan ustedes. Hemos pedido acabar con los barracones escolares, que son el monumento a su fracaso. Porque, mientras ustedes se gastan el dinero en embajaditas para promocionar su delirio, hay niños en Cataluña que no saben lo que es estudiar en un edificio de ladrillo. Hemos traído iniciativas por el sector primario, y reivindicado el valor de la familia como institución básica, esa que ustedes abandonan y no apoyan y quitan recursos. Puede meterse en el registro *online* del

Parlament, en la web, y ver todo lo que presentamos, y así vendrá un poquito más informada la próxima vez. (*Alguns aplaudiments.*)

Y ahora me dirijo aquí a la extrema izquierda. Señor Cid, llevan ustedes, lleva la izquierda gobernando ocho años España, y Cataluña otros cuantos. ¿Saben ustedes quién se sienta en el Consejo de Ministros? Ustedes. ¿Saben quién apoyó al Gobierno de Esquerra y ahora al PSC? Ustedes. Pero a qué vienen ahora a hacerse los indignados con los datos de pobreza, si ustedes gobiernan. ¡Hay que ser hipócrita! Dejen la pancartita y póngase a trabajar.

También lleva ya un tiempo que está usted obsesionado con mis redes sociales. No sé cuántas veces me ha dicho que mis intervenciones las hago para subir el vídeo en TikTok. ¿Sabe qué le digo? Primero, que gracias. No soy sectario, agradezco que sea un fan de mis vídeos. Y, segundo, lo seguiré haciendo para que la gente vea cómo son ustedes y lo terribles que son sus políticas.

Después, señora Martínez Bravo –y con esto ya acabaré–, usted me pregunta si vamos a votar en el Congreso..., si vamos a apoyar, en el Congreso, el pacto fiscal de Sánchez y Junqueras. La respuesta es que no. ¿Les ha preguntado usted a las comunidades autónomas del PSOE que también lo han rechazado? ¿Les ha preguntado? ¿Saben por qué? Porque esto no es un pacto por la financiación en Cataluña.

Si quieren un pacto por la financiación en Cataluña, todos estamos a favor de mejorarla; pero esto es un pacto corrupto, porque esto es por la supervivencia política de Sánchez y de Junqueras, y a usted le ha tocado ser la comparsa que aplaude. Pero nosotros no vamos a aceptar nada que no venga con el rigor, el diálogo y el consenso entre todos. Eso para empezar.

¿Sabe lo que sí puede hacer usted, ya que me habla de las iniciativas que se pueden llevar al Congreso? Pedirle a la señora Armengol, que es de su partido, que desbloquee las leyes del PP; por ejemplo, para ayudar a los celíacos que necesitan ayudas porque la cesta de la compra les cuesta 1.100 euros más al año; o luchar contra la multirreincidencia. ¿Sabe cuántas veces ha bloqueado la señora Armengol esta ley del PP? O, por ejemplo, para acabar con la ocupación.

¿No dice que el PP no tiene propuestas? Deje que se debatan, ¿no? ¿O es que tiene miedo a perderlas en el Congreso? Es que les duele la democracia.

Y, por otro lado, le repito: la única vez que se han congelado las pensiones en España ha sido con ustedes, con Zapatero gobernando y Sánchez votando como diputado.

Y me preguntaba si pensamos gobernar con VOX, que qué pienso de la violencia política. Violencia era la que ejercía ETA. Más de 850 asesinados y más de 350 crímenes sin esclarecer. Violencia sanguinaria es la que ejercía Txeroki, ese etarra sanguinario que ha salido de la cárcel por sus pactos con Bildu. Así que, antes de hablar de violencia política, miren a sus socios.

La vicepresidenta primera

A continuació és el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Miren, he escuchado con atención sus intervenciones y, francamente, no me sorprenden. Han sacado ustedes el manual de siempre, sus mantras habituales.

Hablan de que somos más ricos, de que las cosas van bien. No, no van bien. Son más ricas las empresas extranjeras que ustedes han potenciado. Hablan de más cotizaciones; pero, claro, hacen trampa: es a costa de contratos precarios o de contratos discontinuos.

Hablan de datos macroeconómicos, de indicadores que nada sirven, ¿no?, como el PIB, el PAB, el.... Si la riqueza es para fondos internacionales, eso no sirve; si no se nota en la nevera de los catalanes; si cada día cuesta más llegar a fin de mes, aun

teniendo un trabajo; si la cesta de la compra no para de subir y los sueldos, no; o las familias no pueden poner la calefacción por sus políticas climática y energéticas; o si acceder a una vivienda ahora es un sueño inalcanzable, desde que gobiernan, desde hace ocho años, los socialistas y los comunistas.

También hablan de luchas de clases, distintos conceptos modernizados de la lucha de clases: ricos/pobres, empresarios/trabajadores, áticos / planta baja... Y han creado una nueva: la de los políticos subvencionados frente a los trabajadores y los emprendedores que madrugan, que levantan la persiana, que pagan impuestos y que no llegan a fin de mes, y ven pasar, en ayudas, a los extranjeros recién llegados. Esa es la nueva clase discriminada de trabajadores.

Y, por cierto, señor Cid, ya sé que está muy obsesionado con el tema de los coches oficiales. Se lo explicaré, porque lo saca en cada Pleno: Ignacio Garriga va en coche no oficial; va en coche de seguridad, para no sufrir atentados de gente como usted.

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, si us plau, acaba de fer una acusació greu, i, en aquest Parlament, acusacions sense fonament, amb aquests termes, a un altre diputat no les puc tolerar. Continui.

Joan Garriga Doménech

Sí. Hem tingut atemptats de tirar pedres...

El president

Però no pot acusar un diputat d'aquesta càrrega.

Joan Garriga Doménech

Y sigo con la explicación. Yo no voy en coche oficial. Yo vengo en moto. Es una scoopy azul. La verá aparcada en la esquina. Le he pedido que me bajen las llaves, pero no ha dado tiempo. Tengo llaveritos de Cataluña y de España. Diecinueve años tiene. Dentro de poco no podré entrar, porque con mi furgoneta de nueve plazas, porque tengo cinco hijos, tampoco puedo entrar, porque ustedes no me dejan.

Entonces, tendré que coger una T de esas mensual, que tanto dice: «Quant costa la T-Mensual? Quant costa?» Veintidós con ochenta. (*Aplaudiments.*) Pero, claro, yo tengo que multiplicar por siete. Tengo que multiplicar por siete porque ustedes no dejan entrar con coche. (*Veus de Fons.*) Me toca a mí, señor Cid. No dejan entrar con coche, no dejan entrar con furgoneta, y el transporte es carísimo, es que es clarísimo. Son una auténtica estafa. (*Veus de Fons.*) Ay, Susanna... Bueno.

Y la culpa de la situación que estamos viviendo es de quien gobierna. El problema de acceder a la vivienda, que es un auténtico drama, será de quien gobierna, ¿no, señor Cid? La precariedad, que el currante con un sueldo de 1.200 euros no llegue a pagar la vivienda, no tenga para dar de comer a sus hijos, no pueda poner la calefacción, será de quien gobierna.

Ocho años llevan gobernando, ocho años gobernando España con los socialistas. Son una estafa. Son un problema. Hay que desalojarlos a ustedes, porque, si no, este país se va a donde no se tiene que ir.

Señora *consellera economista*, si el dieciocho por ciento de la población que son extranjeros recibe el treinta y cuatro –en una contestación de cien, el cuarenta; pero treinta y cuatro, le doy la razón a usted– de la renta garantizada, el dieciocho de extranjeros recibe el treinta y cuatro de las ayudas, significa que el ochenta y dos de los nacionales reciben los sesenta y seis.

Luego los nacionales están discriminados y no se han enterado. Es que no es un tema proporcional. Es que mientras haya una abuela española con dificultad, mientras haya un español sin vivienda, no podemos repartir dinero a extranjeros. ¿No lo entienden? Prioridad nacional. *Primer els de casa*, primero los nuestros.

Si usted tiene hijos, que no lo sé, supongo, digo yo, no sé, o me vuelvo loco, pero ayuda primero a sus hijos, no al vecino. Pues eso es lo que hemos de hacer con las administraciones.

Desde la Badia del Vallès tienen que ayudar a los de Badia del Vallès, no a los de Sant Cugat. Eso lo entiende, ¿no? Pues las administraciones españolas se deben a los españoles, no a los extranjeros. No es tan difícil.

Luego me comenta el tema de las deportaciones. Sí, son necesarias; a veces, dolorosas. Los encarcelamientos son necesarios; a veces, dolorosos. Los suspensos, que a ustedes no les molan tampoco, a los estudiantes son necesarios; a veces, dolorosos. Los embargos que práctica a veces injustamente la agencia tributaria son necesarios, a veces. Lo que no es necesario es su demagogia, porque eso sí que es basura. (*Aplaudiments.*)

Luego hablan del comodín de la extrema derecha, del populismo, de los extremismos, de racismo, la xenofobia, la antipolítica, y hacen ojitos y tal. Mire, los hechos no son antipolítica, no son racismo; son realidad. No se puede llamar mentirosos a los 200.000 catalanes en listas de espera mientras se gastan millones en promover la emigración masiva que colapsa y peta los servicios públicos.

Defender a quien ha trabajado, al jubilado español, a la viuda española, no es xenofobia ni antipolítica. Exigir que un pensionista o un trabajador tenga prioridad en sanidad y ayudas sociales es simple justicia social, es caridad bien entendida; no es xenofobia. Exigir que no lleven dinero fuera con ayudas al exterior es sentido común.

La solidaridad de la izquierda siempre la pagan los mismos, porque la inmigración masiva no golpea a las grandes urbanizaciones; golpea a los barrios más humildes, donde VOX crece tanto, donde los servicios están colapsados, donde están los salarios a la baja, donde hay inseguridad y donde hay, muchas veces, una auténtica pérdida de identidad. Y a los políticos globalistas eso les da igual, pero a nosotros no. Para nosotros, los españoles son lo primero.

Després, els de Junts i el separatisme parlen del dèficit fiscal d'«Espanya ens roba». No, el dèficit fiscal es un relat separatista y no es una realidad; sirve para enfrentar a los españoles entre sí y para que el separatismo no rinda cuentas por décadas de mala gestión.

Perquè senyors de Junts, de CiU, de Junts pel Sí, de Junts per Mi, de lo que sigui com es diguin ara, però porten trenta-cinc anys governant Catalunya, de cinquanta –trenta-cinc de cinquanta. «Algo» responsables deuen ser, no? I la Generalitat no necessita més calers, no necessita més diners ni més competències. Necesita menos despilfarro, menos ideología y más gestión al servicio de los catalanes, y no al servicio de su proyecto rupturista. (*Aplaudiments.*)

Porque la realidad es la que es. Lllaman progreso –que ustedes a esto también se suman, los de Junts– a pintar los bancos de colores mientras se han cargado el ascensor social, la clase media o el acceso a la vivienda. Suben impuestos, piden más dinero, y los servicios están peor que nunca. Y desde que la Generalitat tiene competencias en fiscalidad, pagamos más impuestos. Desde que la Generalitat tiene competencias en educación, peor educación. Desde que tenemos competencias en sanidad, más listas de espera. Y desde que tienen la llave de la seguridad social, peor repartida.

Todo va a peor. Han abandonado al trabajador, al agricultor, a nuestros industriales, y premian a los extranjeros, aunque les dé rabia oírlo. Premian a los extranjeros, a los ilegales y a los fondos de inversión extranjeros que se quedan con nuestras empresas y nuestros inmuebles. Y premian al que no aporta, al que acaba de llegar. Y castigan al que se esfuerza, al que ha cumplido siempre.

Pero hay esperanza, ya les digo. En sus feudos, donde había separatismo, donde había comunismo y socialismo, ahí es donde crece VOX, porque decimos las verdades. Y seguiremos creciendo. Y presentaremos medidas, y el jueves las podrán votar.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Ara deu resultar que el president del Grup Parlamentari de VOX no baixa del cotxe oficial perquè jo puc atemptar contra ell. Suposo que pagar-se la perruqueria amb els quartos, en aquest cas, del grup parlamentari o dels contribuents era perquè jo podia atemptar contra ell; a pagar l'AFA, en aquest cas, també dels seus fills a través dels quartos de tots els contribuents catalans és perquè jo podia atemptar contra ell; o repartir-se, en aquest cas, l'ajuda dels avis de Paiporta per anar, suposo, a festes amb la gent de Revuelta suposo que era per culpa meva, perquè potser podia atemptar, no?, contra vostè.

Mirin, jo, sincerament, crec que aquest debat mereix una mica més d'altura del que estem parlant. Estem parlant, precisament, d'una qüestió, que és que se'ns trenca el país. I mirin, jo, sincerament, crec que les visions que volen donar vostès són zero. Vostès poden fer veure que els preocupa moltíssim la situació social dels barris, que els preocupa moltíssim el mercat de l'habitatge... Miri, senyor Morán, clar, sí, sí, és que, evidentment, jo crec que és sa, democràticament, mirar i escoltar els arguments dels nostres adversaris. Jo sempre... De fet, el convidó –sé que ara no m'escolta el senyor Morán–..., és que si vol, en les seves intervencions de vídeo..., jo, en tot cas, li faig un suggeriment: pengi les seves i pengi les meves rèpliques. Jo també ho faré, perquè això és l'essència del parlamentarisme. I potser avui pot explicar que vostès estan molt preocupats per l'habitatge. Ja ho hem vist. Ho hem vist a Alacant. Perquè vostès, la primera promoció que han fet, en aquest cas, d'habitatge públic a Alacant, en pràcticament trenta anys, se l'han repartit entre vostès –entre vostès. Aquesta és la política pública del Partit Popular en habitatge: repartir-se els pisos.

Clar, jo ja ho entenc, perquè és veritat que, quan algú, com, en aquest cas, a la presidenta de la Comunitat de Madrid, et paga l'àtic –et paga l'àtic– la Quirón, segurament, bé, la política d'habitatge, doncs... Clar, jo què els hi explicaré a vostès del que passa als barris? Vostès poden fer veure el que vulguin.

I, mirin, jo..., senyor Vergés, jo fa temps que els hi vull fer una doble reflexió. La primera és, miri, la seva tradició i la nostra tradició política han confrontat molt –molt–, jo diria, al llarg, pràcticament, de cinquanta anys; fins i tot abans de l'arribada de la democràcia. Em sap greu, no hi és el senyor, en aquest cas, Turull. Però, hòstia, és a dir, era dur el senyor Turull com a parlamentari, eh? De fet, alguns dels meus encara se'n recorden, de la comissió d'Horta de Sant Joan. Però miri, a pesar del que hem confrontat, moltes vegades hem acordat. Des de l'Assemblea de Catalunya, passant evidentment pel primer Govern d'unitat del senyor Tarradellas, passant per la defensa del català o, en tot cas, per la defensa de l'autogovern, i en aquest cas fins i tot amb el darrer Estatut que va retallar el Tribunal Constitucional.

Per què li dic això? Miri, no hi han dos extrems. No hi ha l'extrema dreta independentista o espanyolista i després, no sé, la bancada de l'esquerra o com ens vulguin anomenar. No. No hi havia una distància equidistant entre l'extrema dreta franquista i López Raimundo o, en aquest cas, «el Guti» i Jordi Pujol, no. Com no hi ha..., vostès no estan al mig, per nosaltres, entre la senyora Orriols i, evidentment, la senyora Albiach. La senyora Sales no està, en aquest cas, al mig entre la senyora Orriols i la senyora Albiach. I això és el que vostès han d'entendre. Nosaltres tenim models de país molt diferents de vostès –molt diferents–, però els confrontem democràticament. I vostès s'equivoquen quan juguen aquest joc, perquè els normalitzen –perquè els normalitzen. (*Alguns aplaudiments.*) Els normalitzen, sí.

I després li diré una cosa. Miri, ho vaig dir a una entrevista i ho vull dir també en seu parlamentària: posin una línia vermella. Qui nassos és la senyora Orriols per

fer befa del senyor Puigdemont? El senyor Puigdemont està a les meves antípodes. Jo crec que es va equivocar molt, però ha estat president de Catalunya. Amb qui ha empatat la senyora Orriols per venir a aquest Parlament a dir que el senyor Puigdemont està a Brussel·les, «no sé què no sé quantos», com li donés la gana? Volen vostès marcar la ratlla d'una punyetera vegada? Que la senyora Orriols, bàsicament que la coneixem per no treballar aquí ni treballar a Ripoll –que ho estem veient amb les subvencions que està perdent–, la senyora Orriols la primera cosa que ha fet quan li han demanat, li han exigít que retiri la bandera espanyola és baixar-la, arriar-la ràpidament..., en aquest cas, tornar-la a pujar, perquè potser la inhabilitaven. Per tant, marquin la ratlla d'una punyetera vegada en aquest país.

Perquè sí, evidentment hi ha debat democràtic, i vostès defensen determinades coses i nosaltres defensem... Miri, jo la metàfora, en aquest cas, de l'ascensor de l'últim pis de l'àtic no l'hagués fet. Jo diria que directament –i a més l'hi he dit abans a la senyora Sales–..., jo crec que no he entrat en consideracions personals –no hi he entrat. Si ho he fet, demano disculpes. Òbviament, els orígens de cadascú són els que són. Jo el que crec que és important és què es defensa ara. I ho sento, vostès defensen els dels gratacels. Què collons, els de l'àtic! Tant de bo, els de l'àtic! Mirin, els hi posaré un exemple. Saben quant benefici han fet les elèctriques aquest darrer any, en aquest cas a l'Estat espanyol? 11.000 milions d'euros –11.000 milions d'euros. Saben qui va eliminar l'impost a les elèctriques? Vostès. Què nassos m'estan explicant vostès del pagès? Què nassos m'estan explicant vostès dels treballadors i treballadores? Què té a veure això..., és a dir, carregar-se l'impost de les grans elèctriques, que han fet un benefici d'11.000 milions d'euros, què té a veure amb la gent treballadora d'aquest país? Per tant, cadascú..., vostès lliurement, democràticament, defensin el que vulguin. Jo defensaré una altra cosa.

Defensaré una altra cosa com que hi ha d'haver un impost a la banca. Trenta-quatre mil milions d'euros de beneficis. Què nassos m'han d'explicar vostès? A més, és un impost que ens el quedem nosaltres. És un impost que se'l queda Catalunya. Llavors, què nassos m'estan explicant vostès de...? Com VOX, els grans fons voltors. Què nassos, els fons voltors! La senyora Botín, que és més espanyola que el pal de la bandera! Què dels fons estrangers! (*Remor de veus.*) O el senyor Oliu. El senyor Oliu..., bé, no ho sé –no ho sé. Hem perdut tots el cul en defensar, evidentment, que no es podia produir la fusió entre el Banc Sabadell i, en aquest cas, el BBVA. Nosaltres hi estàvem d'acord. Però, hòstia, suposo que el Banc de Sabadell podrà contribuir, com ho fan els catalans, que paguen cada vegada.

Perquè si volen un debat de fiscalitat –jo l'hi he dit mil vegades al senyor Castellà–, tinguem-lo –tinguem-lo. Jo estic disposat a parlar, en aquest cas, de rebaixar les rendes del treball. Parlem-ne. Ara, i les rendes de capital? I les bonificacions que reben els grans tenidors del cinquanta per cent per posar els pisos en lloguer? Volen parlar-ne? Miri, li faig una proposta: demà mateix, vostè i jo ens n'anem al grup al Congrés. Taxa Zucman: dos per cent als patrimonis de 100 milions d'euros. Tenim majoria al Congrés –tenim majoria al Congrés. I després comencem a parlar de la resta. Vostès realment volen parlar de fiscalitat? Volen realment que paguin els que vostès diuen que estan a l'àtic –jo els hi dic els del gratacel– i que no paguin els treballadors i treballadores? Cap problema. Obrim el debat de la fiscalitat, de bat a bat. A per les rendes del capital. Ja els hi dic jo: ni cinc minuts duren. Perquè telefonarà el Sánchez Llibre, que és el llobbista oficial de Catalunya, i els hi dirà: «Ai, frena!». Perquè hi ha dies que no sé qui és el llobbista; si són vostès, o és Junts per Catalunya o és Sánchez Llibre. Perquè *monta tanto, tanto monta*.

Llavors, miri, què m'han d'explicar vostès de la gent treballadora, la gent de pagès d'aquest país? Jo, en tot cas..., jo no tinc cap consideració sobre els seus orígens. Lliurement... Evidentment, els nostres pares..., som fruit tots de les nostres històries, però el que importa és el que defensen vostès, l'ara i aquí, quan voten, perquè en aquest Parlament es decideixen coses. No són tots els vídeos aquests de TikTok, no

són els vídeos que els hi fa la senyora Orriols. Es decideix quin país volem –quin país volem. I el país que volem..., sí, som 8 milions de catalans i catalanes i en tenim els recursos; evidentment, els de l'Estat. Jo defenso un sistema de finançament singular i just. Vostès en volen més, perfecte, però han d'arribar més diners a l'Estat. Però també hi ha d'haver fiscalitat justa, perquè, encara que haguéssim acabat amb el dèficit fiscal, sí, és injust –és injust– que algú que hereta vint cases, les que vulguin, deu –i això passa a Catalunya–, no pagui impost de successions. Em poden dir el que vulguin –em poden dir el que vulguin. Les dades estan a Economia. Vagin-hi i les mirin.

L'hi torno a dir: el setanta-tres per cent de la gent que hereta paga menys d'un euro. Que el trenta per cent de la gent que mor a Catalunya, el trenta per cent de 8 milions, no deixa herència perquè no té res. Què collons m'han d'explicar vostès de les herències? Però què m'han de dir de les herències? Si a mi m'és igual d'on venen –si m'és igual–, som catalans i catalanes. El que importa és quina Catalunya volem construir avui i d'on obtenim els recursos per blindar, sí, serveis públics –la sanitat, l'educació, la dependència–, perquè, sí, la gent dels barris, la gent de les classes populars –m'és igual, votin el que votin, pensin el que pensin– és l'únic patrimoni que tenen –l'únic, l'únic. I no és veritat que tothom tingui les mateixes igualtats d'oportunitats. Perquè la desigualtat és això. Perquè no tothom surt de la mateixa posició de sortida. Si comencem una cursa, hi ha gent que surt molt més avançat. I això és el que són les herències. I miri, no ho dic jo, això és la política liberal. Això és el que, evidentment, s'ha defensat sempre, fins i tot des de postulats liberals, perquè això és el que fomenta el talent.

I mirin, acabo amb una qüestió, consellera. Els suports es guanyen –els suports es guanyen. I, per tant, de res serveix dir «sí, sí, és que evidentment tenen raó», «sí, sí, és que, evidentment, la prioritat ha de ser aquest trenta-sis per cent de pobresa infantil que tenim». Mirin, tenen propostes damunt de la taula. Volen pressupostos? Molt senzill: cap nen en situació de pobresa a Catalunya sense beca menjador –cap nen. Renda garantida, prestació per fill a càrrec, que és el que estem defensant nosaltres a nivell de l'Estat. Volen pressupostos? Doblar les ajudes al lloguer. Volen realment pressupostos? Doncs, evidentment, l'habitatge és per viure, no per especular. I això vol dir que s'han de prohibir les compres especulatives a Catalunya. És molt senzill. De res serveix el bla-bla-bla. Aquí al Parlament fem lleis i pressupostos; la resta, pirotècnia parlamentària i vídeos de TikTok.

El president

Gràcies, senyor diputat. Abans de passar la paraula al Grup Parlamentari Comuns, simplement deixin-me fer una reflexió. Es poden fer discursos apassionants, brillants, però hi ha determinades paraules que segur que no permetríem als nostres fills d'expressar-les, o com a mínim els educaríem en el sentit que no les utilitzessin.

Aquest Parlament també ha de ser reflex d'això. Es poden fer discursos brillants, apassionats, però, evidentment –i sobre això m'adreço al conjunt de la cambra–, utilitzar unes expressions adequades d'acord amb allò que en diem el decòrum jo crec que ens dignifica col·lectivament. (*David Cid Colomer demana per parlar.*) Sí, senyor Cid.

David Cid Colomer

En tot cas, agrair la reflexió del president. Crec que té raó i, en tot cas, faré propòsit d'esmena, tot i que, evidentment, a vegades la vehemència em pot; però sempre ho intento fer des del màxim respecte.

El president

Li agraeixo molt aquesta rectificació, que l'honora i el dignifica. (*Remor de veus.*)

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Miri, consellera, vostè té dret a rebre menjar, roba, sostre i atenció mèdica. Sap què és? És la regla número cinc de la presó d'Alcatraz. Com ens hem de veure, que hem d'estar dient que aquell vell «pa, sostre i treball» avui dia pràcticament només es recull en aquest tipus de legislacions. Miri, a mi m'ha sabut bastant greu la seva intervenció, perquè crec que lo que critiquem a l'extrema dreta, dels vídeos, dels talls i la resta, estaria bé que no ho intentéssim reproduir també nosaltres.

Nosaltres venim a aquest Ple, sempre que tenim Ple, amb propostes. Vostè ha destinat aproximadament vint segons per dir que no estàvem d'acord amb les eines. En aquest país s'especula amb el menjar i se'n diu «inflació». Proposem una distribuïdora pública. Vam proposar una bateria de propostes per fer-ho possible, moltes d'elles que ja havíem proposat a l'anterior legislatura. Sap què va aprovar? Un estudi.

Avui dia l'acumulació de pisos és l'acumulació que es comença a donar ja de terres. I no només. És acumulació que es comença a donar ja, per exemple, també de residències de gent gran. És a dir, el capital... Avui un RI d'un dels vostres consellers em parlava de Carlos Fernández Liria i d'Alba Rico, que expliquen..., tenen un llibre molt bonic, que es diu *Deixar de pensar*, en el que expliquen que el capital no té una pulsio específica sobre l'habitatge o, en aquell moment, sobre l'oli de colza i d'altres, sinó que anirà allà on es puguin treure més diners. Vostè, com a economista, sap perfectament això. Per tant, estaria bé que no ens haguem sempre d'anar lamentant i que les polítiques siguin precisament *ex ante* i no *ex post*.

Per tant, jo hagués agraït que vostè discutís alguna proposta. Perquè venim aquí i li diem que nou estudiants només de rendes baixes a les universitats: zero resposta. Vostè avui podria haver estudiat a la Universitat Pompeu Fabra? Jo ja no vaig poder. A mi ja em va enganxar Bolonya. Podria? A mi m'és igual, també, d'on vingui cadascun dels diputats, lo que m'importa és lo que defensin. Ara bé, jo no he escoltat pràcticament aquí ni una sola resposta a una situació que em sembla sagrant. Perquè de tenir estudis superiors depèn tenir un bon salari; de tenir un bon salari depèn tenir sostre, i tot plegat és un dels aspectes, al final de tot, en la salut. Per tant, comencem a discutir alguna cosa, perquè de fer vídeos jo també en sé; bastant bé, de fet.

En canvi, seguim amb la concertada. És un model. Bé. A casa meva diem una cosa, i és que cadascú es pagui els seus vicis. Si l'aposta aquí és per una escola que segrega i que no permet que la gran majoria treballadora hi pugui anar, és més, que venen moltíssimes famílies treballadores, que la situació és o una escola pública sobresaturada, perquè els professors estan fins a dalt i no poden més, o una concertada, que poden pagar a dures penes, això és una política avui dia que fa vergonya –vergonya–, perquè també hi ha treballadors que estan a les concertades perquè els hi fa por l'escola pública. I això és un problema. És a dir, si volen tenir de veritat un projecte de país, facin alguna cosa per acabar amb això. Perquè, de veritat, a mi em sembla que cap treballador –m'és igual si és de Ciutat Meridiana, de Nou Barris, de Terres de l'Ebre o d'on sigui– ha de pagar els vicis a ningú. I l'escola concertada d'elit és un mal vicí de gran part de les classes altes d'aquest país.

A mi no em sembla ni mig normal que estiguem destinant un sol euro a consorcis turístics que van a que si el Reial Club de Polo o a qualsevol d'aquests macroesdeveniments, mentre tenim un terç dels catalans que no poden fer vacances. Em sembla vergonyant i no hi ha cançons de Bad Bunny que acabin amb això. Em sembla vergonyant que estiguem aquí i hagi de ser per exigència dels seus socis de govern, que posin quatre multes. Després, una vegada i una altra aquí dient que no, que la legalitat és lo que defensa el PSC i que qui la fa la paga, una sessió de con-

trol i una altra sessió de control. Això no és veritat. En aquest país, qui la fa la paga són els pobres i els treballadors. Perquè si tu ets Blackstone, BlackRock o qualsevol gran tenidor, t'has pogut permetre anys, anys d'acumular pisos buits. I això va per a aquest Govern i per a l'anterior. És una vergonya. Qui la fa la paga només segons la seva renda, com tot a la vida.

A mi em sembla problemàtic; problemàtic, perquè em sembla que no ens prenem prou seriosament, vull dir, de veritat. O sigui, clar, és molt fàcil discutir amb l'extrema dreta –és molt fàcil–, és fins i tot a vegades, no ho sé, un *guilty pleasure*. Però si em diu que defensa la renda garantida ciutadana, la defensa de veritat. I em diu què han fet exactament, perquè jo lo que veig és un no en té cap pels núvols. El que veig és una mesura que estigmatitza. El que veig és una mesura que dona ales a que vingui VOX i digui: «No, és que això s'ho emporten majoritàriament immigrants.» I es quedin tan amples. Jo no sé què els hi ensenyen quan els hi diuen lo del Partit Socialista, però jo per socialisme lo que entenc són drets, no caritat. I això té a veure amb mesures universals. I si considera una altra cosa, ho discuteix, perquè el meu grup parlamentari té més representació que Aliança Catalana i no ens ha destinat ni la meitat d'aquest temps, la veritat.

Ha passat més estona parlant dels Estats Units d'Amèrica que de les nostres propostes. A mi també m'agrada Bad Bunny, però vinc aquí a discutir una altra cosa. Sobretot perquè a mi em molesta bastant quan es diu que no es pot, perquè com a mínim –com a mínim–, jo cada matí, quan llegeixo les notícies, el que veig és que la dreta i l'extrema dreta, quan arriba al Govern ho pot tot. Perquè si a mi m'haguessin preguntat fa quinze anys si es podia generar una mena de Gestapo en els nostres temps que detingués nens com Liam Conejo, jo diria: «No, home, no es pot.» Doncs es pot. I si m'haguessin preguntat si a l'Argentina es podrien carregar tot el sistema públic, que precisament en el tema universitari era pioner –la Universitat de Buenos Aires era de caràcter gratuït–, hagués pensat que no es pot. Bé, doncs, tot això es pot. I si la barbàrie es pot, lo que no pot ser és que aquí diguem que no es poden fer mesures de mínims per redistribuir la riquesa *ex ante*.

El que no pot ser és que no estiguem discutint per què els fills dels treballadors, que són la gran majoria d'aquest país, ja no poden anar a la universitat i aquí no passa res. A mi em sembla que aquest és el problema, que això és lo que no es pot. I això és lo que atia l'extrema dreta. I si algú pensa que és una altra cosa, que vingui i que presenti els informes, els llibres, perquè jo no veig més que, una vegada i una altra, els mateixos errors; els mateixos errors d'una socialdemocràcia que no es va atrevir a anar prou lluny fa un segle, i els mateixos errors ara.

I, per cert, l'ICE és terrible, però ja li dic jo que també és terrible que es falsifiquin informes, com ha passat en aquest país no fa tant, i que hi hagi persones com l'Omar, de vint-i-set anys, que quan anava a treballar a una nau de Sant Andreu per anar a buscar les eines per treballar a Parcs i Jardins, se'l detingués i se'l portés a un CIE i se l'amenacés amb deportar-lo. Anem amb compte, eh?, perquè també és un pendent que rellisca molt ràpid.

Ha parlat vostè de Reagan. A mi m'agradaria advertir-los d'una cosa: Reagan s'assemblava molt a Thatcher. I Thatcher, quan va acabar, va dir que la seva millor obra havia sigut Tony Blair. Estic d'acord en que no té sentit que se segueixin repetint els mantres dels vuitanta en termes d'economia, però això vol dir que hem de tornar a posar la democràcia dins de l'economia. I això no pot passar per mesures pal·liatives. Això ha de passar perquè no ens mirem els vuitanta, sinó que ens mirem els quaranta-cinc. I no ha de passar només per reforçar una sanitat pública, no ha de passar només per reforçar una escola pública, ha de servir perquè entenguem que només lo públic, només el dret és el blindatge que tenen els treballadors, el blindatge que té la gran majoria d'aquest país, contra els abusos extrems dels que sí que financen, precisament, aquesta extrema dreta.

Jo aniré acabant, perquè total, per lo que m'ha vingut a discutir avui... La diputada Orriols ha dit que el contracte social es trencava quan treballar no garantia un salari just. Qui fixa el salari, diputada Orriols? Ja li dic jo que no el fixen els treballadors. No el fixen els que venen del Senegal, no el fixen els que van venir d'Andalusia i no el fixen els que venen d'Olot. El fixen els seus amiguets de Cuatrecasas, que paguen 250 euros per entrar a un club al que la van convidar.

L'ascensor social de l'extrema dreta va rapidíssim, senyora. Vostè, que va començar dient que es reunia amb els pagesos, i ara que poquet ha trigat en reunir-se amb aquells que són els que exploten els catalans d'aquest país.

Al diputat de VOX, que parlava de «la senyora gran», i que mentre hi hagi una àvia gran que no s'ho pugui pagar, que hem de deportar encara que sigui dolorós. Miri, jo no conec una sola persona immigrant de cap lloc que li hagi tallat la llum a una senyora gran. El que sí que conec és el cas de la Rosa de Reus, que amb vuitanta-un anys va morir cremada, després de que li tallessin la llum –va ser Gas Natural, per cert; van posar-li una multa, que després van retirar–, perquè havia utilitzat espelmes.

I no els he vist una santa vegada aturant un desnonament. No els he vist una santa vegada defensant, precisament, aquestes àvies que les desnonen els bancs i que els hi tallen la llum les mateixes empreses per les que vostès no permeten que hi hagi impostos seriosos. Per tant, vigilin, vigilin d'utilitzar les nostres àvies. Com ha de vigilar tota l'extrema dreta d'intentar confrontar generacions de treballadors amb generacions que ja s'han esllomat.

Que em tenen una miqueta farta, perquè al final lo que passa aquí és que fins i tot les famílies que tenen un pis se l'han de vendre per poder pagar una residència, perquè tenim seixanta mil places, seixanta mil places de residències en aquest país, i només deu mil són públiques.

I la gran majoria són d'amiguets de tots vosaltres, perquè quan van descobrir que amb el negoci de la vellesa se'n podien fer, van anar tots a acaparar-ho; els fons voltors també volten al voltant de la nostra gent gran. I això no els importa mai. Així que no ho sé; vull dir, si volem fer alguna feina, jo crec que hauríem de començar a mirar-nos aquest tipus de coses.

I, sí, era pertinent el debat que ha plantejat Junts. I, sí, és pertinent que discutim per què no existeix l'ascensor social. Però com a mínim –com a mínim– hauríem de discutir quins són els serveis públics que volem blindar, cap a on volem avançar. Perquè això, com a mínim, amb els estudis que hi ha, per a la gran majoria és lo que serveix per aturar l'extrema dreta i perquè valgui la pena viure en aquest país.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Progressistes», diuen. Prou de fer servir gratuïtament aquest terme. No són un govern processista ni es recolzen en formacions processistes..., ai, perdó, progressistes. Processistes, sí. Són un govern sense pressupostos condicionat per extremistes, per extremistes que no toleren el lliure pensament, que no defensen el dret a la propietat privada, que normalitzen dins d'aquesta cambra el vel islàmic que sotmet i assassina milers de dones a l'Iran i que dona suport econòmic a organismes com UNRWA, tot i haver-se acreditat que contribueixen a potenciar el fonamentalisme islàmic. No, no són progressistes, són retrògrads, són oportunistes, són hipòcrites.

Diu el senyor Dalmau que hi ha formacions polítiques que tenen la temptació d'imputar als immigrants la culpa de la degradació dels serveis públics, de la inseguretat creixent, de l'empobriment generalitzat que patim. No s'equivoqui, senyor

Dalmau, no culpem la immigració, culpem els ineptes, irresponsables i cíncics que els han deixat entrar i que ara, a més a més, pretenen regularitzar-los. És a vostès a qui culpem. A vostès que, rere la pancarteta del «Volem acollir», van ser incapaços de preveure les conseqüències perjudicials i negatives que aquesta immigració massiva comportaria per al país i per als catalans.

Diuen que han de menester immigrants per pagar les pensions i cobrir llocs de treball que els catalans no volen ocupar. El trenta-cinc per cent de beneficiaris de la renda mínima garantida –ho ha reconegut la consellera– són immigrants. Quines pensions pagaran? Quin lloc de feina ocuparan? De debò es pensen que s'incorporaran al món laboral després d'haver tastat la bicoca socialista? Contra la cultura del jaure i subsidi que vostès pregonen, la cultura de l'esforç que sempre ha caracteritzat i fet avançar el nostre poble.

El senyor Salvador Vergés diu que no tenim propostes. Quinze, n'hem presentat. Podran votar-les dijous. Però aquest cop almenys llegeixin-se-les, no ens les tombin unilateralment de la maneta del PSOE del 155 i la calç viva en aquest pacte antifeixista que han formulat per mantenir les seves cadiretes, almenys llegeixin els textos i votin en benefici dels catalans. O no saben fer-ho? Només saben fer pactes amb els del 155?

Diu que el seu entorn em troba a faltar quan no intervenc. Home, gràcies, eh?, és una bona notícia que se'm trobi a faltar; d'altres no tenen tanta sort, no? És quelcom que celebro. Realment, doncs, si falta la nostra presència i se'ns troba realment a faltar és perquè ens tenen en consideració i valoren les nostres opinions. No pateixi que els propers comicis esperem, en comptes de ser dues diputades, ser-ne unes quantes dotzenes i podrem assistir tranquil·lament a totes les comissions, com fan vostès, i a totes les conferències telemàtiques. Quan arribem a aquest escenari no se'ns podrà fer aquest retret.

Al diputat d'Esquerra, el senyor Jordi Albert, que ens ha dit que hi ha partits d'esquerra, hi ha partits de dreta i hi ha partits d'extrema dreta. No sé si hi ha partits catalans d'extrema dreta, però el que tinc molt clar és que sí que n'hi ha d'extrema esquerra i, curiosament, aquests se'ls ha descuidat, s'ha descuidat de nombrar-los. Partits d'extrema esquerra que cada cap de setmana assetgen, agredeixen i ruixen amb pintura els militants d'Aliança Catalana intentant escapar els nostres drets polítics. Farien bé, doncs, de tolerar les diferències ideològiques. Aprenguin-ne.

Senyor Cid, no he fet mofa en cap moment del senyor Puigdemont, he preguntat per què hi havia un llaç groc en aquell seient, atès que la seva formació política vindica i presumeix sempre de que té tan condicionat i agafat el Govern de Madrid. Doncs, com és que no aconsegueix el que li sol·licita? Ha set simplement la reflexió que he fet, sense faltar al respecte ni riure'm de ningú.

Diu que perdré subvencions a Ripoll. No només no he perdut cap subvenció, sinó que, en breu, de manera imminent, iniciarem les obres de la nova residència d'avis. Nosaltres no fem centres de MENAs, nosaltres fem residències per als nostres avis, per millorar la seva qualitat de vida, portant-los al centre de les nostres polítiques. Faria bé de no creure's els titulars esbiaixats i sense contrastar de la premsa subvencionada. Aniria més bé.

Amb referència a la CUP, Catalunya la formen els pagesos, però també la formen els empresaris. No podem prescindir de cap dels sectors econòmics i productius del país. No entendre això és no tenir cap mena de visió d'estat. Nosaltres no som aquí per encetar diferències ni bel·ligeràncies entre els catalans per qüestió o per raó de la seva renda, som aquí per unificar-los tots i arregar-los per bastir l'estat català lliure, pròsper, segur i occidental que ens mereixem.

A la consellera Martínez Bravo, que ens recomanava passejar pels barris humils i empobrits del país: per què no ve un dia a Ripoll? Li presentarem els familiars dels terroristes del 17-A i li ensenyarem la mà d'expedients policials que amunteguen: furts, robatoris, violacions, agressions, tràfic de drogues. Oukabir, Abouyaa-

qoub, se'n farà uns tips de veure aquests noms en els seus informes. Els pateix vostè des de Madrid? No. Els patim els ripollesos. Menys superioritat moral, caputxeta.
(*Remor de veus.*)

El president

En darrera instància, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Hi insisteixo, atès el remor de veus –i això saben que és una constant en aquesta presidència–: respectin-se, si us plau, tots amb tots. Endavant, diputada.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. Senyor Vergés, després d'escollir la seva intervenció en el seu torn de rèplica, crec que vostè i la immensa majoria d'aquest hemicicle hem estat en debats diferents.

Vostè ha dit que han vingut a sacsejar l'hemicicle. Doncs, bé, jo crec que el que han fet és evidenciar que el seu model està caducat, és injust i que no funciona, no pas per generar prosperitat compartida. I no els hi diem nosaltres només, sinó que els hi ha dit la immensa majoria de grups parlamentaris d'aquest hemicicle.

Com he dit en la meua primera intervenció, el progrés no pot ser un privilegi heretat, sinó un dret garantit. Defensem l'ascensor social com una eina fonamental de justícia i cohesió: una educació pública que iguali oportunitats, una sanitat universal que protegeixi tothom i una feina digna que permeti construir un projecte de vida. Aquest és el nostre model.

El que s'està confrontant avui en aquest Parlament són models de societat, maneres radicalment diferents d'entendre què vol dir progrés, llibertat i país. Davant d'això, Junts avui ens ha proposat un model, doncs, com deia, radicalment diferent del nostre. Un model que parla de llibertat mentre protegeix privilegis; que parla de país, però s'oblida de la majoria social d'aquest país.

La seva aposta per una fiscalitat laxa no és pas modernitat, sinó regressió. Perquè una fiscalitat que afavoreix els que més tenen no allibera pas la ciutadania, debilita els serveis públics dels quals depèn la majoria. Menys recursos públics vol dir menys escoles amb capacitat d'igualar oportunitats, menys sanitat amb múscul per protegir tothom, menys polítiques socials capaces de corregir desigualtats. És el model de sempre, el model dels de sempre, amb paraules noves, però amb conseqüències conegudes. Nosaltres defensem una fiscalitat progressiva i justa, perquè qui més té més contribueixi. No per càstig, per responsabilitat; responsabilitat amb el país, responsabilitat amb les generacions futures, responsabilitat amb la cohesió social.

Junts parla d'aquest ascensor social mentre el seu model el desmunta peça a peça i consolida les escales privades només per a uns quants. El nostre model no crea dreceres individuals, repara l'ascensor col·lectiu, el reforça i l'obre a tothom. Per això som bel·ligerants, sí, no per tacticisme, no per soroll; ho som perquè el que està en joc no és un matís ideològic, sinó el futur del país.

Quan es retallen impostos als que més tenen, algú, com sempre, acaba pagant la factura. I mai –mai– són els de dalt, són les famílies treballadores, són els joves amb feines precàries, és la gent gran que depèn dels serveis públics. Com li deia, mai són els de dalt.

Perquè, senyor Vergés, vostès que sostenen que és essencial que els hi vagi bé als de dalt perquè als de baix ja ens arribarà per aquesta capil·laritat màgica, doncs, miri, jo que vinc, com segurament vostè, d'una família treballadora, ja li dic que hem pogut esperar asseguts a que ens arribi aquesta capil·laritat, que a mi la meua família no m'ha pogut donar oportunitats, no, però tampoc me les han donat els de dalt. A mi les oportunitats me les ha donat l'estat de benestar, l'educació pública, la sanitat universal i les prestacions socials, no pas els de dalt.

Avui les forces progressistes coincidirem –i crec que avui s’ha tornat a demostrar en aquest faristol– que l’extrema dreta defensa un model econòmic basat en la por i en l’exclusió, prometent solucions simples a problemes complexos, però que sempre acaben beneficiant els mateixos. Parlen d’oportunitats mentre retallen drets, assenyalen col·lectius vulnerables mentre debiliten els serveis públics, o parlen de meritocràcia mentre blinden privilegis. El seu no és un ascensor social, simplement un mur social.

En el seu model, l’ascensor social no queda espatllat per accidents, sinó per una acció deliberada. No volen serveis universals perquè desconfien de l’educació pública perquè iguala; ataquen la sanitat universal perquè protegeix a tothom, i menyspreen les polítiques redistributives perquè qüestionen els seus privilegis. Volen, vostès, una societat on l’origen pesi més que l’esforç, on la sort d’una persona vingui determinada per la renda, el cognom o el lloc de naixement. Això no és meritocràcia, això és una injustícia estructural.

El nostre projecte és exactament tot lo contrari. No divideix entre mereixedors i no mereixedors, no construeix drets condicionals, no assenyalava; construeix drets universals, construeix oportunitats reals, construeix cohesió i prosperitat. És un projecte de majoria. Construeix oportunitats per a tothom, per a la majoria social del país. Un projecte que entén que una societat només avança quan ho fa tota sencera. Per això, davant del privilegi, defensem la igualtat; davant del model de la por, defensem la seguretat vital; davant del model de la desigualtat, defensem la prosperitat compartida. (*Aplaudiments.*)

Aquest és el nostre projecte, i som molt conscients de que segurament no és el més fàcil, no és el més còmode, però és l’únic que garanteix futur, dignitat i cohesió per al conjunt del país.

El debat que avui hem tingut posa sobre la taula qüestions centrals, com deia, per al futur del nostre país. I ara, quan acabi aquest debat, és el moment de passar de les paraules als fets. Ara tots els grups parlamentaris presentarem les diverses propostes, les nostres iniciatives.

Des del nostre grup demanem propostes realistes, valentes però amb seny, pensades no per al titular fàcil, sinó per millorar de debò les oportunitats de la ciutadania; propostes que siguin viables, responsables i que tinguin en compte l’impacte social i econòmic a mitjà i llarg termini.

La gent, fora d’aquí, com deien, esperen solucions, no eslògans. Fem honor a aquesta responsabilitat col·lectiva.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que, d’acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui a la tarda, trenta minuts després de finalitzar aquest debat; és a dir, a tres quarts de vuit. La qualificació i la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà aquesta tarda, un cop s’hagi reunit la Mesa. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins dijous a les onze del matí. La presentació i votació de les propostes de resolució serà dijous a la tarda, no abans de dos quarts de cinc.

Interpel·lació al Govern sobre la indústria

300-00249/15

El vuitè punt de l’ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la indústria. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l’exposició té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller... La indústria ha estat un dels principals motors de Catalunya de l'àmbit econòmic i el motor més important, o dels més importants, del sud d'Europa. La indústria ha estat clau per a la construcció del nostre teixit productiu, ha generat ocupació estable, amb una gran capacitat exportadora i també amb molta gran inversió en l'àmbit de la innovació i la cohesió territorial.

El Grup Popular considerem la indústria com l'eix vertebrador del creixement econòmic. Representa un dinou per cent del PIB. Llavors, en aquest context, incorpora serveis directament vinculats a l'activitat industrial. Si hi incorporem la logística, l'enginyeria, el manteniment, els serveis tecnològics ens en podem anar a la meitat del PIB de Catalunya. Concentra una part molt significativa d'inversió en innovació, genera una ocupació estable i, també, en aquest cas, uns molt millors salaris. Per tant, la indústria és un motor a Catalunya, un motor molt important que cal preservar, cal enfortir, i cal generar l'entorn que afavoreixi la indústria.

El món ha entrat en una nova fase en la que la globalització, basada exclusivament en l'eficiència de costos, ha donat pas a una rivalitat geoeconòmica per aquestes tensions de les cadenes de subministrament i per una competència creixent per atreure una inversió industrial. Les grans economies estan apostant de manera clara per la reindustrialització, per la recuperació de les capacitats productives estratègiques i per la protecció dels sectors claus, i estan reforçant activament les seves polítiques industrials, que han tornat a ocupar un lloc destacat.

Europa ho ha assumit. Tenim l'informe Draghi, l'informe Letta, i la brúixola de la competitivitat, que situen la indústria com el centre del projecte europeu. Es parla obertament d'autonomia estratègica, de seguretat econòmica i de la necessitat de reforçar tota aquesta capacitat productiva.

La indústria ha d'assumir molts reptes i hem d'abordar els debats. En el debat hi ha el pacte per la indústria; s'han abordat propostes, s'ha fet una gran anàlisi dels reptes que tenim a Catalunya per enfortir el que és tota la indústria, i el que passa és que des del Grup Popular considerem que no és suficient. Es necessita una política industrial potent, dotada d'ambició, criteri estratègic i capacitat executiva real, que és el que li reclamem, senyor conseller, amb aquesta intervenció.

Per això la indústria a Catalunya ha d'anar alineada amb la política industrial europea, capaç d'abordar l'enfortiment industrial, l'autonomia estratègica, que són els grans desafiaments que tenim, aplicant les mesures de l'informe Draghi i l'informe Letta. Li demanem una política industrial integrada, amb més flexibilitat regulatòria, enfront de la regulació cada vegada més exigent i que espanta els inversors; amb una visió a llarg termini, objectius clars, recursos suficients i una avaluació rigorosa.

No tenim llei d'indústria a Catalunya; tenim una llei de l'any 2009 que pràcticament està més que superada. I creiem que calen marcs regulatoris més flexibles, no tan rígids, i que, a més a més, abordin els reptes que tenim; amb un marc fiscal, laboral i burocràtic més atractiu. Perquè la base sobre la que s'ha de treballar tota aquesta política són tots els elements de competitivitat.

Catalunya no pot tenir èxit en la reindustrialització si no aborda els principals reptes i els marcs fiscal, laboral, burocràtic i de tot el que és la inversió en la innovació d'una manera íntegra. I el gran factor de competitivitat és la pressió fiscal. Catalunya té, les indústries catalanes, una major pressió fiscal que qualsevol altra comunitat d'Espanya. Les empreses catalanes han de competir no només amb unes altres comunitats autònomes, sinó que, a més a més, han de competir amb uns altres països del món on consideren que la rebaixa d'impostos no és una reducció d'ingressos, sinó apostar pel creixement, apostar per l'economia i apostar per la inversió. Aquesta és una de les claus per les quals abaixar impostos a la indústria no és perdre ingressos, sinó guanyar activitat econòmica, inversió, i també ocupació.

I a Catalunya tenim l'impost de transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, operacions empresarials, tributs propis sobre activitats econòmiques, la successió d'empreses..., uns impostos molt més elevats que en uns altres territoris, que això penalitza la nostra competitivitat. I, per tant, creiem que cal reduir els impostos i abordar-los d'una manera íntegra.

Un altre factor és els costos laborals. Els costos laborals a Espanya és cert que no són competència de Catalunya, però sí que és cert que vostè, com a conseller, ha d'actuar també davant del Govern d'Espanya, perquè penalitzen la indústria a Catalunya, i s'han de rebaixar. I també abordar el que és l'absentisme laboral. L'absentisme laboral és molt alt a Catalunya i està dificultant molt la productivitat, perquè aquest creixement de l'absentisme impacta sobre la productivitat, especialment en sectors industrials on la continuïtat dels processos és clau. I cal fer-ho amb molta determinació. S'ha de tractar de caràcter integral, però amb molta més determinació. Així, hem de fer-ho d'aquesta manera.

La burocràcia, senyor conseller. La burocràcia és un impost a Catalunya. Els processos llargs, els informes duplicats, els permisos que triguen anys i els informes que mai arriben estan frenant i espantant inversions; fins i tot projectes de molts milions d'euros que no es poden arrelar per dificultats amb tota la tramitació. S'ha de desregularitzar, s'han d'eliminar normes obsoletes, contradictòries, que generen inseguretat jurídica, i agilitzar tota la tramitació de projectes.

Han d'arribar vostès, des de la Generalitat, a un acord amb els ajuntaments, un pacte perquè es faciliti el que és l'expansió, la innovació, la construcció i la implantació d'indústries, perquè, si no, aquesta frenada endarrereix tot el que són els projectes empresarials.

La dimensió empresarial, un altre problema. És cert que més del noranta per cent són pimes i requereixen més finançament per aplicar la tecnologia als processos. Però hi ha una qüestió important: cal ajudar les pimes. No és un tema només cultural i de finançament, sinó també normatiu. Moltes pimes no creixen perquè fer-ho implica més impostos, més càrregues i molta més rigidesa.

I abordarem també un tema que és un factor determinant, com és l'energia. Catalunya pateix un doble problema: preus elevats i manca de capacitat a la xarxa. Projectes industrials ja planificats no poden arrencar perquè no tenen accés a una xarxa potent. Vostè estic segura que s'ha reunit també amb les indústries químiques i els han explicat els problemes greus que tenen en aquest sentit. L'energia a Catalunya és molt cara i és un element que impedeix la competitivitat de les indústries en bones condicions.

Catalunya necessita energia suficient, estable i a preus competitius. Per això, des del Grup Popular li demanem que defensi el manteniment de les centrals nuclears. Són el seixanta per cent del subministrament energètic i necessiten una declaració en aquest sentit i una acció ferma i determinant perquè això sigui així, per garantir la seva seguretat.

Vostè sap que les indústries, quan han d'invertir, volen un escenari clar a curt, mitjà i llarg termini, si no, no vindran inversions, i algunes de les que hi són marxaran. La transició energètica ha de ser, per altra banda, ordenada, realista i tecnològicament neutral. S'ha de buscar l'objectiu i no la tecnologia. I aquesta és una clau que Europa està aplicant. No es pot plantejar com una imposició sense alternatives reals que requereix una inversió molt elevada.

Potenciar també la internacionalització, que és una palanca de creixement i de competitivitat molt important. I aquí s'ha d'ajudar molt les pimes en finançament, amb millores de la seguretat i amb un suport institucional. I és cert que cal també destacar el paper de les grans empreses com a sectors per als seus propis proveïdors.

Senyor conseller, amb aquestes accions, el que sí que li dic és que la política que ha de centrar el Govern de la Generalitat, en aquest cas vostè, a través d'una nova llei o a través d'accions polítiques..., que, a més a més, requereix una nova gover-

nança, perquè ha d'articular tota la coordinació entre el que és indústria, el que és innovació, el que és recerca, la formació també –molt necessària, perquè les empreses puguin tenir la mà d'obra o els professionals que necessiten–, la infraestructura... Aquests dies, amb les Rodalies –aquest caos: més de 135 milions de pèrdues–, les indústries no han tingut capacitat de traslladar les seves mercaderies i després molts treballadors no han pogut anar a treballar.

Tot això requereix una política ambiciosa, que nosaltres li reclamem perquè amb el pacte per a la indústria no és suficient, i un model de governança, que és el que vostè ha de fer, liderant tota aquesta capacitat que ha de tenir la indústria de generar activitat, remonent tots els obstacles, sigui amb unes altres conselleries, sigui amb el Govern d'Espanya, o sigui també amb àmbits de caràcter internacional, perquè, si no, només amb mesures concretes de programes no ens en sortirem per assolir aquests objectius de reindustrialitzar i de potenciar la indústria. I és el que el Grup Popular li reclama amb aquesta interpel·lació.

I sobretot els elements de competitivitat: menys impostos, menys burocràcia, millors condicions de costos laborals i una major eficàcia i eficiència en la utilització dels recursos públics de la Generalitat a l'hora d'invertir en tots aquests projectes.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmpel Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Bé; doncs, diputades, diputats, president, membres de la Mesa... Moltes gràcies per la interpel·lació del Grup Popular –i ho dic amb tota la franquesa–, i moltes gràcies per les aportacions que s'han fet en el pacte nacional per a la indústria, que, com vostès saben, hem de presentar molt en breu; vostès hi han pogut fer –tots els partits que ho han estimat oportú– les aportacions oportunes. I, en aquest cas, a la part que acaba de fer aquesta interpel·lació li vull agrair les que ha fet i li vull agrair, a més, que avui manifestin aquí que, malgrat aquestes aportacions i malgrat aquest pacte, la indústria encara seria millorable.

Per què l'hi agraeixo? Perquè vostè sap que aquest nou pacte nacional per a la indústria, fruit del consens amb els actors socials i econòmics, fruit del consens amb les forces polítiques d'aquest Parlament, introdueix un element nou, innovador, que és la capacitat d'anar-se modificant. Com a conseqüència –i vostè ho ha mencionat en la seva exposició– del moment que estem vivint geopolític, de les tensions que estem vivint, ens va semblar que un dels elements que havia d'incorporar aquest nou pacte era precisament la capacitat de poder anar mutant en la mesura i amb la rapidesa que muta, desgraciadament, a dia d'avui, la nostra geopolítica. Per tant, les aportacions que vostè pugui fer, que el seu partit pugui fer i tots els grups polítics d'aquesta cambra puguin fer durant aquest espai temporal fins a l'any 2030, benvingudes seran i evidentment que les analitzarem i, si són positives, entre tots les podrem incorporar.

Miri, senyora Esteller, jo li haig de dir, amb tota la franquesa del món, que pràcticament estic d'acord amb tot el que ha dit. Tenim alguna divergència, com vostè sap, en tema fiscal, per exemple, però amb la resta de coses que ha anat comentant, conforme les anava dient anava pensant: «Poc debat tindrem avui, perquè estic pràcticament d'acord amb la majoria de les coses.»

Vostè ha situat que la indústria catalana és el sector més rellevant. Hi estic totalment d'acord. Aquest dinou per cent del VAB i aquest gairebé cinquanta, si hi afegim tots els sectors associats de serveis que hi col·laboren. I estic molt d'acord també amb una cosa que ha mencionat, però que jo també vull recalcar de forma especial, que és que la indústria genera menys rotació, genera millors sous, genera, en definitiva, millors condicions de vida per a la classe treballadora. Per tant, estic també totalment d'acord en que hem d'esmerçar tots els esforços possibles perquè

aquesta economia derivada de la indústria sigui cada vegada més important. I tant de bo que aquest VAB que tenim actualment d'aquest dinou per cent pugui arribar a ser del vint, vint-i-u, vint-i-dos i, si pot ser del vint-i-quatre, molt millor, no?

D'altres països no estan tan bé. França, per exemple, que havia tingut un VAB superior al nostre històricament, actualment el té inferior. Per tant, situem també que resistim els problemes de la indústria a nivell europeu probablement millor que la resta de regions econòmiques europees.

I vostè també situa aquesta economia de la indústria catalana en el marc del que ens han dit ja fa bastant temps Mario Draghi i Enrico Letta. I també hi estic totalment d'acord. Un escenari en el qual Europa, Espanya, Catalunya, han de ser lo suficientment autònoms, autosuficients, per ser capaç de generar el màxim nombre de coses que es necessiten per viure amb dignitat. I no només allò que es coneix com les economies o indústries disruptives, que queda molt bé parlar d'elles –semiconductors i intel·ligència artificial–, sinó que també hauríem de fer un esforç per intentar preservar el que és la nostra indústria de sempre.

I permeti'm que faci, doncs, una referència al sector de l'automoció, al sector de l'alimentació i al sector, per exemple, químic, que vostè ha mencionat que els he visitat –i, efectivament, els he visitat aquesta setmana–, perquè, a banda dels problemes que estan tenint, de forma molt especial a la part de Tarragona –i m'estic referint a la petroquímica de Tarragona– amb una borrasca instal·lada allà des de fa molt temps, que els hi està impeding fer la seva activitat, s'hi han sumat les conseqüències de la crisi ferroviària que està patint Catalunya. Per tant, els he visitat de forma reiterada, tant a Fedequim, a la seva junta directiva, com a l'AEQT, a Tarragona. I ho seguirem fent perquè és un sector que hem de preservar.

És una indústria que ha sigut motor de la indústria catalana –vull recalcar-ho– en els darrers anys, en els darrers molts anys, a Catalunya, i que actualment està patint. I per què està patint? Per una qüestió a què vostè també es referia. Per exemple, el preu de l'energia. La quantitat d'energia que tenim disponible, una cosa, i el preu de l'energia, una altra. El sector químic està patint. També li haig de dir que, malgrat el patiment que està tenint, per exemple, el sector químic nostre català, està patint menys que, per exemple, el francès o que, per exemple, l'italià. Però està patint. I està patint perquè el preu de l'energia és car i perquè la competitivitat, per exemple, amb el mercat xinès és increïble. És pràcticament impossible que a dia d'avui el sector químic tingui la capacitat de poder fer front, per exemple, al mercat xinès de la química. I això ens ha de fer, de forma especial, que estiguem al seu costat, de forma especial, perquè aquest moment que estan passant, delicat, puguem ser capaços entre tots de poder-lo revertir.

Miri, vostè ha parlat també de l'absentisme. També l'hi haig de dir: l'absentisme ens preocupa jo diria que exactament igual a vostès que a nosaltres. M'agradaria, però, introduir un element que no diem mai: l'absentisme hauríem de separar-lo del que és una baixa. És a dir, les persones treballadores que tenen una malaltia, òbviament tenen un dret, recollit a l'Estatut dels treballadors i a molts altres llocs, per poder-se posar malalts. Del missatge que sovint tenim al carrer de l'absentisme per absentisme, que és molt diferent. Amb les visites que anem fent des del meu departament –un servidor, el secretari d'Empresa, el secretari de Treball, el secretari general–, volem que ja els propis departaments de recursos humans, actualment departaments de persones, tinguin ja la capacitat de començar a diferenciar les persones que estan malaltes, i això és intocable –ho reitero: això és intocable–, d'algun altre concepte que hauríem de començar a treballar.

Però l'absentisme no és tot el que es diu. S'hauria de saber diferenciar les persones que, només faltaria, tenen el seu dret a posar-se malaltes. L'absentisme entès com a persones que no van a treballar podent anar a treballar? Parlem-ne. Parlem-ne, perquè fa mal, evidentment, a la nostra indústria i a la nostra economia. Però separem les persones que tenen el dret, evidentment, a posar-se malaltes.

La burocràcia. Li dono tota la raó, cent per cent. Vostè ha dit una frase que, miri, l'hi compro perquè m'ha agradat. «La burocràcia és un impost», perquè és una càrrega, perquè és una xacra, diria jo. És una xacra que hem de ser capaços de millorar, perquè també això ens resta competitivitat. Les empreses catalanes, el fet de poder instal·lar una empresa a Catalunya, tindrem moltes més possibilitats si som capaços de tenir un sistema administratiu als nostres ajuntaments, a la Generalitat... Tot el sistema necessari, tot el circuit necessari per poder posar una empresa en funcionament, que sigui més ràpid, que sigui més àgil.

Si no, no serem competitius amb la resta de comunitats d'Espanya, en aquest cas, ni amb la resta de regions econòmiques d'Europa i del món. I a dia d'avui estem competint amb Europa, amb la resta de l'Estat i amb el món. I hem de tenir la capacitat de poder donar una resposta àgil, ràpida; amb totes les garanties, per descomptat, però àgil i ràpida. Ho diu sempre el nostre president. No tenir aquestes càrregues regulatòries no vol dir desregularitzar. És a dir, evidentment, hi han unes normes. Però hem de ser capaços de fer-ho molt ràpid. Ho vam dir a la nostra primera compareixença al Parlament: mesures com la declaració responsable, d'una banda. És a dir, que les persones siguin capaces –les persones amb iniciatives empresarials– de dir: «Aquesta és la meva declaració, signada amb el meu enginyer, amb el meu arquitecte. La poso com la declaració de la renda i després, si no he fet els meus deures ben fets i no he posat allà una cosa certa, assumeixo el risc de tenir un retret, que pot ser administratiu o que pot ser fins i tot penal.»

I, per exemple, també el silenci positiu. El silenci positiu, ja regulat amb una directiva de l'any 2016 d'Europa, que permet que quan un empresari potencial posi una instància a l'Ajuntament, a la Generalitat, que el silenci sigui positiu i, per tant, si en el termini de sis mesos –actualment és el termini del silenci negatiu– no es contesta, s'entengui que la resposta és que sí i no pas lo que passa ara actualment, que és que no.

Jo, en la segona part de la intervenció, li aniré contestat més coses, perquè vostè ha parlat de moltes coses, però estem d'acord amb el dibuix que vostè en fa. Facilitar, diguem-ne, les possibilitats d'activar l'economia, perquè, en definitiva, activar l'economia és activar ni més ni menys que la vida de les persones, dels treballadors, de les treballadores i, per tant, viure amb molta millor dignitat a Catalunya.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, estic molt satisfeta que vostè estigui d'acord amb tot el que jo li he plantejat. Ara lo que m'agradaria és que en la segona intervenció em digui com ho farà. Perquè, al final, senyor conseller, totes aquestes qüestions són qüestions que estem abordant des de fa molt de temps, però la clau està en com les faran; com les faran per desburocratitzar. És cert que la Generalitat té un departament o un grup de treball que ho està fent. Revisaran tota la normativa? Perquè al final la normativa..., és cert que hi ha d'haver regulació, però una cosa és una regulació marc i l'altra és una intervenció fins al punt que expulsa inversions i que dificulta la indústria. I això és un laberint en ocasions, amb normativa que no només és obsoleta, sinó que, a més a més, algunes vegades és fins i tot contradictòria i genera, en molts casos, una dificultat enorme en la seva aplicació.

I és cert que la declaració responsable és una solució. Nosaltres estem defensant la declaració responsable, però perquè un industrial pugui actuar amb una declaració responsable ha de tenir un marc segur. Perquè, si no té un marc normatiu segur, actuarà d'acord amb la normativa i després li poden tirar enrere inversions amb un alt cost. I, per tant, és necessari garantir la seguretat normativa, desregularitzar i flexibilitzar. Perquè és que, si no, amb aquesta rigidesa, al final expulsem els projectes.

Per altra banda, senyor conseller, no abandoni la voluntat de rebaixar impostos. Els nostres industrials tenen una motxilla que fa que competeixin amb unes altres comunitats amb costos molt més baixos. Vostè sap que una part de la indústria de Lleida se n'està anant a l'Aragó. Hi han coses d'agilitzar permisos, de rebaixar impostos, de flexibilitzar les accions de caràcter econòmic, que nosaltres això ho tenim gravat. Transmissions patrimonials ho tenim el doble que moltes altres comunitats. Vull dir, hem de generar un marc que afavoreixi la inversió i la creació de riquesa, i per això necessitem combatre tots els impediments de poca competitivitat als impostos.

L'energia, vostè ho ha dit també. Al final, senyor conseller, m'agradaria que em digui si vostè defensarà la permanència de les nuclears. Avui en dia està generant molta intranquil·litat en el sector, i això fa que molts d'ells tinguin dificultats per atreure projectes, perquè desconeixen si podran mantenir el subministrament, amb un cost molt elevat. Però és que, si es posa en risc, encara serà pitjor. Nosaltres hem de millorar tot el subministrament. Sap que, per exemple, les indústries han de tenir aquesta connexió elèctrica que s'està endarrerint. Hi han projectes de Repsol, fins i tot per retirar residus, que encara són projectes que esperen un i dos anys a ser aprovats. Llavors, això no pot ser, perquè això endarrerix i frena la inversió.

Nosaltres el que li demanem és que la indústria a Catalunya... Nosaltres defensem tota la indústria; la tradicional, que s'ha de modernitzar –hem de fer que tingui aquests elements per poder modernitzar-se. Tenim una indústria agroalimentària; indústria farmacèutica; indústria automobilística, que també és necessari que, per part del Govern d'Espanya, s'impulsi el vehicle i que, per tant, s'aprovin els plans que s'han d'aprovar i estan pendants. L'altre dia el president del Gremi de l'Automòbil es queixava en aquest sentit, no? Tot això s'ha de desburocratitzar. I nosaltres li demanem a vostè que ho faci, com a conseller, al marge de que sigui competència de l'Estat.

I això s'ha de fer articulant una política industrial, que no en tenim a Catalunya. Al marge del pacte, que és molt important tot el que diu –hem participat en moltes sessions i valorem tots els membres que hi han participat–, la política de la Generalitat ha de ser una altra, que estableixi un marc facilitador de tota aquesta activitat, que potenciï tots els elements de competitivitat, elimini traves, elimini costos, elimini càrregues innecessàries. Perquè al final, senyor conseller, el creixement de la indústria i del teixit..., a tot el territori, a més a més, es vertebrava. I després també remogui obstacles perquè els ajuntaments en facilitin la construcció o l'ampliació. I no només els ajuntaments. La Comissió d'Urbanisme de la Generalitat fa anys que té projectes frenats. Actui també aquí. Vull dir, és necessari que s'articuli una política industrial.

Què és el que nosaltres li demanem? Que pugui assumir els reptes fixats per Europa, que pugui assentar la reindustrialització i elimini càrregues, elimini costos, faciliti l'activitat i introdueixi aquesta facilitat també per a la inversió. I, sobre tot, generar confiança als inversors. Vostè sap que els inversors se'ls disputen a tot arreu i estudien molt especialment on és fàcil implantar un negoci. Són els baròmetres més importants on tenen capacitat de tenir inversió, on tenen seguretat jurídica. I aquests elements no els podem descuidar, perquè, si no, en poc temps, podem perdre no només créixer indústria, sinó perdre part de la indústria que ara tenim.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Diputada Esteller, les inversions –no sé si ha fet servir el terme «seduir» els inversors o «que es quedin» els inversors; en qualsevol cas, el

concepte era aquest – no ens van malament. És a dir, l'any passat –i vostè ho sap perfectament– vam tenir el rècord d'inversions estrangeres. Mai a la vida hi havien hagut més de 1.000 milions d'inversions estrangeres.

Vostè ha parlat en la seva primera intervenció, per exemple, també del repte de la internacionalització; no d'ara, ni de l'any passat ni de fa deu anys. Catalunya sempre ha estat el motor internacional de l'Estat espanyol. És a dir, les exportacions es mouen sempre entre el vint-i-cinc i el vint-i-sis per cent, i actualment estan en aquesta línia.

I també està liderant, Catalunya, doncs, l'altra via de la internacionalització, és a dir, no només exportar cara a fora, sinó també tenir la capacitat d'anar muntant empreses filials a l'estranger. També en això Catalunya és líder.

Li he dit al principi, tenim la diferència en el tema dels impostos. Però també permeti'm –i donaria per molt, i, per tant, no tindrè temps– que li digui que també està acreditat que els empresaris, com a element de seducció per anar a un lloc o a un altre a l'hora d'escollir, també miren molt quins són els serveis públics del lloc on han de posar la seva activitat. I els serveis públics és tenir escoles per als nens, és tenir uns CAPs per poder anar quan estàs malalt, és tenir, efectivament, unes infraestructures com Déu mana. I no parlaré jo ara de les infraestructures ferroviàries, perquè ja se n'ha parlat molt aquí de la desinversió que hi ha a Catalunya des de fa molts i molts anys; no un, ni dos ni tres, senyor Canadell, que mou el cap.

Per tant, és una qüestió evident que és responsabilitat de tothom, de forma especial també, senyora Esteller, doncs, d'aquells governs de l'Estat que han oblidat fer inversions a Catalunya, no?

Per tant, tots aquests serveis també són importants, també són rellevants. I, per tant, el debat que vostè aporta, els impostos, que, d'entrada, no és competència del Departament d'Empresa i Treball –vostè ho sap, que és del d'Economia, i no tenim coses a fer; sí a dir, però no a fer– doncs és una qüestió que jo penso que hauríem de debatre de forma molt més extensa, perquè hi ha moltes coses a parlar, i no només per dir-ho ara amb aquests escassos dos minuts que em falten.

L'energia. Miri, és una competència de l'Estat, i vostè ho sap perfectament. El que jo sí que li puc dir és que el Departament d'Empresa i de Treball necessita que hi hagi energia. És un fet indispensable. No puc sortir d'aquí: necessitem energia. Si algun dia ens falta energia, tindrem problemes, autèntics problemes per poder tirar endavant els nostres projectes a nivell d'empresa. I, per tant, necessitem, parlant en plata, llum, perquè les nostres empreses puguin funcionar. I l'Estat farà el que ha de fer respecte de si ha de ser d'una manera o d'una altra. I falta energia i també falta que el preu de l'energia sigui competitiu.

Abans li posava l'exemple de la química. La química està perdent la seva competitivitat; entre d'altres coses i de forma especial –i em consta que vostè ho sap–, per un preu de l'energia que li resta competitivitat i que nosaltres hauríem de ser capaços d'ajudar a fer-ho.

I també ha comentat que què s'està fent de la burocràcia. El tema de la burocràcia, un altre tema que en podríem parlar molta estona. La burocràcia d'una administració, com és la Generalitat, amb 8 milions de persones que hi viuen, més de 500.000 o 600.000 empreses que són les que fan el parc empresarial de Catalunya..., no és fàcil moure-ho en poc temps, i això ho sabem absolutament tots els que estem aquí.

Vostè sap que s'ha començat amb un equip de treball prou potent que està treballant de forma..., *vamos*, des del primer dia perquè això tiri endavant, aquesta modificació d'aquesta..., com vostè deia, realment, aquest impost, aquesta càrrega que té Catalunya en el marc d'una Europa que és molt reguladora, d'una Espanya que és molt reguladora i d'una Catalunya que, efectivament, és molt reguladora.

Miri, ens hem llevat avui, o ahir, amb la notícia de que a Alemanya, el seu màxim mandatari ha començat a dir: «Probablement hem de començar a fer una Europa entre cinc, sis països, perquè hem d'anar ràpid, hem de donar respostes ràpides.

I ja s'hi aniran afegint la resta.» No era excloent, era senzillament posar de manifest que, efectivament, necessitem el factor temps al nostre favor, i Alemanya ha dit: «Comencem els països més potents per realment engegar, amb aquesta autonomia estratègica» –que vostè n'ha fet menció–, «i que gravita de forma molt especial en el món de la indústria.»

El que estava dient el primer mandat d'Alemanya era senzillament que la burocràcia és un llast. I, per tant, evidentment, jo hi estic d'acord, i el Govern de la Generalitat hi està d'acord. Per tant, treballarem perquè això es pugui ratificar.

Ja no tinc temps. Dir-li que, llevat del tema fiscal, senyora Esteller, en la resta de qüestions pràcticament pensem igual.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i quatre minuts.